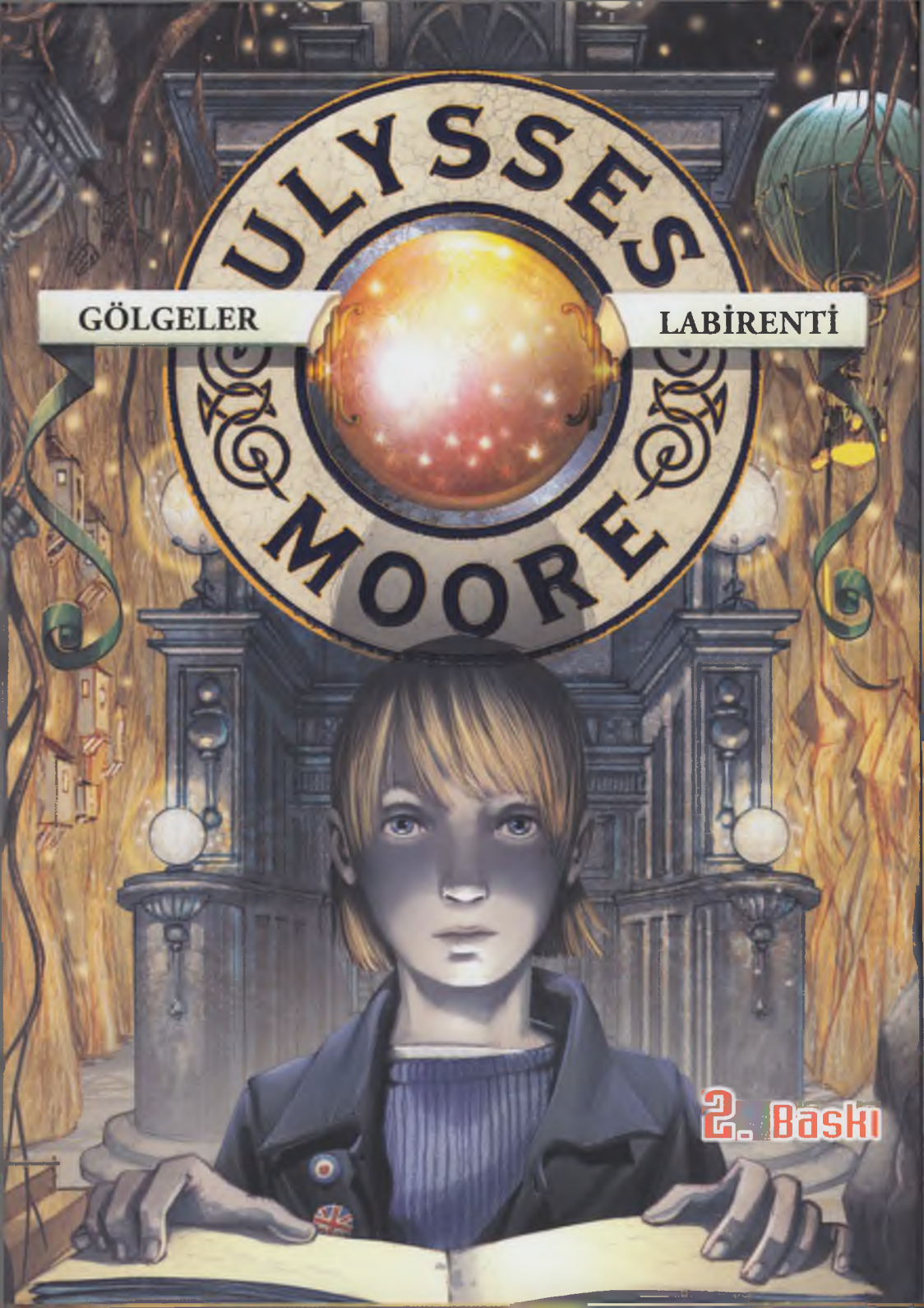
ULYSSES
MOORE
GÖLGELER
LABİRENTİ
2. Baskı

GÖLGELER LABİRENTİ

Üç çocuk kayboldu
Diplerde, kaçacak yerleri yok,
Koridorlar sır dolu
Kilmore Koyu'na giden yol yok.

Ulysses Moore

19.00 TL
ISBN 978-605-111-854-3
9 786051 118543
Doğan Egmont

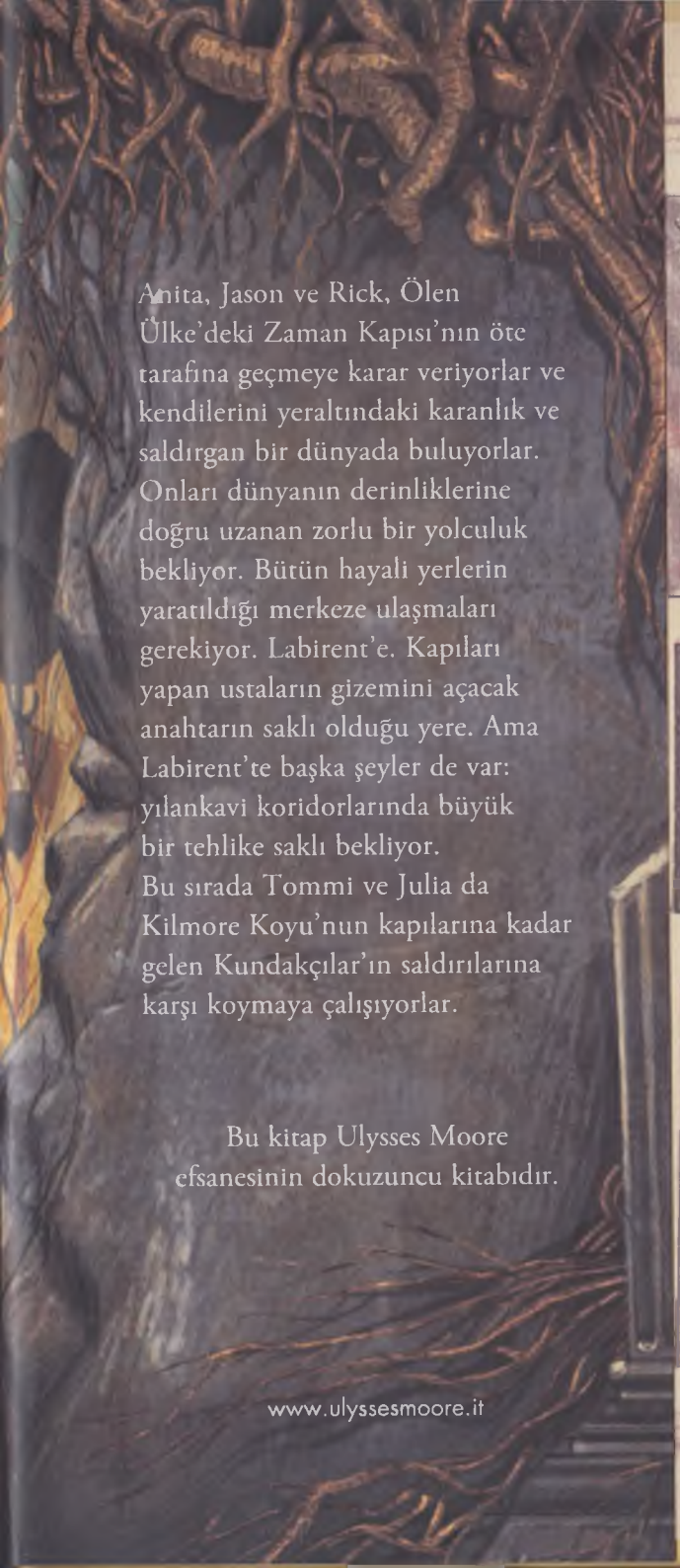

Anita, Jason ve Rick, Ölen Ülke'deki Zaman Kapısı'nın öte tarafına geçmeye karar veriyorlar ve kendilerini yeraltındaki karanlık ve saldırgan bir dünyada buluyorlar. Onları dünyanın derinliklerine doğru uzanan zorlu bir yolculuk bekliyor. Bütün hayali yerlerin yaratıldığı merkeze ulaşmaları gerekiyor. Labirent'e. Kapıları yapan ustaların gizemini açacak anahtarın saklı olduğu yere. Ama Labirent'te başka şeyler de var: yılankavi koridorlarında büyük bir tehlike saklı bekliyor.
Bu sırada Tommi ve Julia da Kilmore Koyu'nun kapılarına kadar gelen Kundakçılar'ın saldırılarına karşı koymaya çalışıyorlar.

Bu kitap Ulysses Moore efsanesinin dokuzuncu kitabıdır.

www.ulyssesmoore.it

Ulysses Moore

~ Argo Villa ~

Kilmore Kove Cornwall

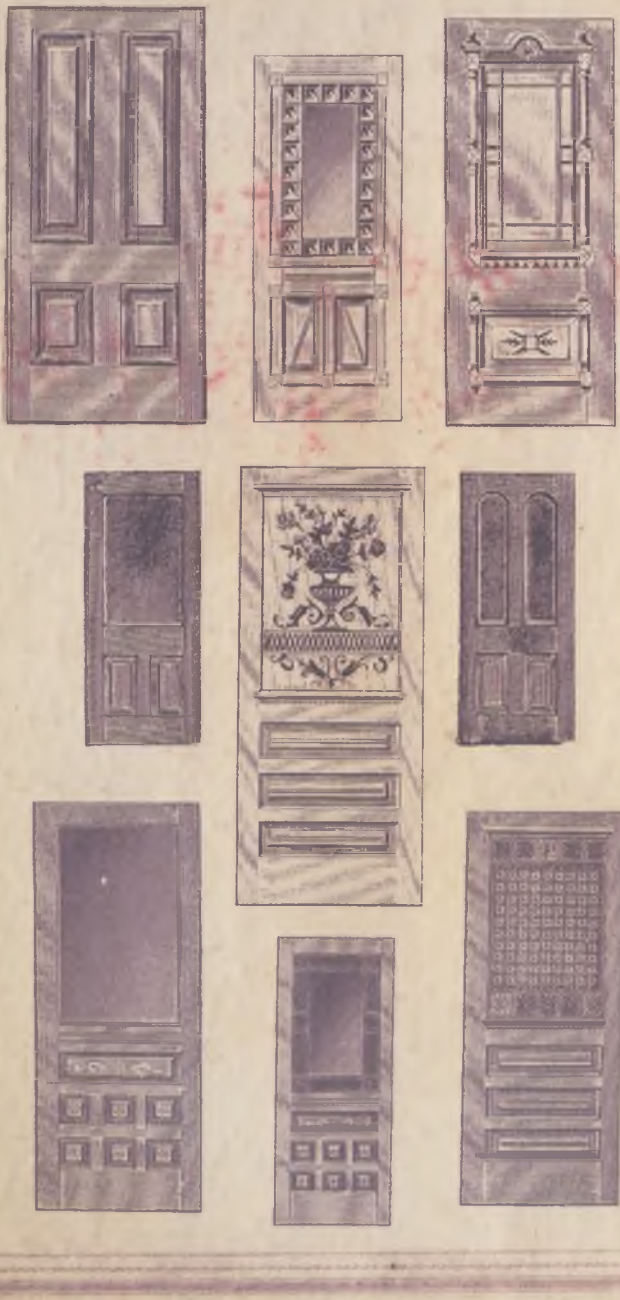

Ulysses Moore

~ Argo Villa ~

Kilmore Kove Cornwall

Ulysses Moore
Gölgeler Labirenti

Özgün adı: *Il Labirinto d'Ombra*
Metin: Pierdomenico Baccalario
Özgün kapak ve çizimler: Iacopo Bruno
Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2010 Edizioni Piemme S.p.A
via Galeotto del Carretto 10 – 15033 Casale Monferrato (Al) Italia

Türkiye yayın hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.doganegmont.com.tr
2. Baskı: İstanbul, 2011

Çeviri: Delal Aydın
Yayına hazırlayan: Sinem Çelebioğlu
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A. Ş.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 26 Acar Binası
34524 Haramidere - Beylikdüzü / İSTANBUL
Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-605-111-854-3

Sertifika no: 11940

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.
International Rights © Atlantyca S.p.A

Ulysses Moore

GÖLGELER LABİRENTİ

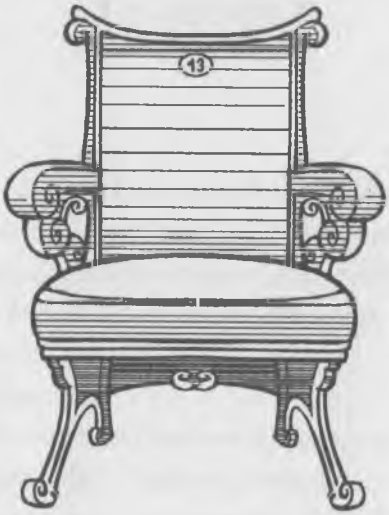

Doğan Egmont

Bölüm 1

ÜÇ MUHBİR

İkindi güneşi, Kilmore Koyu'ndaki küçük kasabanın çatılarını sıcak, yaldızlı bir ışıkla yıkıyordu. Gölgeler, koydaki küçük iskelenin birkaç adım ötesinde sıralanan eski kasaba evleri arasında gerim gerim geriliyorlardı. Sokakların arasında mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Bir tanesi dışında.

Flint kuzenler sırtlarını bir evin duvarına yaslamışlar, soluklanmaya çalışıyorlardı. Ciğerlerine hava gitmesini sağlamak için üçü de ağızlarını sonuna kadar açmışlardı. Yüzleri kıpkırmızıydı ve ciğerleri yanıyordu.

İlk konuşan Flint kuzenlerin en büyüğü oldu. "Onu siz de gördünüz mü?" diye sordu. Görünüşe göre üçü içinde en çok o

yorulmuş ve korkmuştu.

Grubun beyni küçük Flint elini kaldırıp ona biraz beklemesini işaret etti (hala nefes nefeseydi) ve yorgunluktan iki büklüm olmuş ortanca Flint'in omzuna yaslandı.

"Gördünüz mü görmediniz mi? Cevap versenize!" diye ısrar etti büyük Flint. Bir yandan da az önce döndükleri köşeye endişe dolu bakışlar atıyordu. Biraz evvel tabanları yağlamalarına neden olan "şey"in her an yeniden ortaya çıkacağından korkuyor gibi bir hali vardı.

"Sence... onu görmemiş olma gibi bir ihtimalimiz var mı?" demeyi başardı sonunda küçük Flint.

"Aynen. Sence?" diye söylendi ortanca Flint. Nedense küçük Flint'in ağzından çıkanları tekrar etme gibi bir alışkanlığı vardı.

"Elbette onu gördük," diye son bir kez daha belirtti küçük Flint. "Yoksa niye arkamıza bile bakmadan kaçalım? Tabii çok da hızlı kaçmadık."

"Aynen. Çok da hızlı kaçmadık."

Büyük Flint kendini yere bıraktı. Aşağı doğru kayarken, sırtını yasladığı duvarda terinin izi kalmıştı. Aslında ter izinden çok, dev bir salyangozun sümüğünü andırıyordu. Ardından başını ellerinin arasına aldı ve sızlandı. "Onun ne olduğunu bana da söyleyebilir misiniz artık!"

"Ben ne olduğunu bilmiyorum ki," diye karşılık verdi küçük Flint.

"Nereden bilebiliriz ki?" diye ekledi ortanca Flint. "Kaçarken

arkamıza bile bakmadık!"

"Ben *kaçmadım.*" Küçük Flint bu konunun açıklığa kavuşmasını istiyordu. "Siz kaçtınız. Ben de sizi yalnız bırakmak istemedim!"

Büyük Flint başındaki kasketi çıkarıp elinde salladı. Parmak uçlarını suratına öyle bir bastırmıştı ki yüzünde on tane küçük kırmızı noktacık oluşmuştu. "Ne ne ne? Asıl ilk sen kaçtın!"

"Hiç de bile!"

"Öyle işte!" diye ısrar etti büyük Flint. "Seni gördüm... hatta... sen yanımdan roket gibi geçip gidince hiçbir şey anlamamama rağmen kendi kendime şöyle dedim: 'Eğer o kaçıyorsa, ben de kaçarım!' Ben sadece bir saniye önce o kızı takip ettiğimizi biliyorum ve..."

"O kızın bir adı var. Julia," diye düzeltti küçük Flint. "Julia Covenant."

"Aynen... Ve bence sen içten içe ondan hoşlanıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu ortanca Flint. Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı.

Koşmanın verdiği yorgunlukla ilgisi olmayan bir sıcak dalgası küçük Flint'in yüzünün pancar kesilmesine neden oldu. "Ne alakası var?"

"Sen de duydun değil mi kuzen? Hayır demedi!"

"Duydum! Hayır demedi!"

"Konumuz bu değil!" diye haykırdı küçük Flint. Nefes nefeseydi. "Bizim amacımız Julia Covenant'ı takip etmek..."

"Bak, *Julia Covenant* derken sesi nasıl inceliyor..."

"Peh, peh! Çok tiksindiricisin kuzen!"

Bu sözleri, havada uçan birkaç tekme, yumruk ve itişme izledi. Derken kaşla göz arasında üç küçük serseri yerde yuvarlanmaya başladılar.

"Julia!"

"Ay aman!"

"Bırak beni! Kolumu acıtıyorsun!"

En sonunda küçük Flint öteki ikisini saçlarından yakaladı ve at arabasının koşum takımlarını tutar gibi kendine doğru çekti. "Şunu hemen kesin!" diye bağırdı.

"Kestik! Kestik!"

"Evet, evet, kestik. Lütfen çabuk bırak, kulağım kopacak!"

Hemen bir ateşkes ilan edildi. Üç kuzen yan yana duvarın dibine oturdular ve birbirlerini şüpheli bakışlarla kesmeye başladılar. Büyük Flint kavga sırasında yamulan deri kasketini düzeltiyordu. Ortancaları her iki kulağının da yerinde olup olmadığını kontrol ediyordu. Küçük ise kollarını göğsünde birleştirmiş öfkeli gözlerle diğer ikisine bakıyordu.

Tam bu sırada bir martı, başlarının üzerinden geçti ve tiz bir çığlık atıp tepelerin ardında gözden kayboldu.

"Ne diyorduk..." Küçük Flint kendini toparlamıştı. "Takibimizin sonuna gelmiştik. Nihayet Julia'yı... yani kızı yakalamak üzereydik..."

Öteki ikisi derin bir nefes aldılar.

"...tam o sırada karşımıza bir... canavar çıktı."

"Aynen. Hem de hiç yoktan bir anda karşımızda belirdi,"

diye başını salladı ortanca Flint.

"Ben şu sizin bahsettiğiniz canavarı görmedim," diye açıkladı büyük Flint. "Biraz arkada kalmıştım da."

"Senden de o beklenirdi zaten. Patates çuvalı gibisin," diye kuzenini iğneledi ortanca Flint.

"Sen kendine bak, kemik torbası! Püf desem uçacaksın!"

"SUSUN!" diye bağırdı küçük Flint. "Susun, lanet olasıcalar, sizin yüzünüzden kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum!"

"İşte ben de bu yüzden son günlerde hiç düşünemez oldum..." Büyük Flint öteki ikisinin kendisine nasıl baktıklarını görünce susmak zorunda kaldı.

Küçük Flint, ortanca kuzenine döndü. "Geriye bir tek sen kaldın... onu gördün mü?"

Ötekisi önce ağrıyan kolunu ovuşturdu ve dirseğindeki yara izini kontrol etti. Ancak bunları yaptıktan sonra cevap verdi. "Evet. Öyle sanıyorum."

"Neye benziyordu?"

"Bir canavara."

"Yerinde bir cevap," diye başını salladı küçük Flint. "Bir canavar. Ben de aynen öyle düşünmüştüm. Peki şekli şemailini hatırlıyor musun?"

"Öyle çok iri sayılmazdı."

"Hayır, gerçekten de iri değildi. Aslında... neredeyse bizim kadardı, diyebilirim."

"Senin gibi mi, onun gibi mi?"

"Eh, ikimizin arasında... Ama asıl korkunç olan yüzüydü."

"Aynen. Yüzü çok korkunçtu."

"Şey gibiydi... Ucube gibi."

"Ucube mi, nasıl yani?" diye araya girdi büyük Flint. O ana kadar susmuş ve ötekilerin konuşmasını dinlemişti.

Küçük Flint bir elini burnuna götürdü ve uzun bir gaga şekli çizdi. "Şey gibiydi... siyah bir karga gibi. Karga kafalı dev bir adam."

"Vay canına," dedi büyük Flint. Saçlarının diken diken olduğunu hissediyordu. "Acaba burada ne işi vardı?"

"Bilemeyiz. Oradan tüydük."

"Aynen. Nereden bilebiliriz ki?" diye tekrarladı ortanca Flint.

Bir süre hiç konuşmadılar.

Sonra aniden küçük Flint, söze devam etti. "Şeflerimiz bizi, Covenantlar'ı takip etmekle görevlendirdiler," dedi. "Ve ne işler çevirdiklerini bulmakla. Belki de bulmamız gereken şey o 'kuş adam'dı."

"Aynen. Belki de onu bulmalıyız!" diye doğruladı ortanca Flint.

"Öyleyse kaçmamamız gerekiyordu," diye ekledi büyük Flint.

Küçük Flint tozun içine bazı şekiller çiziyordu. "Geldiğimiz yere geri dönmeliyiz. Hem de hemen. Neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

"Ama belki bu saatte canavar yemek yemeye gitmiştir... Çünkü neredeyse yemek vakti gelmek üzere!" dedi büyük Flint kendinden

emin bir ifadeyle.

"Bir kez olsun sessiz olamaz mısın?" diye bağırdı küçük kuzen. Sonra gözlerini öteki ikisine dikti ve yüzünde ciddi bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Yeniden özetleyelim. Bir: Müthiş bir Aston Martinler'i olan iki adam bizden Covenantlar'ı izlememizi istedi. İki: Dün Banner, gece yarısı evinden ayrıldı ve bir daha geri dönmedi. Üç: Gene dün Jason Covenant bize bu madeni parayı bıraktı..." Cebinden yaldızlı metalden küçük bir disk çıkardı ve ötekilere gösterdikten sonra yeniden cebine soktu. "...ve o da geri dönmedi. Bugün ise kasabaya karga kafalı bir canavar geldi ve Julia Covenant ile buluştu."

"İkisi gitti, biri geldi," diye belirtti ortanca Flint. Yüzünde önemli bir matematik teoremini çözmeye çalışan birinin ifadesi vardı.

"Bununla nereye varmayı planlıyorsun?"

"Hiçbir yere. Benimki sadece bir yorum."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu büyük Flint. Tüm bu olan bitenden hiçbir şey anlamamıştı ve sadece dişlerinin arasına bir şey koymak istiyordu.

"Şimdi geldiğimiz yere geri döneceğiz ve canavarın nereye kaybolduğunu bulmaya çalışacağız. Tabii bir de Julia'ya ne olduğunu öğreneceğiz."

"Aynen. Kıza ne olduğunu öğrenmeliyiz. Sence...?"

"Hayır," diye yanıtladı küçük Flint kısaca.

Bölüm 2

ALTIN YALDIZLI DEV

Dev, fildişi kapının eşiğine yaklaştı. Karanlık silueti girişi tamamen kapatmıştı.

Çok uzundu. İki metreden fazlaydı.

Rick ve Anita geri çekildiler. Bu huzursuz edici yaratığın durdurulamaz ilerleyişi karşısında dehşete kapılmışlardı. Gecenin uzun gölgeleri, kapkara mürekkep lekeleri gibi üzerlerine doğru akıyordu. İçinde bulundukları daire şeklindeki bu ne olduğu belirsiz yapının duvarlarının dışında, aralıksız yağan yağmur ve tehditkar gök gürültüsü, korkularını ikiye katlıyordu.

Adam, Arcadia'daki Zaman Kapısı'nın eşiğinde durdu.

Ve orada kalıp etrafına bakmaya başladı.

Sonra yavaşça elini öne doğru uzattı ve sanki bir aynanın

yüzeyine dokunuyormuş gibi boşluğu okşadı. Hava küçük çıtırtılar çıkararak dalgalandı ve etrafa yaldızlı tozlar yayıldı.

Tam bu sırada Anita, bir süredir nefesini tuttuğunu fark etti. Hemen derin bir nefes aldı ve bunu yaparken, o ana kadar içinde tuttuğu bütün endişeleri ve korkuları da dışarı atmaya çalıştı. Her şey çok hızlı gelişmişti! Onları bu odaya getiren kadın, Sonuncu, ortadan kaybolmuştu. Tutma yerinde karga şekli olan anahtarı onlara bu kadın vermiş ve fildişi kapıyı açmalarını öğütlemişti. Sonra Jason eşiğe yaklaşmıştı. Oğlan kapının ardındaki karanlığa doğru adım attığı sırada Anita onun elini tutuyordu ve sonra... sonra oğlanın parmaklarını elinden kaçırmıştı. Hemen ardından da kapı güm diye kapanmıştı.

O ve Rick, kapıyı yeniden açmışlardı ama artık Jason yoktu. Onun olduğu yerde, şimdi karşılarında duran devi bulmuşlardı.

Bu devin kim olduğunu bilmiyordu. Ama daha dikkatli bakınca korkulacak bir tarafı olmadığını anlamaya başladı.

Antik Yunanlılar gibi giyinmişti: Hafif bir etek, deri çizmeler, omzuna asılmış bir boynuz, eski püskü bir kumanya torbası ve belinde kısa bir kılıç. Başı tıraş edilmişti ve bir ayna kadar parlaktı. Omuzları dik, kolları zayıftı.

Parmaklarındaki yüzüklerden etrafa pırıltılar saçılıyordu.

Ansızın elini kaldırdı. "Ben sizi görüyorum. Siz de beni görebiliyor musunuz? Siz ikinize söylüyorum, orada olduğunuzu biliyorum!"

Sesi cana yakındı ve derinden geliyordu. Kulağa tuhaf gelen

bir vurguyla konuşuyordu. Sanki bir tekerleme söylüyordu.

Anita binanın içindeki gölgelere sığınmak için bir adım daha geriledi. Devin kendisini göremeyeceği bir yerlere kaçmayı istiyordu. Ama adam konuşmaya devam etti. "Küçük bir kız siyahlar giymiş ve havuç kafalı bir çocuk onu hayatı pahasına korumayı seçmiş."

Sonra kapının kemerinden geçmek için başını eğdi. Ama eşikte durup onlara meraklı gözlerle bakmayı sürdürdü.

Anita'nın yanı başında duran Rick hiç kımıldamıyordu. Derken farkına bile varmadan kızı tutan elini bıraktı ve bir adım ileri attı.

Anita onu durdurmaya çalıştı. Ama Rick tek bir bakışıyla kızın, karşılarındaki bu yabancıyla konuşmaları gerektiğini anlamasını sağladı.

Açık kapıya doğru bir adım daha attı. Heyecanı belli olmasın diye sesini kontrol etmeye çalışarak "Kimsin sen?" diye sordu.

"Demek sığınıyorsun gücüne kelimelerin, küçük bir adamsın sen, var kırmızı yelelerin."

Rick, duydukları karşısında öfkelenmemeye çalıştı. Kapıya doğru bir adım daha attı.

"Benimle bu şekilde konuşmana gerek yok," dedi.

"Hangisi kızdırıyor seni?" diye sordu dev şaşırmış gibi. "Benim sesim mi, dediklerim mi, yoksa kafiyeler mi bozuyor sinirini?"

"Tekerleme," diye itiraf etti Rick. "Kendimi bildim bileli tekerlemelerden nefret etmişimdir."

Öteki gülümsedi ve ellerini beline koydu. Duvarların dışındaki

yağmur daha da şiddetlenmişti.

"Hem ayrıca bana hala kim olduğunu söylemedin..." diye ısrar etti Rick. Bir yandan da kapıya yaklaşmayı sürdürüyordu. "Jason'ın nereye kaybolduğunu da açıklamadın."

"Jason? Jason kim ki?"

Arkadaşının ardında, odanın içindeki gölgelere saklanmış olan Anita daha fazla kendini tutamadı. "Az önce senin durduğun kapıdan içeri girdi! Onu görmemiş olman imkansız!" diye bağırdı çileden çıkmış bir halde.

"Küçük kızın da bastık bam teline, hepsi bahane!" diye bağırdı dev. Sonra da yeri göğü inleten bir kahkaha patlattı.

"Jason, bizim arkadaşımız," diye açıkladı Rick. Kapıyı gösterdi. "Biraz önce içeri girdi... tam senin durduğun yerden."

"Ah, oğlan, tabii ya! Hemen burada, arkamda, duruyor ağlaya sızlaya!"

"Lütfen..." diye yalvardı Rick. Tekerlemeler giderek daha çok canını sıkmaya başlamıştı.

"Ne lütfedeyim, benim küçük efendiciğim?"

"Kafiyelere bir son ver artık!" diye bağırdı Anita, odanın derinliklerinden.

"Ama siz değil misiniz birer bebek?" diye söylendi dev. "Ben bilirim ki sallarsam beşiği çabuk çabuk, söylersem tekerlemeler, bilmeceler ve espriler, asla bitmez hikayeler."

"Biz bebek değiliz," dedi Rick üstüne basa basa. Serinkanlılığını korumaya çalışıyordu. "Bize anlatmak istediğin şey her ne ise, bil ki konuşma şeklin bunun anlaşılmasını imkansız kılıyor!"

Aniden devin ses tonu ve duruşu değişiverdi. Alınmışa benziyordu. Sanki Rick'in ağzından çıkan kelimeler onu derinden yaralamıştı. "Bir zamanlar insanlar bundan hoşlanırdı, bir zamanlar insanlar bunu arzulardı..."

Kulakları sağır eden bir gürleme odanın içinde yankılandı. Sanki dev bir elektrikli testereyle bakır bir levhayı ikiye ayırıyordu. Bir yıldırım, binanın ve Arcadia'nın harabelerinin üzerindeki yağmur damlalarından oluşan pelerini delip yakınlarda bir yere düşmüş olmalıydı.

İşte Rick ancak o zaman devin gözlerini gördü.

Yaldızlarla kaplı ve kocamandılar. Kedilerin gözlerini andırıyorlardı.

Ama o gözlerin içi, acı ve kederle damgalanmıştı. Uzun bir yalnızlığa mahkum edilmiş birinin gözleriydi bunlar.

"Benim adım Rick," diyerek kendini tanıttı. "Rick Banner. Bekle, sakın sözümü kesme. Senin kim olduğunu ve burada ne işin olduğunu bilmiyorum ama bize zarar vermek istemediğini hissediyorum. Haklı mıyım?"

Dev cevap vermek için ağzını açtı. Sonra durdu ve yavaşça başını salladı.

"Şimdi bize kim olduğunu söyler misin?"

Öteki derin bir nefes aldı ve ağzını havayla doldurdu. "Zefiro, hizmetinizde," diye cevap verdi. Başını selam vermek için hafifçe öne eğdi. "Uzun zamandır acı çekiyorum, burada eriyip gidiyorum. Çağırdım adlarını, dolaştım sokaklarını. Arıyordum birilerini ve sonunda onlar buldular beni."

"Umuyorum ki bu cümlelerden sonra günlük kafiyeli konuşma hakkını doldurmuş oluyorsundur."

Dev umursamazca omuzlarını silkti.

"Dediğim gibi benim adım Rick. Bu da Anita." Gölgelerin içinde saklanan kızı çağırmak için arkasını döndü.

Anita kararsızca ışığa doğru adım attı. Bu sırada ikinci bir yıldırım, ilkinden daha yakın bir noktaya düştü ve tüm salonu salladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum prenses."

Zefiro'nun kızı selamlamak için söylediği cümlenin ardından, kafiyeli bir cümle daha söylememek için kendini zor tuttuğu her halinden belli oluyordu.

"Harika. Birbirimizi tanıdığımıza göre, artık burada ne işimiz olduğunu anlamaya çalışabiliriz..." diye önerdi Rick.

"Neden Jason'ı göremiyoruz?" diye sordu Anita. Kapının öte tarafında neler olduğunu görmek için başını uzattı.

Zefiro, onlar içerisini daha rahat görebilsinler diye biraz yana çekildi. Ama çocukların tek görebildikleri, devin teninden karanlığa yayılan altın yaldızlardı.

"Jason!" diye seslendi Anita.

"Kendisi burada benimle birlikte prenses. Ve konuşuyor. Hatta bir an olsun susmadı."

"Onu sadece görememekle kalmıyoruz... duyamıyoruz da!" diye bağırdı Rick.

"Sizin arkadaşınız," diye konuştu Zefiro, "sizi bu tarafa, yanına bekliyor."

Dev, artık daha yavaş konuşuyordu. Kafiyeli cümleler kurmamak için kendini bir hayli zorluyordu.

"Siz ikiniz bu tarafa gelseniz olmaz mı?" diye sordu Anita.

"Oh, hayır," diyen Zefiro gülümsedi ve ellerini önündeki görünmez duvara doğru uzattı. "Görüyor musunuz? Bir kez içeri girdiniz mi, bir daha dışarı çıkamazsınız."

Anita ve Rick'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Çıkış olmadığını nasıl söylersin?"

"Çünkü bu tarafa geçenler bir daha geri dönemediler."

"Neden?"

"Cevabı bilmiyorum genç dostum."

Rick yumruklarını sıktı. Aslında cevabı biliyordu. Bunun nedeni, kapı kapanmadan önce Jason'ın elini bırakmak zorunda kalmış olmalarıydı. Ve bu kapı tamamlanmamış bir kapıydı. Bir kez içeri girdin mi, bir daha dışarı çıkamazdın. Tıpkı içeri girip bir daha çıkamayan Arcadia'nın geri kalan halkı gibi.

"Uyduruyorsun!" diye haykırdı Anita.

"Bunu neden yapayım prenses?"

Kız, kapıya uzanıp "Jason!" diye bağırdı. "Jason, beni duyuyor musun?"

Rick, Anita'nın kapıdan içeri girmesini engellemek için onu tutmak zorunda kaldı.

"Boşuna uğraşıyorsun prenses. Siz nasıl onu duyamıyorsanız, o da sizi duyamaz. Ama isterseniz ben size aracı olabilirim."

"Peki ama... sen nasıl hem Jason'la hem de bizimle konuşabiliyorsun?" diye sordu Rick şüpheli bir ifadeyle.

"Acaba... bu tarafta doğmuş olduğum için olabilir mi?"

Rick tam olarak ne düşüneceğini bilmiyordu ama devin verdiği cevap çok da mantıksız değildi. Kendi içinde bir anlamı vardı.

"Onun burada olduğuna ve iyi olduğuna inanmıyorsanız," diye devam etti Zefiro. "Bana, cevabını sadece arkadaşınızın bildiği bir soru sorun."

Rick kısa bir süre düşündü ve sonra gülümsedi. "Ona en sevdiği çizgi romanın hangisi olduğunu sor."

Dev, olur anlamında başını salladı ve yüzünü karanlığa çevirip soruyu dile getirdi. Birkaç saniye sonra yüzünü tekrar Rick ve Anita'ya çevirdi ve cevabı söyledi. "Kaptan Mesmero olduğunu söyledi. Ve şimdi de sizden harekete geçmenizi istiyor çünkü burada yalnız kalmaktan sıkılmış."

Rick tamam anlamında başını salladı. "Bu gerçekten de Jason."

Anita kalbinin daha hızlı attığını hissediyordu. Açıklayamadığı şeylerle karşılaştığında hep böyle olurdu. Devin sözcükleri, durup dinlenebilecekleri güvenli bir yer arayan hayvanlar gibi kafasının içinde yankılanıyordu.

Zefiro altın yaldızlı büyük gözlerini kıstı ve "Arkadaşınız çok ısrarcı," dedi. "Aradığınız şeylerin burada olduğunu söylüyor. Düzeltiyorum. Burada olup olmadıklarını bilmiyor ama burada olduklarından neredeyse emin olduğunu söylüyor."

"Bahsettiği 'şeyler' tam olarak ne?" diye sordu Rick.

Zefiro'nun cevabını duymaları için birkaç saniye daha geçmesi

gerekti. Ama sonra duydukları karşısında ağızları bir karış açık kalacaktı. "Sonuncu'yu ve Ölen Ülke'yi kurtaracak şeyler. Ve eve çabucak dönmenizi sağlayacak şeyler."

İsim: **Zefiro**

Doğum yeri ve tarihi: Arcadia'daki kapının öte tarafında doğmuş ama tarihi bilinmiyor.

Yaşadığı yer: Labirent'in dışındaki hudut mıntıkasında.

Ayırt edici özellikleri: Labirent'i çevreleyen esrarengiz karanlık topraklarda kurulmuş Hudut Ülkesi'nde yaşayan halkın üçüncü kuşağının bir üyesi.

Bölüm 3

VANİLYALI ÇÖREKLER

"İşte şu aşağıdaki, görebiliyor musun?" Julia denizin kenarına park etmiş duran sepetli motosikleti işaret ediyordu.

"Gözlerime inanamıyorum..." diye mırıldandı Tommaso. Kül Kont'un pelerinini, Venedik maskesini ve Karaltılar Evi'nin fotoğraflarının bulunduğu albümü kolunun altına sıkıştırmıştı. Heyecandan tek bir adım dahi atamıyordu. "Haybin dalgakıran. Bu gerçekten de Ulysses Moore!"

"Şşt!" diye susmasını söyledi Julia. "Sen kafayı mı yedin?"

Kız endişeyle etrafına bakındı. Neyse ki etrafta onları duyabilecek kimse yoktu.

"Onu bu isimle çağırmamalısın!"

"Affedersin. Ama onun kitaplarını okuduktan sonra... şimdi

onun efsanevi sepetli motosikletine bu kadar yakın olmak beni çok heyecanlandırdı."

"Ah, şimdi anladım," dedi Julia dişlerinin arasından. "Bu şey kendine özgü bir demir yığınıdır."

"Eh, senin 'demir yığını' dediğin bu şeyle bir tur atmak için neler vermezdim."

Julia sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Anita sayesinde Ulysses Moore tarafından yazılmış bazı kitapların varlığından haberi olmuştu. Bu kitaplar Kilmore Koyu'ndan, anahtarlardan ve Zaman Kapıları'ndan; hatta kendisinden ve kardeşinden bahsediyorlardı. Kız birilerinin kendi hayatlarını böyle iğrenç bir şekilde gözetlemesi fikrinden nefret ediyordu.

Gene de derin bir nefes aldı, Tommaso'yu bir kenara çekti ve ona Kilmore Koyu'nda olduğu sürece o ismi ağzına almamasını tembihledi. "Bunu kimse bilmiyor. Bu bir sır."

Venedikli çocuk mahcup olmuştu. "Hay hay. Söz. Bundan sonra onu nasıl çağırmamı istersin?"

Julia kendinden utanarak karşısındaki çocuğa baktı. Yirmi dakika önce Tommaso, üzerinde 1751 yılı Venedik'inde Kül Kont tarafından giyilmiş uzun siyah bir pelerin ve kuş gagalı bir maskeyle sahil yolunda belirivermişti. Kasım kasım kasılarak kendisini tanıtmış, Julia'yı daha küçük hayal ettiğini söylemiş ve Zaman Kapıları'nın nasıl yapıldığını keşfettiğini açıklamıştı.

Julia fazla soru sormamaya karar vermiş ve onu Nestor'la buluşmak için randevulaştığı yere götürmüştü. Kendisi de kolunun altında özel bir şey taşıyordu: Ciltli bir defter. Sadece

birkaç sayfasına resimler çizilmiş küçük bir kitapçığı andırıyordu. Tommaso'nun fotoğraf albümü kadar ağır değildi ama sırf bu yüzden daha önemsiz olduğunu düşünmek hata olurdu.

"Burada herkes onu nasıl çağırıyorsa, sen de öyle çağır: Yani Nestor diye." Julia sesini alçalttı ve konuşmaya devam etti. "Ve ona sen diye hitap et, yoksa kendini yaşlı hissediyor. Öteki ismi ise aklından çıkar. O öldü ve gömüldü."

Tommi gözlerini kıstı ve şaşkınlıkla kıza baktı. "Affedersin ama öyleyse neden böyle oldu?"

Julia kıkırdadı. "Ne böyle oldu?"

"Neden Kilmore Koyu'ndan bahseden kitapların yazarının Ulysses Moore olduğu söyleniyor?"

"Ben nereden bileyim? Hem zaten şu anda bunu konuşmak için doğru zaman değil."

"Anladım ama bir şey daha..."

Tommaso sahil boyunca ilerleyen yola bakıyordu. Bakışlarını iskeleye ve ötesine çevirdi. Devam edip etmemek konusunda kararsızdı.

"Aslına bakarsan her şey çok saçma görünüyor. Demek istediğim ben bu kitapları okudum... hatta onları bir çırpıda yalayıp yuttum bile diyebilirim. Ama bir gün seninle karşılaşabileceğime rüyamda görsem inanmazdım. Sen benim için sadece bir roman kahramanıydın. Kanlı canlı karşımda duruyor olduğuna inanamıyorum."

"Üstelik kırık dökük bir sepetli motosiklete bile biniyorum," diye ekledi Julia.

"Kırık dökük efsanevi bir sepetli motosiklete bile binebiliyorsun," diye tekrar etti Tommaso Ranieri Strambi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Nestor, seni Tommaso'yla tanıştırayım."

Argo Villası'nın bahçıvanı, oğlana yan gözle çarpık bir bakış attı. Julia'nın kendisini bu oğlanla niye tanıştırdığı hakkında en küçük bir fikri bile yoktu. Leonard Minaxo'nun deniz fenerinden daha yeni dönmüştü. Uzun ve yorucu birkaç denemenin ardından, tekneyle denize açılmış, fener bekçisi ve karısı Calypso'yla iletişime geçebilmeyi başarmıştı. Nestor şu anda sadece onların kapıları yapanların izlerini takip etmiyor olmalarını diliyordu.

"Anita'nın arkadaşı," diye ekledi Julia. İhtiyar adamın kafasının karışık olduğunu sezmişti.

Ulysses Moore'un çarpık bakışı biraz daha çarpıldı. Sakalı da titremeye başlamıştı.

"Venedik'ten yeni geldi," diye devam etti Julia. "Hani şu Venedik var ya, işte oradan."

"Tam olarak hangi Venedik'ten bahsediyorsun sen?" diye hırladı yaşlı deniz kurdu.

"Biraz önce Aynalar Evi'nden çıktım efendim," dedi Tommaso çabucak. "Doğrusunu isterseniz o evin yerle bir edilmemiş olmasına çok sevindim."

Nestor kaskını yavaşça aşağı indirdi ve dizlerine dayadı.

Aynı anda esen hafif bir rüzgar beyaz saçlarını dağıttı ve uzun

zamandır kesmediği sakalını dalgalandırdı.

Hiçbir şey demedi. Sessizce durdu ve denize baktı.

"Kapı açık," diye devam etti Tommaso. "Ben Venedik'te oturuyorum. Bugünün Venedik'inde demek istiyorum. Yani şeyden gelmiyorum... eşiniz gibi 1751 yılından efendim. Bay Moore'un eşi gibi demek istedim efendim."

Julia bir elini oğlanın omzuna koydu. "Belki de konuşma işini bana bıraksan daha iyi olacak..."

"Hayır, bırak konuşsun Julia." Nestor öfkeyle sepetli motosikletin direksiyonuna dayandı ve Tommaso'ya döndü. "Yanlış anlamadıysam bugünün Venedik'inde yaşıyorsun. Öyleyse hangi akla hizmet buralara kadar gelmeyi başardın?"

"İlk olarak Amici Geçidi'ne gittim ve orada Peter Dedalus'un kullandığı Zaman Kapısı'nı buldum. İtiraf etmem gerekir ki biraz vaktimi aldı ama... bu geçidin aslında var olmadığına, sadece bir uydurmaca olabileceğine inanıyordum. Uzun lafın kısası sonunda onu buldum. Belki de bunu başarmamın nedeni, dostunuz Peter Dedalus'un gondoluyla seyahat ediyor olmamdı. Hani şu Maskeler Adası adlı kitapta adı geçen gondol? Onu bulduğumda tersanenin orada bir yere halatla bağlanmıştı. Beni de oraya maymunlar götürdü ve böylece beni kaçıran kundakçılardan kaçmama da yardım ettiler..."

Çocuk konuşurken Nestor'un sinirleri giderek daha fazla geriliyordu. İhtiyar adam, elindeki kaskın yüzeyine parmak uçlarıyla hafif hafif vurarak kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Sonra başını kaldırıp etrafına baktı. Tam o sırada Tombul Tatlıcı

Pastanesi'nden yeni pişmiş tatlı çöreklerin karşı konulmaz kokusu etrafa yayılıverdi.

Bu koku sade bir davetten çok daha fazlasını barındırıyordu.

Kurdeleli bir davetiye mektubuydu.

"Tatlı yiyelim, tatlı konuşalım. Size de uyar mı?" diye sordu Nestor ve cevap bile beklemeden pastaneye doğru topallamaya başladı.

Tombul Tatlıcı tam da Tommaso'nun hayalindeki gibiydi.

Bu pastane yüz yıldan fazla zamandır hiç değişmeden, aynı kalmayı sürdürmüştü. Farklı kuşaklardan müşteriler kapısından girip çıkmış, insanlar hiç değişmeyen tezgahın önünde durup renkli şekerlemelere, rayihalı İtalyan çöreklerine, Fransız kremalarına bakmışlardı. Bu duvarlar karşı konulmayacak kadar güzel çikolata ve vanilya kokularına bulanmışlardı. Ve güzel bir çay içmek için içeri sığınan insanların gözünden rüzgarlı öğleden sonralarının, fırtınalı günlerin ve karlı kış aylarının hikayelerini anlatıyorlardı.

"Nestor..." diye seslendi pastanenin sahibesi. "İşler nasıl gidiyor? Seni görmeyeli uzun zaman olmuştu."

Argo Villası'nın bahçıvanı tatlıların durduğu tezgaha doğru topallayarak ilerledi ve omuzlarını silkti. "Yaşlanıyorum."

"Villa'da her şey yolunda mı?"

"Beni üzmüyor. Julia'yı tanıyordun, öyle değil mi?"

Julia gülümsedi. "Evet, tabii."

"Erkek kardeşin nasıl? Onu da uzun zamandır buralarda göremiyoruz," dedi pastanenin sahibesi.

Bir süre Jason'dan ve onun krema tezgahına olan düşkünlüğünden bahsettiler. Sonra Tommaso'nun da Jason'dan aşağı kalır bir yanı olmadığını görüp gülüştüler. Oğlan kendisi için üç tane vanilyalı çörek almış ve ilkini yemeye koyulmuştu.

"Affedersiniz..." diye mırıldandı ağzındaki lokmayı yutup bir lokma daha alırken. "Dün öğlenden beri hiçbir şey yemedim."

Kenardaki küçük bir masaya oturdular. Bulundukları yer, pastanenin arka tarafını ayıran ekoseli perdenin hemen yanındaydı. Nestor öteki tarafta birilerinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra rahatladı.

"Dikkatli olmak, sonradan üzülmekten iyidir," diye homurdandı. Ardından Tommaso'ya döndü. "Söyle bakalım, kaç kişi daha gelecek?"

Hazırlıksız yakalanan oğlan giriştiği ikinci vanilyalı çöreğinin üzerinden başını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Önce Anita. Şimdi de sen. Daha kaç tane Venedikli çocuk Kilmore Koyu'na gelecek?"

"Sanırım... başka kimse gelmeyecek efendim," diye cevap verdi Tommaso. Çok utanmıştı.

"Beni ikna et."

Oğlan önce çay servisinin yapılmasını bekledi, sonra çabucak hikayenin kendi başından geçen kısmını anlattı. Bu kısmı ne Julia biliyordu, ne de bahçıvan: Oğlanı Karaltılar Evi'nde bekleyen kundakçılar, maymunların gelişi, Peter Dedalus'un

mekanik gondoluyla kaçış... ve sonra buraya gelmesini sağlayan o parlak fikir.

"Kapıyı bulduğum takdirde açık olacağından emindim."

"Neden?"

"Çünkü okuduğum kitabın sonunda Fred Ayaktauyur'un bir tatile çıkmak için bu kapıyı açtığı yazıyordu. Ben de belki geri dönmemiştir diye düşündüm."

Julia hayretler içinde Nestor'a baktı. "Fred mi?"

"Bu hikayeyle Fred'in ne alakası var?" diye sordu bahçıvan.

"Eh, *İlk Anahtar* Fred'de olduğuna göre," diye cevap verdi Tommaso. "Yoksa bilmiyor muydunuz?"

Julia ve Nestor'un yüzlerindeki şaşkınlığı ve kuşkuyu gören Tommaso sabırsızca etrafına bakındı. "Ama... bunlar doğru. Kitapta böyle yazıyordu."

"Sen... benim kitaplarım arasında... *İlk Anahtar*'ı okudun mu?"

"Evet. Fakat kitabın bitişi... Gerçeği söylemek gerekirse Bay Nestor..."

"Bana sen diye hitap et, yoksa kendimi yaşlı hissederim."

Julia, "Ben sana demiştim," demek istercesine yüzünü buruşturdu.

"Nasıl isterseniz. Yani nasıl istersen. Kitabın sonundan bahsediyordum. Benim için tamamen bir hayal kırıklığıydı. Şeye benziyordu... başka bir yerden kesip yapıştırılmış bir şeye. Sanki, bilmiyorum... yanlış duruyordu."

"Zaten kitabın sonu öyle bitmiyordu."

Tommaso'nun genzi kurudu. Bu yüzden konuşmadan önce kendine bir bardak çay doldurdu. "Yani *İlk Anahtar* Fred'de değil mi?"

"Elbette ki hayır. Gelgelelim ben günlüklerimde senin anlattıklarına dair hiçbir şey yazmadım. Çünkü Rick'in babası anahtarı bulduktan sonra onun izini tamamen kaybettik. Emin olduğum tek bir şey var. O da anahtarın Fred Ayaktauyur'un elinde olmadığı."

Tommaso'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Emin misin?"

"Ben buradaysam ve hayatımın yirmi yılını günlükleri şifrelemekle geçirdiysem, bunun tek nedeni yazmanın bir gün bir işime yarayacağını umut ediyor olmamdı."

Hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Üçü de kendi düşüncelerine gömülmüşlerdi. Sonra Nestor'un aklına bir şey geldi. Bir süredir kafa patlattığı bir şey. "Senin arkadaşın Anita," dedi. "Bana bir çevirmenden bahsetti. Günlüklerimden yola çıkarak benim kitaplarımı çevirmiş."

"Doğru."

"Adını hatırlıyor musun?"

"Eh, aslına bakarsan bir tane çevirmen yok," diye açıkladı Tommaso. "Kitabın farklı baskılarında ve farklı dillerinde çevirmenin ismi değişiyor. Bunu internet üzerinden de kontrol ettim. Ama Venedik'te buluştuğumuz çevirmeni soruyorsan... aslına bakarsan ben sizin tanıştığınızı sanıyordum."

"Zırva! Sana bunu düşündürten neydi?"

"Hmm... Anita'yla bana, Kilmore Koyu'na geldiğini söyledi.

Ve buraya gelmesi için Anita'ya yolu tarif etti."

"Zırva! Buraya gelseydi haberimiz olurdu."

"Öyleyse tüm bu olanlar ne anlama geliyor?"

"Senin şu çevirmen dostunun, kitabın sonu dahil her şeyi kafasından uydurduğu anlamına geliyor. Veyahut..."

Nestor kafasını yana eğdi ve yavaşça sakalını sıvazladı. Veyahut neler döndüğünü açıklayacak bir kişi daha vardı. Ve nedenini.

Hatta belki de iki kişi.

Leonard ve Calypso.

Hiç konuşmadan bir dakika boyunca durup düşündüler. Sadece fincanı karıştıran kaşıkların çınlaması duyuluyordu.

"Bu arada... Fred gerçekten de kasabada değil," diyerek sessizliği ilk bozan Julia oldu.

Tommaso yutkundu.

Nestor tek kaşını havaya kaldırdı.

"Kardeşi de onun nerede olduğunu bilmiyor," diye devam etti kız. "Ama eğer doğruysa, Fred gerçekten de *İlk Anahtar*'ı ele geçirip Venedik'e gittiyse..."

"İpe sapa gelmez cümleler kurma!" diye bağırdı Nestor. Sonra pastanenin sahibesinin bakışlarını üzerlerine diktiğini fark edip sesini alçalttı. "Fred'in bu hikayeye dahil olmasının tek bir nedeni var. Kara, istasyonu bir kış bahçesine çevirdikten sonra birinin gelip orayı sulamasını istemişti. O kadar. Fred hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyor ve onun bu konuyla hiçbir ilgisi yok!"

Nestor konuşmaya devam ediyordu ama kafasının içinde Leonard ve Calypso'nun isimleri giderek daha hızlı dönmeye

başlamıştı. Günlüklerinin durduğu sandıkları dışarı çıkaran *onlardı.* Çevirmenle *onlar* buluşmuşlardı. Hatta bu durumda çevirmenlerle. Onlara neler anlatmışlardı? Ve bunu neden yapmışlardı?

Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın mantıklı bir cevap bulamıyordu. Bunun nedeni, beraber türlü serüvenlere atıldığı, Büyük Yaz'dan itibaren birlikte türlü tehlikeler atlattığı arkadaşlarının, ona sırtlarını döndüklerini düşünmenin bile imkansız olmasıydı.

"Tuhaf bir şey daha var..." dedi Julia kısık bir sesle aniden.

"Neymiş?"

"Bugün kitapçıya uğradım."

"Calypso'nun kitapçısına mı?" diye sordu Tommaso neşeli bir sesle.

"Zaten başka kitapçı yok ki," diye cevap verdi Julia sertçe. "Her neyse kitapçıda sadece Cindy vardı ama bana Calypso'nun evinin anahtarlarını verdi. Öteki anahtarlarla birlikte dükkanın arka tarafındaydı..."

"Ah, evet, tabii," diye araya girdi Tommaso. "Sizin de haberiniz var değil mi? Birinin Zaman Kapısı'nı yumruklayadığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Ne diyorsun? Ne yumruklaması?"

"Calypso'nun Zaman Kapısı'ndaki tıkırtılar..." diye tekrarladı Tommaso. "Kitaplarda Leonard denizdeyken, biri veya... bir şey, Calypso'yu uyarmak için Zaman Kapısı'na vuruyordu."

"Kim olabilir?"

"Bilmiyorum. Kitaplardan bir şey çıkarmak imkansız. Ama galiba kapı yumruklanıyordu: Tum, tum, tum. Her seferinde biraz daha hızlı vuruluyordu. Calypso bu sesleri duyduğunda 'Leonard?' diye düşünmüştü. Sonra da onu kurtarmak için denize koşmuştu. Ben kapıya vuranın bir balina olduğunu düşünmüştüm."

Nestor'un sabrı taşmak üzereydi. Daralmıştı ve muallaktaydı. Yüzü öyle bir hal almıştı ki Julia bile böyle bir ifadenin ne anlama geldiğini ya da bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Kız, bahçıvanın asık suratlı ve kötümser haliyle başa çıkabilirdi. Nestor'un ağzının bıçak açmamasına, topladığı bilgi kırıntılarını kimseye söylemeyip neredeyse teatral bir şekilde kendine saklamasına çoktan alışmıştı. Onun böyle yapmasından hiç hoşlanmıyordu ama Nestor'u şimdiki gibi tereddüt içinde görmektense, söylemediği şeylerden oluşan bir duvara toslamayı bin kere daha fazla tercih ederdi.

"Her neyse... ben kitapçıdaki kapıdan bahsetmiyorum. Size Calypso'nun annesini görmeye çıktığımı ve kitapçığı bulduğumu söylemeye çalışıyorum," diye lafını tamamladı Julia.

"Kitapçık mı? Neredeymiş?" diye sordu Nestor. Yaşadığı şaşkınlık yüzünden neredeyse bağırarak konuşmuştu.

"Calypso'nun annesinin komodinindeki çekmecelerden birindeydi," diye fısıldadı kız. O yatak odası ve kendisini başkasıyla karıştırıp sonra da hikayeler anlatmasını isteyen yaşlı kadın aklına gelince tüyleri diken diken oldu.

"Bunun, kütüphaneden kaybolan kitapçık olduğunu düşünüyorum," dedi ve kitapçığı Nestor'a uzattı. İhtiyar bahçıvan,

onu görür görmez tanıdı.

"Oraya çıkmayı nasıl başardın...?" diye sordu bahçıvan ve elini uzatıp kitapçığı aldı. Fakat hemen sonra ayağa fırladı. "Öğrenmem gereken bir şey var. Ve bunu hemen yapmalıyım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve," diye cevap verdi Nestor. "Bu kitapçığı kullanarak... hemen ötekilerle iletişime geçmeliyiz ve..."

Julia uzanıp Tommaso'nun fotoğraf albümünü gösterdi. "Görmen gereken başka şeyler de var..."

Nestor tamam anlamında başını salladı. "Ben ödemeyi yapayım."

"Ben de bu arada tuvalete gideyim," dedi Tommaso. "1751'den beri gitmiyorum desem inanır mısınız?"

Ekoseli perdeyi kaldırdı ve öteki taraftaki dar koridora girdi. Hızlı adımlarla küçük tuvalete doğru ilerledi.

Derken kulağına bazı sesler çalınır gibi oldu. Dışarıdan geliyordu.

Birisi sürekli şöyle diyordu: "Kaçın, kaçın, kaçın!"

Ve tuvaletin penceresi açıktı.

Bölüm 4

EŞİĞİN ARDINDA

Yuvarlak odanın alacakaranlık atmosferinde duran Rick, sormak istediği binlerce soru kafasında dolaşırken fildişi kapının eşiğinde bekleyen yaldızlı deve bakıyordu.

"Demek kapının o tarafında doğdun sen, Zefiro..."

"Öyle oldu."

"O tarafta ne var?"

"Köyler. Çok tehlikeli bir uçurum, nehre inen dar bir patika. Ve sonra..."

"Sonra?" diye sordu Anita sabırsızca.

"Sonra Labirent var."

"Labirent mi?"

"Oraya bu ismi takmışlar. Nedenini bilmiyorum. Ben sadece

bana anlatılanları biliyorum."

"En azından şuna cevap verebilir misin... Labirent'in içinde ne var?" diye sordu Rick. Cesaretini kaybettiğini hissediyordu.

"Binlerce salon ve binlerce koridor," diye cevap verdi Zefiro. "Türlü harikalar ve türlü tehlikeler. Aslına bakarsanız ben de tam olarak orada ne olduğunu bilmiyorum. İçeri giren hiç kimse bir daha geri dönemedi."

Anita bir şey söyleyecek gibiydi ama Rick ondan önce davrandı. "Peki sence biz içeri girebilir miyiz?"

"Arkadaşınız girebilir," diye cevap verdi dev. "Onun bir anahtarı var."

Jason'ın anahtarı... Onu bu deve gösterdi mi? diye düşündü Rick. Sonra da elinde tuttuğu kendi anahtarını iyice sıktı. Anita'nın da bir anahtarı vardı. Sonuncu'nun verdiği kargalı anahtar. Ama bir anahtarın ne önemi vardı? Ve bu tuhaf kişi onlara ne söylemek istiyordu? Labirent'e girmek için açmaları gereken başka kapılar mı vardı?

Rick dönüp kıza endişeli bir bakış fırlattı. Sonra başıyla geriye doğru bir işaret yaptı ve ikisi birlikte fildişi kapıdan birkaç adım uzaklaştılar.

"Kendi aramızda biraz konuşmamızın mahzuru var mı?"

Dev, reverans yaparcasına başını eğdi. "Oh, tabii nasıl isterseniz... ama arkadaşınız bir an evvel içeri girmeniz gerektiğini söylüyor. Yürürken de konuşabilirmişsiniz."

Anita ve Rick ona sırtlarını döndüler ve odanın uzak bir köşesine çekildiler. Dışarıda yağmur bardaktan boşanırcasına

yağıyordu. Ardı arkası kesilmeyecekmiş gibi taşları ve bitkileri dövüyordu.

"Sence ne yapmalıyız?" diye sordu Anita alçak sesle. "Girecek miyiz?"

"Bunun lafını bile etme," diye cevap verdi Rick. Yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Ama Jason..."

Jason düşünmeden hareket etti. "Ne Zefiro'yu tanıyoruz, ne de öteki taraftaki şeyin gerçekte ne olduğunu biliyoruz."

"Labirent mi?"

"Elbette. Labirent'in ne olduğu hakkında bir bilgin var mı?" Rick gözlerini kısıp sertçe kıza baktı. "Orası insanların kaybolduğu bir yer. Şeyi saymıyorum bile... orada tehlikeli birilerinin yaşama ihtimalini."

Anita tamam anlamında başını salladı. Rick haklıydı. Hem ayrıca çok geç olmuştu. Gün bir türlü bitmek bilmediği için bir hayli yorulmuşlardı. Kendisi de yeni bir maceraya atılmayı istemiyordu. "Gene de bence Zefiro kötü biri değil. Ona güvenebileceğimize inanıyorum."

"*Güvenmek mi?* Ben de onun kötü biri olduğunu düşünmüyorum ama bu ona güvenmek için yeterli bir sebep değil."

Tam bu sırada fildişi kapının eşiğinde duran Zefiro'nun sesi duyuldu. "Arkadaşınız benden size, kapıların ustalarının gizemini çözmeye hiç bu kadar yaklaşmadığınızı söylememi istiyor. Ona kalırsa aradığınız cevaplar Labirent'in içindeymiş!"

Anita, Rick'in kolunu sıktı. "Duydun mu?"

Rick, evet anlamında başını salladı. Yüzünde sert bir ifade vardı. "Dedikleri doğru bile olsa, buraya kadar gelmemizin nedeni bu değil. Bizim Sonuncu'yu kurtarmamız gerekiyor. Ve bu ülkeyi. Şimdiyse yapmamız gereken bir şey daha var: Jason'ı oradan dışarı çıkarmak."

"Ama belki Arcadia'ya gelmemizin ve bu kapıyı bulmamızın başka bir nedeni daha vardır. Hem Jason, onun dışarı çıkmasına yardım etmemizi istemiyor. Tam tersine bizden yanına gitmemizi istiyor," diye karşılık verdi siyah saçlı kız.

"Bu hiç de akıllıca olmaz. Bir daha dışarı çıkamayabiliriz," diye cevap verdi Rick inatla.

"Sen ne zaman bu kadar uslu oldun?"

"Buraya kadar gelebildiysek Anita, bunun tek nedeni benim her zaman uslu olmamdı!"

"Ama kapıların ustaları..." diye ısrar etti kız. "Ortaya çıkarmak için bunca uğraş verdiğin sır bu değil miydi? Onların kim olduğunu öğrenmenin, bu ülkenin kurtulmasına yardım etmeyeceğini nereden biliyorsun? Belki bu ülkenin yarım kalan kapısını tamamlamanın yolu budur."

"Bunu hepsi biliyordu," diye cevap verdi Rick. Aniden esrarengiz bir havaya bürünmüştü.

Anita cevap vermeden oğlana baktı. Saçları, gözlerinin üzerine düşmüştü.

"Birçok insan bu cevapları aradı," diye devam etti Rick. "Hatta bazıları Leonard Minaxo gibi hayatlarını tehlikeye attılar. Ben Nestor'a katılıyorum. Çünkü o, fazla zorlamamamız gerektiğini

söylüyor. Keşfedilecek şeyler var ama geri kalanların sonsuza dek bir sır olarak kalması gerekiyor. Nestor, o kapıları kapadı. Ve bütün anahtarları denize atmayı denedi."

"Ama başarılı olamadı. Anahtarlar geri döndüler. Ve kapılar..."

"Kapılar kapalı kaldılar çünkü biz onları kapalı bıraktık."

"Ama... hala tüm bunların nedenini bilmiyorsun. Belki Jason haklıdır. Belki cevaplar hemen şuradaki kapının ardındadır," diye ısrar etti Anita.

Rick dudaklarını sıktı. "Bu kapıdan onlarca insanın girdiğini ve bir daha geri dönemediklerini sana hatırlatırım."

"Çünkü bu kapının eksikleri var!" diye haykırdı Anita. "Fildişi kapı tamamlanmadı. Belki de onu bizim tamamlamamız gerekiyor ki..."

"Dışarı çıkabilsinler diye mi?" Rick cümleyi kızın yerine tamamladı. "Müthiş bir fikir. Peki ama bir kez içeri girdik mi, bir daha geri dönemiyorsak, kapıyı kim tamamlayacak? Onu nasıl düzelteceğiz... eğer arkamızda bırakmışsak? İçimizden biri bu tarafta kalsa bile, birbirimizle konuşmamız imkansız olacak."

"O konuşabilir," dedi Anita. Zefiro'yu işaret ediyordu.

Altın yaldızlı gözleri olan dev, kapı eşiğinde bekliyordu. Hala çok sakin görünüyordu.

"O kim ki? Onu tanıdığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Rick alay edercesine.

Anita cevap vermek için ağzını açtı. Ama sonra durdu. Ansızın zihninde bir ampul yanmıştı: Morice Moreau'nun kitapçığı.

Küçük defter, içindeki sayfalar sayesinde, onu aynı anda açık tutan okuyucuların birbirleriyle iletişim kurmasını sağlayabiliyordu.

"Kitapçığı kullanabiliriz," diye fısıldadı. "Bir burada kalırız, Jason öteki tarafta..."

Rick bir süre bu konuyu düşündü. Sonunda başını sallayarak onayladı. "Bu iyi bir fikir. Denemekten zarar gelmez. Zefiro'ya, defteri Jason'a vermesini söyleriz. Sonra da gidip Sonuncu'yu buluruz ve ondan defterini isteriz. Evet, bak bu işe yarayabilir işte."

Fakat Anita defteri başkasına vermek fikrine pek de sıcak bakmıyordu. Ne de olsa bu *kendi* defteriydi. Kendisinin bulduğu bir şeydi. Onu hep kendisi kullanmıştı. Kapının öteki tarafında bir yerlerde bekleyen Jason'ı düşündü ve aslında onunla konuşmak istemediğini fark etti.

Onunla sadece *konuşmak* istemiyordu.

Onu görmek istiyordu.

Onun yakınında olmak istiyordu.

Ve eğer Jason eşikten geçmiş ve öte tarafa gitmişse, belki kendisi de onu takip etmeliydi. İçindeki masumane ama derinden gelen bir his, ona Jason'la kendisinin de, hayali resimlerle süslü bu defterin sayfaları gibi görünmez ama sağlam bir iple birbirlerine bağlandıklarını söylüyordu. Onların arasında dünyaları aşan bir duygu bağı vardı.

O, bunları düşünürken, etraflarındaki hava bir kez daha titreşti ve bir şeyler ikiye ayrıldı.

Ama bu sefer ikiye ayrılan gökyüzü değildi.

Bu seferki bir tabanca sesiydi.

"Sonuncu!"

"Sen burada kal! Ben gidip bakacağım!" dedi Rick. Hızla kapıya doğru koştu.

"Tamam," dedi Anita.

Sonra Rick koşarak odadan çıktı.

Ve Anita fildişi kapıya doğru bir adım attı.

Bölüm 5

KAYIP KIZ

Bay Bloom bir kabusun içine düştüğüne inanmaya başlamıştı. Bir an evvel uyanmayı ümit ettiği korkunç bir kabus yaşıyordu.

Onu tren istasyonuna kadar sürükleyen saçı sakalı birbirine karışmış adama, "En azından bana kızımın nerede olduğunu söyleyemez misiniz?" diye sordu belki bininci defa. "Ve bu palyaçoluğun ne zaman sona ereceğini?"

"Biraz sabırlı olun Bay Bloom. Her şeyi öğreneceksiniz," diye karşılık verdi Kara Volkan. "Korktuğunuzu ve endişelendiğinizi biliyorum ama..."

"Hayır, beni anlamıyorsunuz... Ben ne korkuyorum, ne de endişeleniyorum. Aslına bakarsanız öfkeden kudurmak üzereyim! Benimle bilmece gibi konuşmaya bir son verip hemen Anita'nın

nerede olduğunu söylemezseniz, polisi arayacağım ve..."

"...ve size kimse inanmayacak."

"Bunu nasıl söylersiniz? Kızımın kayıp olduğuna nasıl inanmazlar?"

"Sizin haberiniz olmadan gittiğini düşünecekler. Gerçekten bilmek istiyorsanız söyleyeyim: Kızınız kendisiyle aynı yaşta iki oğlanla birlikte Toulouse uçağına bindi. Çocukların yanlarında bir yetişkin olmadan uluslararası uçmalarına izin veren bir kanun var ve bu yüzden şu anda her şey kurallara uygun görünüyor. Yanlarında belgeleri vardı. Kızınızın uçağı şimdiye kadar çoktan kalkmış ve Fransa'da Pireneler'deki M'ye varmıştır."

"Yani sizce... benim burada sakince bekleyip sizin anlattığınız saçmalıkları dinlemem gerekiyor, öyle mi? Neden kızım kalkıp da Pireneler'e gidiyor? Hem de bana haber vermeden?"

"Bunu ona kendiniz sormalısınız. Ama ilk sorunuza cevap verebilirim. Kimse onu buraya gelmesi için zorlamadı. İstediği yere gitmek konusunda tamamen özgürdü."

"Ama bana onu takip etmemi siz söylediniz..."

"Tabii ki. Dediğim gibi eviniz gözetleniyordu," diye cevap verdi Kara Volkan. "Evinizin altında ne vardı, hatırlıyor musunuz?"

Bay Bloom öfkeden küplere binerek, ellerini ceplerine soktu. "Fötr şapkalı ve şemsiyeli iki adam."

"Öyleyse?"

"Tamam, fötr şapkalı ve şemsiyeli iki adam vardı ama bildiğim kadarıyla kızımı gönderen de sizsiniz!" diye haykırdı Anita'nın

babası.

"Öyle olmadığını siz de çok iyi biliyorsunuz, değil mi?"

Bay Bloom cevap vermedi. Bunun yerine istasyonda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Öfkesini dindirmeye ve karşısında duran nefret edilesi adamın üzerine saldırma isteğini bastırmaya çalışıyordu.

Sonunda pes etti. "Sizce ne yapmamız gerek?" diye sordu.

"Eğer benim fikrimi soruyorsanız, bence yapabileceğiniz iki şey var," diye karşılık verdi Kara Volkan. "Bunlardan biri benim sözümden çıkmamak ve biraz durup güneşin batmasını beklemek. Lafın gelişi böyle diyorum. Yani fazla dikkat çekmemelisiniz."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem ama anlamıyorum. Hiçbir şey anlamıyorum!"

"Eh, gene de sizi daha fazla aydınlatamayacağım. Çünkü insanlar gelip bize gereksiz sorular sormaya başlamadan önce şu aşağıda gördüğünüz işlemeyen rayların üzerindeki küçük trene binmeliyiz."

"Yoksa bana... o treni çalacağımızı mı söylüyorsunuz?"

"Oh, hayır, o tür bir şey değil. Bakın, tren bana ait ve sizi içinde ağırlamak benim için bir zevk olacak. Sorun şu ki bu ülkede bir tren sürmek için gerekli evraklara sahip değilim."

"Hiç şaşırmadım..." diye konuştu Bay Bloom. İçinde bulunduğu durumun aslında ne kadar komik olduğunu düşünmeye başlamıştı. "Tamam da beni nereye götürmek istiyorsunuz?"

"Kızınızın yanına. Daha doğrusu kızınızın Pireneler'de ne yaptığını ve neden Venedik'e geri dönmediğini daha iyi

anlayabileceğiniz bir yere."

"Bunu neden şimdi söylemiyorsunuz? Böylece bu sır perdesini çabucak indirmiş oluruz."

"Eğer her şeyi şimdi anlatırsam bana asla inanmazsınız. Şimdilik şu kadarını bilin yeter: Kızınız, gizli kalması gereken bir şey buldu. Ve şimdi onu bulduğu için başı dertte. Ve onun başı dertte olduğu için sizin ve eşinizin de başı dertte."

"Ama bana bir şey söylemedi..."

"Elbette söyleyemez. Çünkü Anita bunun farkında değil. Bunu hiçbirimiz bilmiyorduk. Bunca yıldan sonra... hala faaliyette oldukları aklımızın ucundan bile geçmezdi."

"Kimden bahsettiğinizi öğrenebilir miyim?" diye karşılık verdi Bay Bloom sertçe. Yeniden sabrının tükendiğini hissetmeye başlamıştı.

"Kendilerine kundakçılar diyorlar. Ve çok kötüler."

"Tabii ki 'kötü' olacaklar! Her şeyine bahse girerim siz de bu durumda 'iyi' taraf oluyorsunuzdur."

"Tam üstüne bastınız. Görüyorum ki beni anlamaya başladınız."

"Konuşmaya devam edelim. Bu 'kötüler'... bu kadar kötü olan ne yapıyorlar?"

"Oh, bildiğiniz şeyler işte. Yakıyorlar. Yok ediyorlar. Her zamanki işlerine devam ediyorlar."

"Çok yaratıcı."

"Ama işe yarıyor. Bakın Bay Bloom, ben şu anda yaptığım şeyi yapmak için bir emir almadım. Sadece bunun, yapılması

gereken en doğru şey olduğuna inanıyorum. Ayrıca sizin işimize yarayacağınızı düşünüyorum."

"Ne için işinize yarayacakmışım?"

"Bankada çalışıyorsunuz. Gelin görün ki benim de bankadan yönetmek istediğim birtakım mülklerim var."

"Ah, sahiden mi? Peki onları kimin adına kaydetmek istiyorsunuz, Sayın Noel Baba?"

"Newton adına. Kendisi benim kızımdı."

"Newton emlaktan mı bahsediyorsunuz...?" diye sordu Bay Bloom. Kulaklarına inanamıyordu.

"Doğru."

Anita'nın babasının, karşısındaki kılıksız adama bakışları aniden değişiverdi. O ana kadar Kara Volkan'ın bir sokak serserisi olduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi Newton gibi bir milyonerle bağı olduğunu öğrenmek bütün fikirlerini değiştirmişti.

"Aslına bakarsanız..." diye devam etti Kara Volkan. "Ben ve arkadaşlarım kendi işlerimiz hakkında konuşurken lafı hep dolandırırız. Ama görünüşe göre artık zamanı geldi. Beni anlamakta güçlük çekiyor olabilirsiniz. Ama eğer bana güvenirseniz, size söz veriyorum sonunda her şeyi anlayacaksınız. Sadece birkaç saatlik kısa bir seyahate çıkmamız gerekiyor."

"En azından nereye gittiğimizi söyleyin."

"Cornwall'a."

Bay Bloom irkildi. "Cornwall'a mı? Ama ben oradan daha yeni geldim... hem de kızımla birlikte!"

"Biliyorum. Yanılmıyorsam Balıkçının Meşesi'ni de görmeye

gittiniz."

"Bunu size kim...?"

"Oraya vardığınızda siz kumsalda vakit öldürmeye karar verdiniz. Kızınız ise kendi başına oradan uzaklaştı."

"Aynen öyle oldu... geri döndüğünde saat çok geç olmuştu. Bayağı endişelenmiştim." Bay Bloom tam olarak ne olduğunu bilmese de, o günkü gezintileriyle kızının kaybolması arasında bir bağ olduğu hissine kapılmıştı. "Oraya mı gitmişti yoksa?"

"Kesinlikle evet."

"Yalnız başına uzaklaşmasına izin vermemeliydim. Kızımı çok özgür bıraktığım konusunda eşimden hep azar işitirim." Bay Bloom teselli edilemeyecek kadar kederlenmişti. Kafasını sallıyordu. Başına gelenlere bir türlü anlam veremiyordu.

Fakat Kara Volkan bunun "duyarlı" davranma zamanı olmadığını düşünüyordu. Bu yüzden konuşmaya devam etti. "Eşinizden bahsetmişken. Onun da başı belada olabilir."

"Yani sizce bu adamlar..."

"Kundakçılar."

"Onu öldürmeyi mi planlıyorlar?"

"Aslına bakarsanız ben çoktan bunu yaptıklarına inanıyorum. Tabii onu sadece gözetim altında tutuyor da olabilirler."

"Onu hemen aramalıyım."

Kara Volkan uzun sakalını sıvazladı. "Bu iyi bir fikir, evet. Ona hemen buraya gelmesini söyleyin. Veyahut evde kalsın ve kapıyı kimselere açmasın. Belki de en iyisi hemen başka ülkeye giden bir uçağa atlamasıdır. Ona bunu söyleyin fakat kundakçıların sürekli

peşinde olacağı konusunda onu mutlaka uyarın. Ne olursa olsun yapmaması gereken tek bir şey daha var: Asla ve asla kızınızla iletişime geçmeye çalışmasın."

Tam bu sırada Bay Bloom'un aklına bir şey geldi. "Beni dinleyin. Eşimle son konuştuğumda..." diye itiraf etti, "bana Anita'nın bir arkadaşının da onunla aynı zamanda kaybolduğunu söyledi. Tommaso adında bir oğlan. Tommaso Ranieri bir şey. Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır. Aslında... söyleyecek fazla bir şey yok. Çember daralıyor."

"Ama bu şemsiyeli insanlar bizden ne istiyorlar?"

"Aslına bakarsanız sadece sessiz kalmamızı istiyorlar," diye cevap verdi Kara Volkan. "İşin güzel tarafı biz de aynı şeyi istiyoruz. Düşünsenize, sırf bu yüzden gidip Orta Çağ'ın tam ortasında yaşamak zorunda kalmıştım."

"Neden geri döndünüz?"

"Evimin anahtarlarını unutmuştum," dedi Kara Volkan gülümseyerek. Sonra gözlerini kararmakta olan göğe çevirdi. "Eşinizi aramak istiyorsanız elinizi çabuk tutun. Sonra yola koyulacağız. Bunun son telefonunuz olduğunu aklınızdan çıkarmayın. Sizi tehdit etmiyorum. Sadece gideceğimiz yerde cep telefonu çekmiyor. İnternet ve uydu yayını da yok."

"Desenize bir cennetmiş orası," diye cevap verdi Bay Bloom yüzünde kötümser bir gülümsemeyle.

"Onun gibi bir şey, evet."

Bay Bloom çabucak arkasını döndü. Sonra aklına bir şey

gelmiş gibi aniden durdu. "Bir dakika bekler misiniz?"

"Bana mı dediniz?"

"Aramızda geçen bu güzel sohbetin başında, bana izleyebileceğim iki yol olduğunu söylemiştiniz. Ama bana bunlardan sadece birini söylediniz, yani sizinle birlikte gitmeyi. Öteki seçenek neydi?"

Kara Volkan cebinden küçük bir matara çıkardı. Sonra gözünü bile kırpmadan "Bundan birkaç yudum almak," diye cevap verdi. "İnsanlar buna 'ebedi gençlik suyu' diyorlar. İsmi her şeyi açıklıyor zaten. Bunu içerseniz bir iki gün içinde uyanacaksınız ve her şeyi unutmuş olacaksınız. Tabii uyumadan önceki halinizden biraz daha genç olacaksınız."

Bay Bloom gülmesi mi, yoksa ağlaması mı gerektiğine karar veremiyordu. Sonra durup başını salladı. Kendini bütün emirleri yerine getiren bir robot gibi hissediyordu.

"Gerçekten de ismi her şeyi açıklıyormuş," dedi boş bakışlarla.

Sonra eliyle arkasındaki bir noktayı işaret etti.

"Öyleyse ben gidip telefon edeyim."

"Elinizi çabuk tutun. Clio 1974, bekletilecek bir lokomotif değil!"

Bölüm 6

SAHTE BİR TUZAK

"Sana, büyük bir hata yapmak üzere olduğunu söylemiştim!" diye bağırdı Makasçı Kardeşler'den kıvırcık saçlı olanı.

"Sadece biraz etrafa bakınmak istemiştim!" diye sızlandı sarı saçlı olan ikincisi.

Fakat iki kardeşin, Arcadia'nın harabeleri arasında kendilerine kaçacak bir delik ararken karşılaştıkları kadın, onlarla aynı fikirde değildi. Tam tersine, elinde antika gibi görünen bir tabanca tutuyordu. Tabancanın tehditkar görünüşlü, sonuna kadar açık uç kısmından, incecik siyah dumanlar sızıyordu.

İçinde bulundukları durumun gerçeküstü bir tarafı vardı. Olanların bir kez daha üstünden geçmek faydalı olacaktı. İki kardeş, şeflerinin emrine uyarak Doğu Pireneler'deki geçit vermez

yollarda ilerleyerek üç çocuğun izlerini takip etmişlerdi. Hatta bunun için düz bir duvara bile tırmanmak zorunda kalmışlardı.

Kan ter içinde zirveye vardıklarında Arcadia karşılarına serilmişti. Burası terk edilmiş ve ölmekte olan bir ülkeydi. Her tarafı bitkiler istila etmişti. Geriye sadece birkaç mimari kalıntı kalmıştı. Bunlar da birbirinden farklı çağları ve üslupları yansıtıyorlardı. Yukarı doğru ilerlemeye devam etmişlerdi. Ormanlarda yürümüşler, sarmaşıkların altında gizlenen Rönesans kapı kemerlerinin altından geçmişlerdi. Gördükleri her şeyi ateşe vermeyi istemişlerdi. Sarayları ve içlerinde olabilecek insanları bile. Sonra da geldikleri gibi tez elden uygarlığa geri döneceklerdi.

Londra'ya, Paris'e veya Fransa'nın Akdeniz kıyılarına bile olabilirdi.

Onlar burayı nasıl yakacaklarını düşünürlerken şiddetli bir yağmur başlamıştı. Şaşkınlık içinde ve tir tir titreyerek otların arasına saklanmışlardı. Daha sonra terk edilmiş bir dükkana benzeyen bir binanın içine atmışlardı kendilerini. Bu sırada duymayı bekledikleri son şey bir silah sesiydi.

"Beni dinle... Hemen bir karar vermeliyiz, tamam mı?" diye konuşmaya çalıştı kıvırcık saçlı. "Biz sadece sıradan iki turistiz."

"Turistiz, aman ne güzel!" diye tekrar etti sarışın. Bu boş bahaneyi kimsenin yutmayacağını biliyordu. Gene de başka çareleri yoktu. "Elimizdeki rehberde burasının üzerinde Relais Şatosu yazıyordu. Biz de şehir hayatından uzak bu sakin ve latif yere bir bakmak..."

"Boşuna nefesini harcama kardeşim," diyerek onun sözünü

kesti kıvırcık saçlı. "Bak, gidiyor."

"Gittiğini nereden biliyorsun?"

"Bir bak istersen. Onu görebiliyor musun?"

Gerçekten de az önce kadının durduğu yerde (ve silahın yukarı doğru patlayıp yakınlardaki derme çatma bir çatıyı vurduğu, etrafa havai fişekleri andıran suni alevler sıçrattığı yerde) şimdi yeller esiyordu. Sonuncu, bir hayalet gibi göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuştu.

Patlamanın yankıları yavaş yavaş azaldı ve geriye sadece yağmurun sesi kaldı. O da giderek daha hızlı yağıyor ve içinde bulundukları dükkanın kırık dökük çatısını dövüyordu.

"Ben kaçmamızı öneriyorum," dedi sarışın. "Hem de hemen!"

"Bu fırtınada nereye kaçıyorsun? Buraya gelmek için dümdüz bir duvara tırmandığımızı unuttun galiba. Yoksa sen bir yerlerde bir asansör falan mı gördün?"

"İşte. Hadi. Buradan çıkalım ve kaçmak için başka bir yol arayalım."

"Önden buyur."

Arada bir duraksayarak içine saklandıkları harabenin kapısına doğru ilerlediler.

"İşe biraz da iyi tarafından bakabiliriz. Bire karşı iki kişiyiz," diye belirtti kıvırcık saçlı.

"Çocukları unuttun. Tabii bir de suni alevler saçan arkebüz* var."

** XV. yüzyılda Fransa'da kullanılmaya başlanan taşınabilir ateşli silah. (ç.n.)*

"Ona bakarsan bizim de şemsiyelerimiz var!" diye karşılık verdi kıvırcık saçlı. Sonra da yanından ayırmadığı şemsiyesini havaya kaldırdı. "Kundakçıların modern ve etkili alev saçan ve yıldırım yağdıran silahları."

"Evet, ama o arkebüz..." diye ısrar etti sarışın.

"O demode silahın kadının elinde patlaması daha muhtemel çünkü..."

Onlar binanın kapısından çıkıp ne tarafa doğru yol alacaklarına karar vermeden önce bu kısa konuşmayı yaparken kadın, elinde kabzası bakırdan, upuzun bir tabancayla karşılarında beliriverdi.

Namlusunu kardeşlerin üzerine doğrulttu.

"Hey!"

"Dur, bekle!"

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

İkinci silah sesi gecenin içinde bir aslanın görkemli kükremesi gibi yankılandı. Ses, gecenin içinde patlarken, Makasçı Kardeşler deliler gibi aksi yöne doğru koşmaya başlamışlardı bile. Bu sırada suni alevler ok gibi etraflarında dönüyordu.

"Bizi vurdu!" diye bağırdı kıvırcık saçlı. Bir yandan da etraflarını sarmış çatırdayan ışıklardan kurtulmaya çalışıyordu.

"Sus ve kalan gücünü koşmaya harca!" diye bağırdı kardeşi.

Derken, ayaklarının altında, yer boğuk bir sesle aniden çekildi ve iki kaçak kendilerini derin bir çukurun içine yuvarlanırken buldular.

Bir tuzak.

Sertçe yere çakıldılar. Yaralanmalarını çukurun zeminini örten

yumuşak yapraklar engellemişti. Onlar daha neler olduğunu düşünmeye vakit bulamadan, çukurun ağzında Sonuncu belirdi. Tabancası hala elindeydi.

"Yalvarırım Hanımefendi. Teslim oluyoruz!" diye bağırdı Makasçı Kardeşler'den bir tanesi. Her ikisinin de yüzü gözü çamura bulanmıştı.

"Bizi öldürmeyin, ne olur!" diye yalvardı ötekisi. "Ve lütfen şu silahı kaldırın, buna gerek yok!"

Zorlukla, yattıkları yerden başlarını kaldırdılar ve ayağa kalktılar. Düştükleri çukur üç metre derinliğinde yuvarlak bir kuyuydu ve içi çamurla kaplıydı. Toprağın ve otların içinde devasa solucanlar kaynıyordu. Küçük sarkıtları andıran buz gibi yağmur damlaları, çamur içindeki yüzlerine damlıyordu.

Tabancalı kadın sonunda konuştu. "Sizi sandalyeden kulenin tepesindeki adam gönderdi, öyle değil mi?"

"Sandalyeden neyin üzerindeki? Siz delirdiniz mi?"

Sonuncu tabancasını yeniden adamların üzerine doğrulttu. Her an ateşleyecekmiş gibi görünüyordu.

"Bekle! Bekle! Merhamet et! Evet, evet, bizi sandalyeli adam yolladı. Ta kendisi!" diye bağırdı kıvırcık saçlı adam ve kardeşini de aynısını söylemesi için dürttü.

"Tabii ya! Sandalyeli adam! Bizim şefimiz!"

Kadın bir şey aramak istercesine eğildi ve ellerini otların arasında dolaştırdı. Birkaç saniye sonra belli belirsiz bir hareket oldu ve kuyunun üzeri, örülmüş sicimlerden kalın bir ağla kaplandı. Sonuncu, yere sapladığı kancaları da kontrol ettikten

sonra, doğal bir kafesin ardına kapatılmış kardeşlere bakmak için geri döndü.

"Bana anlatmak istemiyorsanız, ötekine anlatacaksınız," dedi tıslarcasına. Sonra da ortadan kayboldu.

İki kundakçı elleri havada öylece kalakaldılar.

"Ne dedi?" diye sordu kıvırcık saçlı. "Bu bir tehdit miydi?"

Ona sadece uzaklarda çakan bir şimşek cevap verdi.

On beş dakika sonra kuyunun ağzında kızıl saçlı oğlanın yüzü belirdi. Yağmur hafiflemiş ve çamurlu sular küçük dereler halinde kuyuya akmaya başlamıştı. Makasçı Kardeşler'in ayaklarının dibinde bir bataklık oluşuyordu.

İki kundakçı, tepelerindeki yüzü tanır tanımaz yeniden hareketlendiler.

"İyi ki geldin!" diye bağırdı kıvırcık saçlı.

"Bir mahzuru yoksa bizi yukarı çekebilir misin? Biz kötü bir şey yapmadık!"

Rick, kuyunun etrafında döndü ve aşağıdaki iki insanın hayvanat bahçelerindeki hayvanlardan farksız olduklarını düşündü. Sonra yanında durduğu anlaşılan birine (ama Makasçı Kardeşler onu göremiyorlardı) dönüp şöyle dedi: "Bunlar havaalanındaki tipler. Bizi Toulouse'a kadar izlemişler."

"Hey, çocuk! Tam olarak öyle olmadı!" diye bağırdı kardeşlerden biri.

"Kurulandıktan sonra konuşsak olmaz mı?" diye önerdi ötekisi. Sonra vücuduna yapışan kıyafetini gösterdi. "Üzerimdeki

bu kruvaze ceket, burada paralanmadan önce bin beş yüz sterlin değerindeydi."

Onların sızlanıp yakınmaları Rick'in bir kulağından girip öteki kulağından çıkıyordu. Oğlan, çukurun ağzına doğru eğildi. "Bizi neden takip ediyorsunuz?" diye sordu.

Kıvırcık saçlı kıkırdadı. Saçları alnına yapışmış ve çamur içinde kalmıştı. "Bu, tam olarak, bizim cevap veremeyeceğimiz bir soru."

"Eh, bu durumda sizin için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sizi yakalayan kadın yabancıları pek sevmiyor ve sizin de anladığınız üzere burada olmanız onu çok mutsuz etti."

"Ama bizi burada tutamazsınız! Yağmur yağıyor! İçerisi solucan kaynıyor!"

"Mahkumlara nasıl davranılması gerektiği uluslararası antlaşmalarla belirlendi! Kötüler de saygı görmek ister!"

"Öyleyse bir kez daha deneyelim," dedi oğlan. "Bizi neden takip ediyorsunuz?"

"Cevap verdiğimiz takdirde sen bize ne vereceksin?"

Rick yanındaki kişiyle fikir alışverişinde bulundu. Kundakçılar onu göremiyorlardı ama elindeki tabancanın uzun kabzası görüş alanlarına giriyordu. Sonunda oğlan yeniden onlara döndü. "Kuru bir hücre. Yiyecek sıcak bir şeyler," diye bir teklifte bulundu.

Makasçı Kardeşler birbirlerine baktılar ve kararlarını verdiler.

"Anlaştık," diye cevap verdi kıvırcık saçlı. "Gerçekten bilmek istiyorsanız söyleyeyim. Biz kundakçıyız."

Oğlan gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Bunu zaten anlamıştım. Bizimle ne alıp veremediğiniz var?"

"Şefimiz, sizin çözülmesi gereken bir problem olduğunuzu düşünüyor."

"Şefiniz kim?"

"Adı Voynich."

"Biraz daha bağıramaz mısınız?"

"Malarius Voynich!" diye bağırdı kıvırcık saçlı.

"Sanat eseri gibi bir isim," diye ekledi sarışın. "Hangi ebeveyn oğluna 'Malarius' adını verebilir? Kötü şeyler çağrıştırıyor."

"Onu olduğundan daha kötü gösteriyor," diye ekledi kıvırcık saçlı.

"Neden bizim bir problem olduğumuzu düşünüyor?" diye sordu Rick.

"Kendisine sorun. Biz emirlerimizi sorgulamayız."

"Size verilen emir neydi?"

"Kızı takip etmek. Nereye gittiğini öğrenmek. Ve her şey açığa çıktıktan sonra..."

İki kundakçı aniden sustu. Rick anlatmaya devam etmeleri için onlara başıyla işaret verdi ve ikili çabucak cümlelerini tamamladı. "...Önümüze çıkan her şeyi yakmak ve üsse dönmek."

"Gerçekten güzel bir sistem!" diye bağırdı Rick ve kuyunun kenarına oturdu.

Sonra bu ikisine başka ne sorabileceğini düşündü. Sonunda kaç kişi olduklarını sormaya karar verdi.

"İki kişiyiz oğlum! Görmüyor musun?"

"*Toplamda* kaç kişisiniz? Bütün kundakçılar?"

"Ah, hmm, güzel soru. Bir bakalım... Biz ikimiz, şef, ihtiyar Pires, sonra bir kasiyerimiz var, Eco, şu iki Çinli, Voynich'in şoförü... hepsi on iki eder."

"Hepiniz erkek misiniz?"

"Bizimle şakalaşıyor musun?" diye çemkirdi kıvırcık saçlı. "Tabii ki hepimiz erkeğiz. Kadınların olduğu bir seçkinler kulübü duydun mu sen?"

"Yoksa toplantılarda tütün içemeyiz," diye ekledi sarışın. "Tütünün olmadığı bir tüttürenler kulübü düşünebiliyor musun?"

"Üstelik fuzuli işlerden paçamızı kurtaramazdık," diye ekledi kıvırcık saçlı. "Eğer aramızda kadınlar olsaydı... Demek istediğim, herkes kadınların ve fuzuli işlerin eş anlamlı olduğunu bilir."

"Farklı milletlerden on iki erkek. Üstelik hepsi kadın düşmanı. Londra'da yaşıyorlar..." diye özetledi Rick. "Bilmem gereken başka ne var?"

"Hiç! Bilmen gereken başka hiçbir şey yok! Bizim işimiz... polis operasyonlarına benziyor."

"Evet. Ve çok titiz çalışırız."

"Bizimki 'iyileştirici ateş'," diye ekledi sarışın.

"*İyileştirici ateş!*" diye bağırdı kıvırcık saçlı. "Bunu nerede duymuştum?"

"Çok zor, kardeşim. Çok zor."

"Daniel Defoe'da mı? *Veba Yılı Günlüğü* adlı kitabı mı?"

"Ilık, ılık..."

"Keats mi yoksa? *Hyperion'un Düşüşü?*"

"Bir-sıfır öndesin."

Çukurun tepesinde oturan Rick, sevinç içinde birbirlerine sarılan iki adamı hayretler içinde izliyordu. Sonra başını kaldırıp etrafına bakındı. Anita'yı, Zefiro'yla ve açık kapıyla birlikte bıraktığı yuvarlak bina biraz ötede duruyordu. Rick bir an evvel bu sorgulamayı bitirip oraya geri dönmek istiyordu. Ama Sonuncu'yu yalnız bırakmak istemiyordu. Arcadialı kadın öfkeli ve vahşi hareketlerle tuzağın etrafında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Kafese kapatılmış bir hayvanı andırıyordu.

Derken bir anda duruverdi. Yerden kundakçıların düşürdüğü şemsiyelerden birini aldı ve oğlana doğru fırlattı.

Rick şemsiyeyi açtı. Bunu gören kuyunun dibindeki adamlar, korkudan kaskatı kesildiler.

"Biliyor musun, bu pek de yerinde bir davranış değil!" dedi kıvırcık saçlı.

"Nedenmiş?" dedi Rick şaşkınlıkla. "Yağmur yağıyor."

"Ama fırtına var. Fırtına sırasında yıldırım da düşebilir."

Rick şemsiyeyi dikkatlice inceledi. Sırık kısmı alüminyum olmasına rağmen bayağı ağırdı. Tutma yeri sıkıydı ve şemsiyeyi kapatmaya yarayan kancanın hemen altında küçük düğmeler vardı.

"Sıradan bir şemsiye için çok karmaşık bir düzeneği var..."

Kıvırcık saçlı hemen atıldı. "Aslında verdiğimiz paranın yarısını bile hak etmiyor," diye çabucak açıkladı. "Sadece bildik bir şemsiye işte. En iyi marka ama..."

Rick şemsiyenin ucunu kuyunun içine doğrulttu ve lafı hiç dolaştırmadan sordu. "Şuradaki düğmeye basarsam ne olur?"

"HAYIR! DUR!" diye avazları çıktığı kadar bağırdılar kundakçılar. "HİÇBİR ŞEYE BASMA!"

Rick şemsiyenin ucunu yeniden yukarı çevirdi. "Galiba bunun bildik bir şemsiye olduğunu siz de anlamışsınızdır..."

Sarışın derin bir nefes aldı. "Tutma yerini çevirir ve kendine doğru çekersen, küçük bir alev makinesine dönüşür."

"Çok ilginç..." dedi Rick.

"Nasıl bir şey olduğunu merak etmene gerek yok. Sadece birkaç metre öteye kadar alev saçıyor," diye açıkladı kardeşi.

"Peki şu düğmeye basarsam ne olur?"

"Yıldırımları çeker," diye açıkladı kıvırcık saçlı. "Sonra da onları istediğin tarafa yönlendirir."

Gökyüzünü neredeyse ikiye bölen şimşeklerin gümbürtüleri giderek uzaklaşıyor ve yağmur yavaş yavaş hafifliyordu. Rick döndü ve gözlerini Sonuncu'nun gözlerine dikti. Kadının yüzünde yeni bir endişenin izleri vardı. Bu olanlar hiç hoşuna gitmiyor gibiydi. Kadın, oğlanın yanına geldi ve otların arasına diz çöktü. Önce şemsiyeye, sonra kuyuya ve yağmurlu gökyüzüne baktı. Sonra aniden uzanıp Rick'in kulağına bir şey fısıldadı.

"Gittiğini nereden biliyorsun?" diye bağırdı Rick. "Peki ya kapı?" Sonra cevap bile beklemeden ayağa kalktı ve fildişi kapıya doğru koşmaya başladı.

Makasçı Kardeşler bir süre daha öylece durup yukarı baktılar. Ama gelen giden olmadı. Sonunda umutları tükendi ve çamurun

içine oturdular. Kıyafetleri sırılsıklam olmuş ve iliklerine kadar ıslanmışlardı.

"En azından yiyecek bir şeyler getirmeyi hatırlarlar mı?" diye sordu kıvırcık saçlı.

"New York'a gitmeliydik," diye fısıldadı öteki. "Fiyakalı arabalar, gösterişli oteller. Muhteşem restoranlar. Buraya gelmemeliydik. New York'a gitmeliydik!"

İsim: **Walter ve Jonathan Scissors (Makasçı Kardeşler)**

Doğum yeri ve tarihi: Londra, 5 Haziran 1968; 10 Eylül 1970

Yaşadığı yer: Londra.

Ayırt edici özellikleri: İyi eğitim görmüşler. Züppeler ve zengin bir aileden geliyorlar. Merak ettikleri ve seyahat etmeyi sevdikleri için Kundakçılar Kulübü'ne katılmışlar.

Bölüm 7

SIRLARIN KÖKENİ

Tommaso, Argo Villası'nın bahçıvan kulübesindeydi. Kimse kendisini görmesin diye pencerenin biraz uzağında oturuyor, bahçeye ve ağaçların üzerinde yükselen Moorelar'ın evinin karaltısına bakıyordu. Sağ tarafındaki kayalıkta, toprak aniden sona eriyor ve dimdik denize doğru iniyordu. Kumsala inen basamakları görür gibiydi. Bu basamaklar ona Ulysses Moore kitaplarındaki nefes kesen ilk sahnelerinden birini, Jason'ın boşluğa düştüğü anı hatırlatıyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Nestor. Sonra da elinde tuttuğu tencereyi ateşe koydu.

"Burada olmak gerçekten tuhaf bir duygu."

"Telefon edebildin mi?"

Tommaso, ailesine iyi olduğunu haber vermek için Nestor'un siyah bakalit telefonunu kullanıp Venedik'teki evini aramıştı. Konuşma hezeyan içinde geçmişti. Annesi tüm konuşma boyunca bir türlü susmak bilmemiş ve Tommaso'yu konuşturmamıştı. Oğlan kısa zamanda geri döneceğine söz vermiş ve gözyaşları içinde her şeyi annesine anlatmıştı.

Anlaşılan onun Anita'yla birlikte kaçtığını düşünüyorlardı.

Aslında gülümsemesine neden olan şey tam da buydu.

"Bizim evin ikramı!" dedi Nestor.

Sonra da masaya içinde sebzelerin yüzdüğü bir tür pirinçli güveç koydu. Tommaso bir kaşık alıp yemeğin katılığını ölçtü. Lapa gibi bir şeydi.

"Ama bu kitaplarda yazmıyordu."

"Arada sırada bazı şeyleri söylememek daha iyidir," diye belirtti bahçıvan. "Ama Ulysses Moore'un iyi bir aşçı olmadığına sen de ikna olduysan, istediğin zaman yememekte serbestsin."

Tommaso'nun buna itirazı olmazdı işte. Tombul Tatlıcı'nın vanilyalı çörekleri iştahını epeyi kesmişti. Yeniden pencereye döndü ve Covenantlar'ın mutfağının ışıklarına daldı. Julia orada, anne ve babasıyla birlikte akşam yemeğine oturmuş olmalıydı. Sonra yeniden bakışlarını evin reisine çevirdi.

"Onlar gerçekten hiçbir şeyden şüphelenmiyorlar mı?" Julia'nın anne ve babasından bahsediyordu. Nestor onun ne demek istediğini hemen anladı.

"Şüphelenmeleri gereken bir şey mi var?"

"Ama çocukları zamanda yolculuk yapıyor."

"Onlar, zamanda yolculuk yapmıyorlar. Sadece seyahate çıkıyorlar."

"Evet, ama bunu Zaman Kapıları'ndan geçerek yapıyorlar," diye diretti Tommaso.

"Tatil beldelerine gitmekten daha iyidir."

Tommaso kaşığını eline aldı ve yemeğiyle oynamaya başladı. "Sizler hiç kendi kendinize kapıların nasıl çalıştığını sormadınız mı?"

"Yüzlerce kez. Bu soruyu neredeyse her gün soruyoruz."

"Ve hala bir cevap bulamadınız, öyle mi?"

"Cevaba gerek olmadığına karar verdik." Nestor neredeyse demir kadar sert bir ekmeği ikiye böldü ve ağzına attı. "Yağmurun neden yağdığını bilmen hiçbir şeyi değiştirmez. O, gene de yağar."

Nestor bir süre sustu ve ekmeği, pirinç lapasını ve sebzeleri sinirli sinirli çiğnemeye koyuldu. Sonra konuşmaya devam etti. "Sonuçta kapılar var olmaya devam edecekler. Burada yaşarsın, onları açarsın, aralarında dolaşırsın. Onlar var olmaya devam eder. Onları uzaylılar yapmadı. Veyahut herhangi bir kayıp uygarlığın eseri değiller. Onlar sadece kapı. Sıradan kapılar. Neden varlar? Onlar ne? Kanımca bu sorulara cevap vermek için önce kendinin kim olduğunu ve burada ne işin olduğunu bilmelisin."

"Şu felsefi lakırdılara benziyor... Berbat," diye karşılık verdi Tommaso. Sonra da önündeki tabağı kendinden uzaklaştırdı.

"Demek 'berbat'? Öyleyse siz bugünün çocuklarından bazıları,

arada sırada 'felsefi lakırdılarla' uğraşmak zorunda kalsanız çok iyi olacak."

"Ben pirinç lapasından bahsediyordum," dedi Tommaso. "Özür dilerim ama gerçekten yiyemiyorum."

Nestor omuzlarını silkti. Kalkıp tabağı oğlanın önünden aldı ve içindekileri kendi tabağına aktardı. "Alışkanlık meselesi," diye fikrini belirtti.

"Ne olursa olsun, Kilmore Koyu var," dedi Tommaso.

Nestor son lokmasını da ağzına götürdükten sonra oğlana devam etmesini işaret etti.

"Ve Kilmore Koyu'nda kapılar var. Kapılar başka yerlere açılıyorlar. Bazıları güzel. Bazıları çirkin. Kapılar kapalıysa sorun yok. Aksi takdirde..."

Nestor kaşığını salladı. "Aksi takdirde dünya diye bildiğin bu yerin aslında hiç de düşündüğün gibi olmadığını keşfedersin. Şimdi nedenini anlayabiliyor musun? Bütün hayatını buna adarsın. Hatta belki Leonard gibi hayatını tehlikeye atarsın."

Tommaso sabırsızca ihtiyar bahçıvanın ağzındaki lokmayı yutmasını bekledi. Sonra Karaltılar Evi'nin fotoğraflarının bulunduğu albümü çıkardı. "Fakat belki fotoğraf albümü bazı cevaplar bulmamızda bize yardım eder."

"Bundan pek emin değilim evlat. Ama sen gene de aç."

Nestor ağzını yıkadı. Sonra da kollarını göğsünde birleştirip yüzünde bıkkın bir ifadeyle Tommaso'nun masaya yaymaya başladığı fotoğraflara baktı.

"İşte burada," dedi Tommaso. En baştaki fotoğrafları işaret

ediyordu. "Küçük bir ülkenin resmi. Burası bizim hayali ülkemiz olabilir."

Nestor evet anlamında başını salladı. "Mümkün."

"Buradaki fotoğrafta ise bir ağacın köklerine oturmuş iki adam var. Hemen ardından aynı adamlar bir kapı inşa ediyorlar... Bir Zaman Kapısı olabilir mi?"

"Bilmem, belki de bir komodindir."

Tommaso, bahçıvanın iğneleyici yorumunu duymazdan geldi ve devam etti. "Moreau, kapı yapmak için bir ağacın odununa ihtiyaç olduğunu söylüyordu. Bu hangi ağaç olabilir? Bence Moreau bunu biliyordu. Ve bize söyledi. Bak, bütün bu duvar bir ağacın dallarıyla örtülü. Dalların üzerinde anahtarlara işlenmiş hayvanların hepsini görmek mümkün. Şuna bak, sen de göreceksin..."

Nestor oğlanın gösterdiği resme baktı. "Burada daha fazla hayvan var."

"On bir tane. Kapıların ustalarını simgeleyen üç kaplumbağayla birlikte on iki ediyor." Tommaso heyecanının Nestor'a da bulaştığını hissediyordu. "Aslına bakarsan..." Başka bir fotoğraf aldı. "Şuna bak. Ağaçlar iki taneymiş. Resmin bu tarafında adam bir ağaca yaklaşıyor. Ve başka bir tanesinde ağaçtan uzaklaşıyor. İkisi de aynı adam. Ama arkasındaki manzara değişmiş. Öyleyse bir yerden başka bir yere geçmesini sağlayan şey bu ağaçlarmış. Hangi ağaç bu kadar özel olabilir? Bu sorunun cevabı en alt basamakta veriliyor. Fotoğraf biraz koyu ama... şüpheye yer bırakmıyor. Kökleri havada asılı kalmış bir ağaç. Üstüne üstlük

kökleri rüzgarda dalgalanıyor. Şu paralel çizgileri görüyor musun? Rüzgar. Okuduğum kitaplardan anladığım kadarıyla, ne zaman Zaman Kapıları'ndan biri açılsa ani bir rüzgar esiyor. Ve bu rüzgar iki dünyayı birbirine bağlıyor. Bu sırada ağacın kökleri de bu bağın sabit kalmasını sağlıyor."

Tam bu sırada biri hafifçe kapıya vurdu. Tommaso hemen sustu.

"Julia'dır," diye açıkladı Nestor düz bir sesle.

Tommaso kapıyı açmak için ayağa kalktığında, Argo Villası'nın sahibi fotoğrafları eline aldı ve hararetle onları incelemeye koyuldu. Hiç şüphe yoktu. Oğlan yanılıyor olamazdı. Keşfettiği şeyler insanın aklını başından almaya yetiyordu. Belki de sonuç vermeyen araştırmalarla geçen uzun yılların ardından şimdi ilk cevaba bakıyor olabilirdi. İki ağaç. Kökleri arasında esen rüzgar. Peki ya şimdi ne olacak?

Her şey olacağına varırdı. Masadan kalktı ve topallayarak kitaplarını almaya gitti.

"Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu Julia eve girer girmez.

"Oh, önemli bir şey değil. Sadece Nestor'a Zaman Kapıları'nın nasıl yapıldığını anlatıyordum," diye cevap verdi Tommaso, yüzünde kendinden emin bir gülümsemeyle.

"Peki nasıl yapılmışlar?"

"Eh, öncelikle kökleri rüzgarda dalgalanan bir ağaç bulmamız gerek."

"Hmm... Nestor ne düşünüyor?"

Oğlan omuzlarını kaldırdı.

Nestor'un kalktığı masaya yaklaştılar. Julia ona selam bile vermedi. Bahçıvanın hayatında görgü kurallarına yer olmadığını çok iyi biliyordu. Sonra onun hararetle tuğla gibi bir kitabın sayfalarını çevirdiğini fark etti. Bunun, Alfabetik Sıraya Göre İmkansız Nesnelerin Mucitleri adlı kitap olduğunu biliyordu.

"Fotoğraflar bunlar mı? Biraz koyu çıkmışlar."

Tommaso da aynı şeyi düşünüyordu. Ama şu anda ellerinde sadece bunlar vardı.

"İşte, biliyordum," diye homurdandı Nestor. "Zaten burada işe yarar bir şey bulmak mümkün değil!"

"Ne arıyordun?" diye sordu Julia.

"Belirli bir ağacı arıyordum. Ama bu kitapta yazdığına göre imkansız bitki ve çiçekler için *Tohumsuz Çiçekler. Dikilmemiş Bitkiler Sözlüğü* adındaki kitaba başvurmam gerekiyormuş. Bu kitap 1793 yılında basılmış ve tek baskısı var."

"Doğal olarak bu kitaptan bizde yok..." dedi Julia.

"Var, var. Ama evde," diye homurdandı Nestor.

"İstersen gidip getireyim."

"Hayır. Ben giderim. Sen Tommaso'dan ağaç hakkında bildiklerini öğren. Bu arada ben de evin koridorlarında babanın gecelikli haliyle çarpışmamaya çalışayım..."

Hemen ardından Nestor topallayarak kulübeden dışarı çıktı ve rüzgara meydan okuyan ihtiyar çınar ağacının yanından geçip bahçenin gölgeleri arasında gözden kayboldu.

* * *

"Hep böyle midir?" diye sordu Tommaso, Julia ile yalnız kaldıklarında.

"Oh, hayır. Bugün neşesi üstünde," diye alay etti kız.

Ardından Calypso'nun evinden aldığı Morice Moreau'ya ait olan kitapçığı açtı ve sayfaları arasında birilerinin belirmesi umuduyla dizinin üstüne yerleştirdi. Ama çerçevelerin içlerinde hiçbir hareket yoktu. Julia bu kitapçığın öteki ikisiyle aynı özellikleri taşımadığını düşünmeye başlamak üzereydi.

Belki de bu elindeki bir pencere-kitap değildi.

"İlgimi çeken öteki şey şu maden oldu..." diyordu bu sırada Tommaso. "Şunu görebiliyor musun? Moreau kayaya açılmış dikey bir yarık resmi çizmiş. İçinden insanların çıktığı delikler var..."

"Taş taşıyorlar."

"Doğru. Taşları, şurada gördüğün demir ocağına benzeyen yere götürüyorlar. Bu taraftan çıkan sıvı da, mantıken, sıvı metal olmalı. Hemen ardından metal kalıplara dökülüyor ve en sonunda şeye dönüşüyor..."

"Bir anahtara..." diye mırıldandı Julia. Gözleri hayretten fal taşı gibi açılmıştı.

"Ve bir kilide," diye ekledi Tommaso. "Her ikisi de aynı metalden yapılıyorlar."

Julia düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Ya hayvanlar? Neden Morice Moreau hayvanları resmetmiş?"

"Bunu henüz anlayamadım," dedi oğlan. "Ama hayvanlarla ilgili başka bir şey var ki bence çok önemli. Bunu sen de

anlayacaksın."

Tommaso birkaç saniye önündeki fotoğrafları karıştırdı. Bazılarını yanına çekti, ötekileri kenara ayırdı. En sonunda kendinden memnun bir halde gülümseyerek masanın üzerindeki neticeye baktı. "İşte burada, görüyor musun?"

"Neyi?"

"Freskteki hayvanların hepsi aynı tarafa bakıyorlar."

"Doğru... ama baktıkları yer fotoğrafta çıkmamış. Orada ne var?"

Tommaso fotoğrafları yeniden karıştırmaya başladı. "Freskin o kısmının üzerini boyayla kapattım. Çünkü kundakçıların resmi görmelerini istemedim..."

Sonunda aradığı şeyi buldu ve onu kızın önüne koydu.

"Şeye benziyor..." diye mırıldandı Julia. Gözlerine inanamıyordu.

"Bir labirente," diye kızın lafını tamamladı Tommaso.

Bölüm 8

KARA VADİ

Su.

Karanlık.

Fildişi kapının öte tarafı ıslaktı. Kayaların arasından sular sızıyor, karanlığın içinde küçük dereler oluşturuyordu. Mavi alevler saçan bir dizi meşale, ruhani bir ışıkla önündeki dar koridoru aydınlatıyordu.

Anita karasız adımlarla koridoru geçti ve dibine ulaştığında bir hiçlikle karşı karşıya olduğunu anladı. Kayaya oyulmuş karanlık suretin öte tarafında karanlık bir uçurum vardı; dünyanın derinliklerinde bir yerlere açılan dipsiz bir boşluk.

Aşağı baktı ve yükseklik korkusunun yeniden kendisini ele geçirmeye başladığını hissetti. Mutlak ve güçlü bir korkuydu.

İncecik, havadan daha hafif bir boşluk onu kendisine doğru çekiyordu.

Kızın birkaç adım ötesinde, boşluğun hemen kenarında Jason duruyordu.

"Sonunda gelmeye mi karar verdin?" diye sordu kıza.

Jason Covenant, karanlığın içinde koyu renkli bir leke gibiydi. Ama Anita onun gözlerinin üzerine düşen karmakarışık saçlarını ve bir korkuluğa benzemesine yol açan özensizce giyilmiş kıyafetlerini seçmekte zorlanmadı.

Belki de oğlanın etrafındaki boşluk güç kaybediyordu. Ve karanlık seyreliyordu.

Karşısındaki Jason'dı.

Anita, oğlanı görür görmez tüm yorgunluğunu ve bitmek bilmeyen günün verdiği gerginliğini unuttu. Ölen Ülke'ye doğru ilerlerken Jason'la aralarında bazı tartışmalar olmuştu ama şimdi bunların da önemi yoktu. Koşup kendini oğlanın zayıf ama kaslı kollarına attı. Onun teninin sıcaklığını ve gömleğinin altındaki kemiklerini hissetti.

"Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım!" diye bağırdı Anita. Sesi heyecandan titriyordu.

"Ben de bu tarafa gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Rick benim delirdiğimi düşünüyordur. Aslına bakarsan ben de böyle düşünüyorum."

"Sen doğru bir seçim yaptın."

Jason'ın eli, nazikçe kızın saçlarında dolaştı. Oğlanın bu olgun tavrı Anita'yı sakinleştirdi. Kız, Jason'ın kendisini sürekli

kollayacağını biliyordu. Onun yanında kendisini güvende hissediyordu. Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama bu bilinmeyen ve korkutucu yerin karanlığında, yanında kafasına göre hareket eden ve ne yapacağı belli olmayan biri olmasına rağmen, Rick'le Arcadia'da olduğundan daha huzurluydu.

"Rick gelmiyor sanırım?" Jason cevabı biliyormuş gibi sormuştu.

Anita hayır anlamında başını salladı.

Ardından ona, birbirleriyle iletişim kurmak için Morice Moreau'nun kitapçığını kullanma fikirlerinden bahsetti. Jason bu fikre bayılmıştı. Hemen kitapçığı açtılar ve sayfalarını çevirmeye başladılar. Okuyuculardan birinin tam o sırada, onlarla aynı şeyi yaptığını umut ediyorlardı.

Çerçevelerden birinin içinde, omuzlarının üzerinden arkasına bakan, korkmuş bir kadın vardı: Demek ki Sonuncu, kitapçığını açmıştı.

Anita hiç oyalanmadan parmağını sayfaya değdirdi ve zihninde Arcadialı kadınla temas kurdu. Kasvetli düşüncelerle karşılaştı. Uzaklarda bir yerde Sonuncu'nun bir şeyler yüzünden kaygılandığını hissetti. Onun korkusunu hissetti.

"Korkmana gerek yok!" diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Kapıdan içeri girdim ve çok iyiyim. Jason, burada benimle. O da çok iyi."

Sonuncu'nun düşünceleriyle kurduğu temas aniden kesildi ve bir saniye sonra Anita başka birinin varlığını hissetti. Bu Rick'ti. Öfkeden küplere binmişti.

"Hangi akla hizmet böyle bir şey yaparsın? Kafandan neler geçiyordu?" diye bağırdı Rick, defterin sayfaları içinden.

"Bilmiyorum Rick. Tek bildiğim bunu yapmam gerektiğiydi," diye itiraf etti Anita. Sonra teselli bulmak için Jason'ın gözlerine baktı.

Oğlan, kızın yanına diz çöktü ve bir öneride bulundu. "Ona endişelenmemesini söyle. Bizi beklesin. Gerekli şeyleri alıp geri döneceğimizi söyle."

Anita, Jason'ın sözlerini Rick'e iletti. "Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" dedi oğlan da.

"Eh, pek fazla seçeneğimiz olduğu söylenemez," diye cevap verdi kız. Sonra Zefiro'nun pırıltılı ve altın yaldızlı siluetine baktı. Dev, birkaç adım ötelerinde duruyordu. Hemen arkasında bir patika vardı. Yola çıkmak için çocukları bekliyordu.

"Dikkatli olacak mısın?" diye fısıldadı Anita, Jason'a dönerek.

"Unut bunu," diye cevap verdi Jason gülümseyerek.

Sonra da kızın üzerine eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Rick'e onunla sürekli temas halinde olacaklarına söz verdikten sonra kitapçığı kapattılar.

Kılavuzlarının peşi sıra yürümeye koyuldular. Önlerinde uzanan patika, uçurumun hemen kenarındaydı ve ayaklarını koydukları yere çok dikkat ederek tek sıra halinde yürümelerini gerektiriyordu. Patika, arada sırada kayaya açılmış bir

yara izine dönüşünceye kadar daralıyor ve neredeyse çocukların ayaklarını yan yana bile koyamayacakları bir hale geliyordu. Şaşılası bir parlaklığı olan yol, karanlığın içinde aşağı doğru iniyordu. Zefiro'nun teninden yayılan hafif pırıltıyı aksettiriyor gibiydi. Çocukların farkına varabildikleri tek şey boşluk ve düşme hissiydi. Fakat patika boyunca ilerledikçe ve dar basamakları yavaş yavaş indikçe, kulaklarına uzaklardan gelen bir çağıltı sesi çalınmaya başladı. Akan suyun sesine benziyordu. Bir dere olabilir miydi? Yoksa bir yer altı nehri miydi? Ne olduğunu anlamak imkansızdı.

Anita kılavuzlarını taklit edip ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Hemen arkasından gelen Jason da aynı şeyi yapıyordu. Arada sırada oğlan elini uzatıp kızın omzuna dokunuyor ya da hafifçe elini okşuyordu. Böyle zamanlarda durup birbirlerini cesaretlendirecek sözler söylüyorlar, sonra yeniden sessiz ve dikkatli bir şekilde yürümeye koyuluyorlardı.

Aradan belki birkaç dakika, belki de birkaç saat geçmişti. Zaman kavramını tümüyle kaybetmişlerdi ve arkalarında bıraktıkları Arcadia'yı ve fildişi kapıyı unutmuşlardı. Sayısız dönemecin ardından patika, onları ilk barınakların yanına ulaştırdı. Bu barınaklar kayaya oyulmuş deliklerden başka bir şey değildi. Etraflarını sarmalayan karanlıktan daha kara, içi boş çukurlardı bunlar. Uçuruma bakan devasa ağızlara benziyorlardı.

Köyün ne zaman terk edildiğini anlamak mümkün değildi. Ama bir zamanlar burada birileri yaşamış olmalıydı. Yerde kırılmış çanak çömlek parçaları, parçalanmış mobilyalar ve ok uçları

göze çarpıyordu. Taş duvarlara, hayvan resimleri ve mızraklarla avlanan avcılar resmedilmişti. Tarih öncesi zamanlardan kalma mağara resimlerine benziyorlardı.

Anita, ellerini resimlerin üzerinde gezdirdi. Zamanın, parmaklarının arasından akıp gittiğini hissedebiliyordu. Sanki burada zaman bir halka olmuştu. Asla değişmiyor ve hep başladığı yere geri dönüyordu. Sonsuza kadar dönüp duruyordu.

Buradaki havada antik bir şeyler var... diye düşündü yeniden yola koyulmadan önce.

Daha aşağılarda başka barınaklarla karşılaştılar. Bunlar daha da büyüktü: Kayalara oyulmuş devasa mağaralar, boşluğun üzerinde asılı duran yapılar, görkemli ama işe yaramaz kemerler. Patika belirli aralıklarla iki uçurum arasında uzanan kayadan bir geçide dönüşüyordu. Böyle zamanlarda dengelerini kaybetmemek için gözlerini adımlarından ayırmaya bile cesaret edemiyorlardı.

Derken bir kavşağa ulaştılar. Şu ana kadar takip ettikleri yol ilk defa ikiye ayrılıyordu.

Zefiro aşağı inen yolu seçti.

Ötekinin de, doğduğu köye gittiğini söyledi.

Karanlık, zifiri bir duman gibi etraflarını sarıp sarmalarken Jason, "Labirent nasıl bir yer Zefiro?" diye sordu.

"Büyük bir duvar," diye cevap verdi altın yaldızlı dev.

"Birilerinin sana duvarın arkasında ne olduğunu söylediğini anlatmıştın," diye araya girdi Anita. "Bunu kim anlatmıştı?"

"Ustalarım elbette. Eski tarzda konuşmayı da onlardan

öğrendim. Kafiyeli konuşmayı demek istiyorum." Zefiro dizlerinin üzerinde yaylanarak yürümeye devam ediyordu. "Sonra bana Labirent'in girişine giden yolları birbirlerinden ayırt etmeyi de öğrettiler. Hiçbir yere gitmeyen öteki yolları da onlardan öğrendim."

"Labirent'in girişi nasıl yapıldı?" Jason kafasındaki soruları birer birer yöneltiyordu.

"Sizin bu tarafa geçmenizi sağlayanlar gibi."

"Kapılar gibi mi yani?"

"Doğru, kapılar gibi. Eğer içeri girmeyi başarabilirsek, bana öğretilen her şeyi size aktaracağım. Fakat girişi geçmeden tek bir kelime bile edemem. Şu anda size sadece Labirent'in çok derin bir şey olduğunu söyleyebilirim. Ve çok ama çok eski."

"Eski... yani kapılar gibi mi?"

"Oh, hayır! Çok daha eski," diye gülümsedi Zefiro. "Labirent kapıların aslıdır. Kapılar yapıldığı sırada Labirent zaten vardı."

"Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Aslına bakarsan bilmiyorum."

Bu sözlerin ardından yokuşun dibine ulaştılar ve ulaşır ulaşmaz da kaymaya başladılar.

Ayaklarının altındaki sert kaya zemin, yerini ışıltılı minerallerden oluşan kaygan taşlara bırakmıştı. Patikanın daha ilerilerinde kuvars kristallerini andıran geometrik ve yumurta şeklinde kayalar göze çarpıyordu.

Havanın ısısı aniden düşmüştü. Dondurucu bir soğuk vardı ve suyun sesi şimdi daha yakından geliyordu.

"Neredeyse geldik," diye homurdandı Zefiro. Kristalden

sarkıt ve dikitlerin arasında ilerlemeye devam etti. Her yöne doğru ilerleyen yüzlerce yolun arasında yönünü kusursuz bir şekilde bulabiliyordu.

Anita ve Jason'ın gözleri karanlığa alışmıştı. Uzaklardaki geometrik şekilleri seçebiliyorlardı. Bu şekiller ışıksız bir şehrin siluetini veya şu karanlık ve derin vadiye bakan sıradan geçitleri andırıyorlardı.

Bir kristalden ötekine atlayarak diplerde akan nehrin kıyısına ulaştılar. Nehrin gri ve donuk sularından kutup soğukları yayılıyordu.

Zefiro elindeki kaba buz gibi sudan bir miktar doldurdu ve içilecek kadar ısınması için onu kıyafetinin altına soktu.

Sonra çocukları, etrafına kayıkların bağlandığı dar bir iskeleye doğru götürdü.

Kayıklar nehrin akıntısıyla hafif hafif sallanıyorlardı. Her biri kristal zemine saplanmış metal direklere bağlıydı. Yabancıları korkutmak istercesine direklerin üzerine kafatasları yerleştirilmişti.

"Labirent'in kapıları," diye haber verdi Zefiro. Nehrin öte tarafındaki bir noktayı işaret ediyordu.

Anita, Jason'a tutundu. Ve Jason da Anita'ya. Etraflarını kuşatan antrasit kömürü rengindeki pusun içindeki şekilleri seçmek kolay değildi. Birkaç adım ötelerindeki nehrin mürekkep rengi suları patlamak üzereymiş gibi köpürüyordu.

Yavaş yavaş nehrin öteki tarafındaki şekilleri seçmeye başladılar. Beş tane iskele vardı. Ve iskelelerin ardında beş tane merdiven.

Merdivenlerin tepesinde de beş tane kapı.

Sonra Anita gri pusun içindeki soluk yansımalarda, tuhaf bir şey fark etti.

Daha dikkatli baktı. Ve yüreği ağzına geldi: Merdivenlerin, iskelelerin ve kapıların her santimetre karesi kemiklerle örülüydü.

Zefiro su şişesini onlara uzattı. Fakat hala yaşadığı dehşetten kurtulamayan Anita içmeyi reddetti. Bir süre sessizce beklediler. Sonra Jason tüm cesaretini topladı. "Neden kemiklerle yapılmışlar?" diye sordu.

"Birçokları içeri girmeyi denedi," diye açıkladı Zefiro.

"Neden geri dönmediler?"

"Fildişi kapıdan geçip içeri girdikten sonra geri çıkamamanızla aynı nedenden," diye yanıt verdi dev. "Nehir tek bir yöne doğru akar."

"Diyelim ki kıyıya vardık..?"

"Orada hiçbir şey yok. Yiyecek yok. Dediklerine göre soluyacak hava da yok. Sadece kapılar var. Bu tarafta beş tane. Nehir boyunca yukarı çıktıkça beş tane daha. Tam ters yönde aşağı indikçe beş tane daha. İsterseniz o taraflara da gidebiliriz. Ama bundan fazlasını bulamazsınız..." Zefiro gülümsedi. "Beş kapı, beş merdiven, beş iskele."

Jason'ın aklına Argo Villası'nın kayalığında bulunan mağara geldi. Orası da şu anda içinde bulundukları mağaranın küçük ölçekli bir kopyası gibiydi. Su, tekne, merdiven ve karşı kıyıda

bir kapı. Argo Villası'nın altındaki tüneller sistemini gözünde canlandırdı ve bu iki yerin, bir şekilde aynı yaratıcı akıl tarafından tasarlandığını kavradı.

"Argo Villası, Labirent'in üzerine inşa edildi," dedi.

Sonra Ulysses Moore'un kuledeki odada sakladığı tekne modellerini düşündü. Yaşlı deniz kurdu yer altındaki bu yer hakkında neler biliyordu acaba?

Kapılardan önce yapılmış bu yer hakkında neler biliyordu?

Belki de burası tüm o hayali yerlerden bile daha önce yapılmıştı.

Evet... diye düşündü Jason. *Ulysses Moore bir şeyler biliyor olmalı.*

O bilmese bile atalarının bundan haberleri olmalıydı.

Bu Labirent tam olarak ne işe yarıyor? Bu kadar önemli ne saklıyor olabilir? diye sordu kendi kendine. Fakat cevabı bilmiyordu.

Yanında duran Anita belli belirsiz başını salladı.

Yorgun görünüyordu.

Fildişi kapıyı aşıp Jason'ı izlemeye karar verdiği sırada böyle bir yere geleceklerini düşünmemişti. Ve bu kadar umutsuz bir duruma düşeceklerini.

"Galiba artık yardım istemeliyiz Jason..." dedi alçak sesle. Sonra da yere diz çöktü.

Parlak kristaller soğuk ve keskin görünüyorlardı.

Anita bir kez daha kitapçığı önüne koydu ve kapağını açtı.

Fakat tam bu sırada Zefiro onlara döndü. "İçeri girmek için

yirmi tane kural var," diye belirtti duygusuz bir ses tonuyla. Sanki hafızasına kazıdığı bir dersi ezbere okuyordu. "Yirmi. Ne bir fazla, ne bir az."

"Neymiş bunlar?" diye sordu Jason. Heyecanlandığını hissediyordu.

Altın yaldızlı dev çocuklara sırtını döndü. Sonra da sakin bir sesle saymaya başladı.

1. Her kapı farklı bir renkte.
2. Her kapı farklı bir yere açılıyor.
3. Her yerin kendine özgü bir teknesi, bir hayvanı ve bir içeceği var.
4. Hiçbir yerin aynı teknesi, aynı hayvanı veya aynı içeceği yok.
5. Kilmore Koyu'nun sakinleri kırmızı kapıdan girerler.
6. Atlantis'in sakinleri balık severler.
7. Eldorado'dakiler çay içerler.
8. Yeşil kapı, beyaz kapının solunda.
9. Yeşil kapıdan girenler kahve içerler.
10. Sarı kapıdan girenler kamış teknelerde yol alırlar.
11. Viking gemilerinde yol alanlar kirpi beslerler.
12. Ortadaki kapıdan girenler süt içerler.
13. Punt Ülkesi'nin Mısırlıları ilk kapıdan girerler.
14. Kanoyla yol alanlar, kedileri sevenlerle birlikte yan yana yaşarlar.
15. Maymunları sevenler, kamış teknelerle yol alanlarla yan yana yaşarlar.

16. Balinanın sırtında yol alanlar, limonata içerler.
17. Hayaller Adası'nın sakinleri salla yol alırlar.
18. Punt Ülkesi'nin Mısırlıları mavi kapının yanında yaşarlar.
19. Kanoyla yol alanlar, sadece su içenlerle yan yana yaşarlar.

Zefiro aniden sustu.

"Ya yirminci kural?" diye sordu Jason, birkaç saniye daha bekledikten sonra.

Kılavuz, mıknatısı andıran yaldızlı gözlerini oğlana dikti ve fısıltıyla cevap verdi. "Yirminci kural: Bunu bildiğine göre, söyle bana, kargaları kim sever?"*

* *Sevgili okur, yukarıdaki bu yirmi kural senin de çözebileceğin bir şifreyi oluşturuyor. Şifre çözmek konusundaki becerilerini sınamak ve Zaman Kapıları'nın muhafızlarından biri olmak istiyorsan daha fazla okumadan önce, bu bilmeceyi çözmeyi dene.*

Bölüm 9

SIR KÜPÜ BİR TELEFON

Malarius Voynich'in tüm varlığıyla nefret ettiği bir şey varsa, o da seyahat etmekti.

Seyahat etmekle ilgili nefret ettiği bir şey varsa (ne kadar nefret etse de, nadiren yola koyulmak zorunda kalıyordu), o da varmak istediği yere bir türlü varamamaktı.

Durum şuydu: Kundakçıların siyah Bentley marka bir otomobili vardı. Bu otomobil bir zamanlar İtalyan bir milyonere aitti. Sonra adam, Kuzey Denizi'nde serüvenler yaşamak için ayrıldığında Voynich, otomobili Aberdeen'deki bir indirimli satıştan almıştı. Şimdi de otomobili denize doğru inen bir yamacın tepesine çekmişti. Ardında bir yerlerde Zennor kasabası bulunuyordu.

Karşısında ise bugün en azından on defa geçtikleri yol ağzı vardı.

Sağında (veya solunda çünkü Voynich bir aşağı bir yukarı yürümekteydi) güneş, denizdeki dalgaların içine doğru batıyordu.

Yoksa çoktan batmış mıydı?

Ufuk kıpkırmızı bulutlarla örtülü olduğu için bunu anlamak kolay değildi.

Ateş kırmızısı.

Ruhu yakan bir renk.

Kundakçıların şoförü yolun kenarına oturmuş, bir sigara yakmıştı. Keyif ve huzur içinde gün batımını seyrediyordu.

Sanki her şey yolundaydı. Sanki her şey normale dönmüştü. Voynich o kadar öfkeliydi ki şoförünün içi boş bir kabağa benzettiği kafasını bir golf topu gibi dalgaların arasına yollamak istiyordu.

Öfkeden küplere binmişti. Her gözeneğinden dumanlar çıkıyordu.

Parlak makosen ayakkabılarına çarpan çakıl taşlarının sesini dinleyerek yürüdü ve şoförün iki adım gerisinde durdu. Aslına bakılırsa artık ayakkabıları da eski parlaklıklarını yitirmişlerdi. Bu köy yolunda sakinleşmek için ileri geri yürümek onları mahvetmişti. Yıldırımlar saçan bakışlarını adamın kürek kemiğine dikti ama ötekinin dünya umurunda değildi. Huzur içinde sigarasını içmeye devam ediyordu.

"Kovulduğunun farkındasın değil mi?" dedi kundakçıların şefi. Sesi öfkeden titriyordu.

"Bana uyar," diye cevap verdi şoför, sükunetini hiç bozmadan. "Hatta, isterseniz hemen şimdi arabanın anahtarlarını size verebilirim."

Aman ne güzel! diye düşündü Voynich. *Ne kadar cesur ve yardımsever. Anahtarları bana verecekmiş. Araba kullanmayı bilmemem çok kötü oldu. Üstüne üstlük hiçliğin ortasındayız.*

Hem de çok hafif gübre kokan bir hiçliğin ortasındaydılar. Ve arka planda bir vızıltı vardı. Sanki binlerce böcek yaşıyordu buralarda. Vızıldayan küçük yaratıklar, otların arasında saklanıyorlar veya karanlığın çökmesiyle birlikte neşeyle cırlıyorlardı.

Voynich bakışlarını hızla sağa sola çevirdi ve etrafındaki yemyeşil arazinin külden meydana gelmiş bir formayla kaplandığını hayal etti. Bu düşünce onu neşelendirmiş olacaktı ki bakışlarını yeniden şoföre çevirdi.

"İşe yaramazın teki olduğunu biliyorsun değil mi?"

Şoför sigarasından uzun bir nefes çekti.

Sonra da hiç bozuntuya vermeden cevap verdi. "Yol o tarafta. Artık gidebilirsiniz." Bakışlarını bir an için bile olsa gün batımından ayırmıyordu.

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Ben işe yaramazın teki olabilirim ama siz de şaka gibi bir şeysiniz."

Malarius Voynich yumruklarını sıktı. O kadar sıktı ki tırnakları etine battı ve avucunun içinden kan sızmasına neden oldu. Ama tek bir kelime bile etmedi.

Bu durum Londra'da yaşansa, şoförünü Thames Nehri'nin

altındaki lağımlara turistik bir geziye yollardı. Yahut ilk fırtınada adamın evini küle çevirirdi.

Ama burada, bu hiçliğin ortasında, karşısındaki bu *işe yaramazın* onu eve geri götürecek tek kişi olduğunu hatırından çıkarmaması gerekiyordu. Ev olmasa bile, en azından bu kadar korkunç ve ahlaksız olmayan başka bir yere götürebilirdi.

Öyleyse, onun hayatta kalmasına izin verecekti.

"İki saattir dönüp duruyorsun," diye tısladı Malarius Voynich, karşılarındaki yol ağzını işaret ederek. Yollardan biri denizin kenarından gidiyor, ötekisi ise ormanlık tepelere doğru çıkıyordu.

"Dönüp *duruyoruz*," diye düzeltti şoför.

"Gözünden kaçmış olamaz mı?"

"Aslına bakarsanız şu sizin adı batmayasıca kasabanın var olduğunu hiç sanmıyorum," diye konuştu ötekisi, sigarasından bir nefes daha çekerek.

"Tabii ki var! Makasçı Kardeşler daha dün oradaydılar!"

"Öyleyse kasabayı yakıp yıkmış olmalılar. Belki de uydurmuşlardır. Hatta bu yer İngiltere'de bile olmayabilir."

"Kilmore Koyu," diye haykırdı Voynich, "İngiltere'de, Zennor'un biraz ötesinde, seni işe yaramaz!"

Şoför, parmaklarının arasında bir şeyi şıngırdattı. "Bunlar anahtarlar. Araba da hemen şurada. Yol böyle uzanıyor, tepeler öyle. Canınız ne istiyorsa onu yapın."

İyice çileden çıkan Voynich anahtarları kaptı ve otomobile doğru yürüdü. Kapının kolunu tuttu ve açmak için çekiştirmeye

başladı. Neredeyse kolu çıkacaktı.

"Önce kilidi açmalısınız!" diye hatırlattı şoför, hiç istifini bozmadan.

Voynich sakinleşmek için ona kadar saymayı denedi. Derin derin nefes aldı. Ama daha üçe gelmişti ki dayanamayıp elindeki anahtarları yolun ortasına fırlattı ve beyaz çakıl taşlarının arasına düşerlerken arkalarından baktı.

Tam bu sırada cep telefonu çalmaya başladı.

Arayan Eco'ydu.

"Ne var?" diye yanıt verdi Voynich, neredeyse bağırarak.

"Benim, şefim..."

"O kadarını ben de anladım. Şimdi de bana ne haltlar karıştırdığını anlat istersen?"

"Hayda! Bu kadar gıcık olmanıza gerek yok, biliyorsunuz değil mi? İnsan telefonu açtığında en azından, 'Nasılsın, her şey yolunda mı? Sesini duyduğuma sevindim...' gibi şeyler söyler."

Voynich telefonu küt diye karşısındakinin suratına kapattı.

Sonra anahtarları bulmak için yolun kenarında yürümeye başladı. Bir yandan da, etrafının hepsi birbirinden işe yaramaz insanlarla çevrilmiş olmasının nasıl bir tesadüf olduğunu düşünüyordu. Patlak top kafalı Eco ne istiyordu? Danieli'den yeni bir takım elbise mi? Bir tiyatro oyunun açılışına bilet mi? Şu şoförü işe alan da o değil miydi zaten? Yoksa yaşlı Pires'in yeğeni miydi; kulübün kahyası Pires'in?

Şu anda emin olduğu iki şey vardı: Bunlardan biri, Eco'nun yakınmalarını dinlemek istemediği, öteki ise şoförünün, Cornwall

gibi bir delikte Kilmore Koyu gibi bir deliği bulmaktan aciz, patentli bir şapşal olduğuydu.

Öte yandan kendi teorisini, yani Kilmore Koyu'nun var olmadığı kuramını bir türlü kanıtlayamıyordu. Orası asla var olmamıştı. Bütün bu Ulysses Moore, çılgın ressamlar ve konuşan defterler sadece basit bir icattı, o kadar.

Bir şaka.

Bir illüzyon.

Göz önünde bulundurmadıkları tek şey...

Yeniden telefon çaldı. Arayan yine Eco'ydu.

"Rica ederim beni dinleyin Doktor Voynich. Şu anda ben..."

"Kendi başının çaresine bak," diye bağıran Malarius Voynich yeniden telefonu kapattı. Şimdi bunun zamanı değildi. Şu anda başka işleri vardı. Kendi kararını vermeliydi. İster lanet olası Karaltılar Evi'ni yakıp küle çevirsin, ister Venedik'i sular altında bıraksın! Umurunda bile değildi!

Telefon üçüncü kez çaldığında kimin aradığına bile bakmadı.

"Seni geberteceğim," diye cevap verdi buz gibi bir sesle. "Karşıma çıkar çıkmaz seni geberteceğim."

Öteki tarafta uzun bir sessizlik oldu. Keskin ve kötü bir şeyin alameti olacak kadar uzun bir sessizlik.

Hem de çok kötü bir şeyin alameti.

Malarius Voynich'in korkunç bir yanlış yaptığının bilincine varması fazla uzun sürmedi. Tam bu sırada telefondan limon

kadar ekşi, cıyak cıyak bir ses yükseldi: "Marius, sen misin?"

Kundakçıların şefinin, arayanın kız kardeşi olduğunu anlaması için telefonunun ekranına bakması yetti. Karşı taraftaki, Doktor Viviana Voynich'ti. Yumuşak başlı ve yardımsever bir karakteri olmadığı için herkes ona "Şeytan'ın Kız Kardeşi" derdi. Ondan beş yaş daha büyüktü. Bir öğrenci modeli. Bir üniversite profesörü modeli. Uluslararası tıp komisyonunda prestijli bir vazifesi vardı. Noksansız bir kız kurusuydu. Tek kelimeyle tam bir cadıydı.

"Doğru mu duydum Marius?" diye sordu ciyaklamayı andıran korkunç ses.

Viviana Voynich ailenin son üyesi sayılıyordu. Sanki erkek kardeşi hiç var olmamış gibiydi. Adam, korku dolu bir çocukluk ve tek kelimeyle dehşet verici bir gençlik dönemi geçirmişti. Kadın tam bir diktatördü. Kendi yok edilemez görüşlerinden bir milimetre bile uzaklaşmazdı.

"Vivvy! Bu ne sürpriz!" diye haykırdı Doktor Voynich. "Beni aramanı beklemiyordum. Biliyor musun, çok kötü bir zamanda aradın."

"Marius, doğru mu duydum?" diye tekrar etti kız kardeşi. Onu rahat bırakmayacağı belliydi.

Viviana aynı cümleyi yüz defa tekrar edebilirdi. Hep böyle yapmıştı. Tekrarlamak, tekrarlamak, ta ki karşısındaki pes edinceye kadar, onun beklediği şeyi söyleyene kadar tekrarlamak.

Kundakçıların şefinin içinde köpüren öfke, önce kaşına, sonra da başka taraflarına vurdu. Birkaç saniye içinde Malarius Voynich'in tüm yüzü onlarca tik yüzünden bir o yana bir bu

yana oynamaya başlamıştı.

"Doğru mu duydum Voynich?"

"Ne duydun canım?" diye sordu Malarius. Bu sırada dudağı da hafifçe atmaya başlamıştı.

"Dedin ki 'Seni geberteceğim. Karşıma çıkar çıkmaz seni geberteceğim.' Doğru mu?"

Bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi bir bilsen! diye düşündü adam, ayakkabısının ucuyla çakıl taşlarını karıştırırken. "Yanılıyorsun. Ben öyle bir şey demedim."

"Hayır, dedin. Seni çok iyi duydum. Ve ayakkabınla çakıl taşlarını karıştırma. Annemiz bize ayakkabılarımızı iyi kullanmamızı öğütlerdi. Anlaşılan onun öğrettikleri senin bir kulağından girmiş, öteki kulağından çıkmış."

Voynich aniden durdu. Etrafı ayakkabılarının tabanlarından yükselen bir toz bulutuyla kaplanmıştı. *Nasıl anladı?* diye sordu kendi kendine. Bu soruyu ilk soruşu değildi.

"Marius, bana hemen nerede olduğunu ve neden evde olmadığını açıkla."

"Seyahate çıktım."

Telefonun öteki tarafından bir "Ah," sesi yükseldi. Çan seslerine benziyordu. Bunu alaycı bir yorum izledi. "Sen asla seyahate çıkmazsın. Sen seyahat etmezsin. Seyahat eden benim."

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Voynich. "Sana seyahate çıktığımı söylüyorsam, bunun nedeni seyahate çıkmış olmam."

Bunu bir kahkaha krizi takip etti. Hem de bitmek bilmeyen

bir kahkaha kriziydi. "Nereye gittin peki? Az ötedeki Greenwich'e mi? Yoksa birkaç adım ötedeki Hyde Park'a mı?"

"Cornwall'a."

Bir sessizlik oldu.

"Benimle kafa bulma Marius. Benimle sakın kafa bulma."

"Seninle kafa bulmuyorum Viviana. Şu sesi duyuyor musun? Bu, denizin sesi."

"Zahmet olmazsa bana hangi karanlık nedenden ötürü Cornwall'da olduğunu söyler misin? Hayır, dur. Sakın söyleme. Ben tahmin edeceğim. Küçük insanlardan oluşan kulübün yüzünden, öyle değil mi?"

Malarius Voynich, dilinin ucuna kadar gelen, *Onların adı kundakçılar*, cümlesini yutmak zorunda kaldı. *Kundakçılar, benim "küçük arkadaşlarım" değiller. Onlar bu yozlaşmış uygarlığa karşı duran son kalenin askerleri! Onlar, senin içinde yaşamayı çok sevdiğin yozlaşmış uygarlığa karşı duruyorlar, Viviana canımın içi!*

Kız kardeşinin niyeti belliydi: Tek başına hayata geçirmeyi başardığı tek şey olan kundakçılığın akılsızca bir kapristen öte bir şey olmadığını belki bininci defa yüzüne vurmak istiyordu. Zaman harcamak için yapılan bir şey.

Dilinin ucuna kadar gelen bu düşünceleri, saniyenin binde biri kadar bir süre içinde yuttu ve elinden geldiğince sakinleşip karşılık verdi. "Oh, hayır! İşimin bununla bir ilgisi yok. Biraz tatil yapmak için seyahate çıktım."

Bunu yeni bir sessizlik izledi.

"Marius? Artık benimle kafa bulduğundan eminim. Eğer kafa bulmuyorsan, hasta olmalısın. Sana iyi bir doktor göndermemi ister misin? Sadece bana tam olarak nerede olduğunu söyle."

"Neden böyle diyorsun Viviana?"

"Sen 'tatil yapmak' ne demek, onu bile bilmezsin."

"Nedenmiş? Sen biliyor musun ki?"

"Marius, bu kadarı yeter!" diye bağırdı kadın her zamanki abla zorbalığıyla. "Hemen eve dönüyorsun!"

"Yoksa ne yaparsın? Anneme mi söylersin?"

"Marius! Annemiz hakkında böyle konuşma, anladın mı?"

Gerçek şuydu ki anneleri hayata gözlerini yumduğu anda, Viviana onun yerini almıştı. Hatta anne rolünü oynamak için her fırsatı değerlendirirdi. Ama o gün Malarius Voynich, yıllardan beri ilk defa seyahate çıkma işini yüzüne gözüne bulaştırdığını anladı. Kilmore Koyu adındaki kasabanın bulunamamasına, Eco'nun onu ta Venedikler'den taciz etmesine ve ötekilerin aynısını Londra'dan yapmalarına, hatta tüm bu sinir bozucu Ulysses Moore meselesine neden bu kadar kin beslediğini anladı. Bunun nedeni...

Bunun nedeni...

Kız kardeşine onun hakkında ne düşündüğünü bir türlü söyleyememesiydi.

İsyan edememesi.

İsyan ettiği takdirde bir daha geri dönemezdi.

"Viviana, canım, beni dinle. Beni aramanın bir nedeni mi var, yoksa sadece hala hayatta olduğunu söylemek için mi aradın?

Çünkü şu anda bana zaman kaybettiriyorsun. Kullanmam gereken yeni bir arabam ve bulmam gereken bir pansiyon var. Ayrıca..."

Şoför hakkında bir şeyler söylemek için bir süre düşündü. Sonra aklına şöyle bir hikaye geldi: "Bir golf arkadaşımla birlikteyim. Buralardaki sahalarda golf oynayıp dinlenmeyi düşünüyoruz. Söyleyecek başka bir şeyin yoksa sohbetimizi burada kesebiliriz."

Viviana ancak bir "Ama..." diyebildi.

Ve Malarius Voynich telefonu kapattı.

Sonra da tam olarak kestiremediği bir patlamaya karşı kendini korumak için cep telefonunu avucunun içine sakladı.

Hiçbir şey olmadı.

Kız kardeşi hiçbir şey yapmadı.

Hiçbir şey *yapamazdı.*

Ve yıllar sonra Malarius Voynich ilk defa kıkırdadı.

Yolun biraz ilerisinde otomobilin anahtarları ışıldıyordu. Onları almak için ilerledi.

Ve bu yürüyüş boyunca ayakkabılarını çakıllara sürtmeyi ihmal etmedi.

Tam bu sırada telefonu tekrar çaldı.

Arayan gene Eco'ydu.

Anahtarları yerden alıncaya kadar telefonun çalmasına izin verdi. Sonra telefonu açtı ve neşeyle cevap verdi. "Konuş bakalım."

"Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm Doktor Voynich ama durum bunu gerektiriyor!" diye açıkladı karşı taraftaki nefes bile

almadan. "Bayan Bloom kendini evine kapattı. Dışarı çıkmaya niyeti yok gibi görünüyor. Londra'daki çocuklar Bay Bloom'un iş yerinden geri dönmediğini söylediler. Makasçı Kardeşler'den de birkaç saattir haber alamıyoruz. Kısacası, ne yapmalıyız?"

Malarius Voynich, gümüş anahtarları havaya atıp tuttu. Sonra yüzünü güneşin battığı denize çevirdi. Birkaç saniye düşündü. Sonra cevap verdi. "Hiçbir şey yapmayın."

"Nasıl yani...?"

"Beni duydun. Hiçbir şey yapmayacağız ve çok güzel olacak. Aslına bakarsan tüm bu Ulysses Moore meselesinin suya düşmüş bir taştan farksız olduğunu düşünmeye başladım."

"Ama... freskler ne olacak... ya da Fransız ressam?"

"Morice Moreau mu? Onu sakin kafayla düşüneceğiz. Sen bu geceyi de Bayan Bloom'u gözetleyerek geçir. Sabah ola hayrola."

"Doktor Voynich, izin verin de size hatırlatayım..."

"Oh, bana hatırlatmak istediklerin şu kadarcık ilgimi çekmiyor Eco. Sana yapman gerekenleri söyledim. Ben, Zennor'daki pansiyonu bulmaya gidiyorum. Ne yapacağımız konusunda bir karar vermeden önce uyuyacağım, belki romanımı yazacağım. Yarın ne yapacağıma karar vermiş olarak uyanacağım."

"Do-Doktor Voynich?" diye kekeledi karşı taraftaki Eco. "Ne zamandan beri roman yazıyorsunuz?"

"Elli yedi yıldır," diye cevap verdi Malarius Voynich büyük bir sükunetle. "Bunu er ya da geç birisine söyleyecektim."

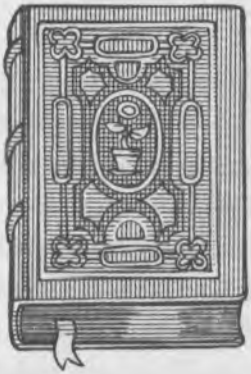

Bölüm 10

RÜZGARLAR AĞACI

Bir hırsız gibi gizlice kendi evine sızmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Saatin epey geç olması ve bütün günü sepetli motosiklette geçirdiği için sırtına saplanan ağrı yüzünden Nestor, çınar ağacının dallarına tırmanıp evin çatısına atlarken bayağı zorlandı. Ama sonunda kazasız belasız tavan arası penceresinden içeri girmeyi başardı.

Hemen salona açılan gizli geçitlerden birine daldı. Aşağı ulaştığında önce çabucak etrafı kolaçan etti ve Covenantlar'ın mutfakta koyu bir sohbete daldıklarından emin olduktan sonra merdivenle yukarı çıktı. Kütüphaneye girdi ve ışığı bile açmaya gerek görmeden aradığı kitabı eliyle koymuş gibi buldu.

Birkaç dakika sonra geldiği yoldan topallayarak geri dönüyordu.

Fakat bu sefer elindeki *Hayali Bitkiler Rehberi* adındaki kitabı okumaya dalmıştı. Kitabın fildişi rengindeki sayfalarına çizilmiş resimler çok kıymetliydi. Hepsi elle çizilmişti ve akıl almaz ağaçları, çiçekleri betimliyordu: Konuşan güller, yırtıcı bitkiler, meyve yerine gürültücü kazlar veren ağaçlar.

Bahçıvan kulübesine girerken gözüne ışık ağaçları çarptı. Tıpkı Eflatun'un hayalindeki gibiydiler. Çizimin kenarına bir cümle karalanmıştı:

Hayaller bir ağaçtır. Bir ağaç gibi kendi kendine beslenebilir. Dalları ve kökleri vardır. Toprakla gökyüzü arasında yer alır. Toprağın ve rüzgarın içinde yaşar (G.B.).

Böyle bir şey yazdığını hatırlamıyordu.

Bu sırada çocukların kendi aralarında konuştuklarını duydu ve onları rahatsız etmemeye karar verdi. Bu yüzden kapının eşiğinde ayakta durmaya ve kitabın sayfalarını çevirmeye devam etti; ta ki aradığı şeyi buluncaya kadar:

Rüzgar, ağaç.

Demek ki vardı.

Resimde iki ağaç vardı. Tıpkı Morice Moreau'nun freskindekine benziyorlardı. Yan yanaydılar. Kökleri havada dalgalanıyordu. Dallarından dallarına atlayan minicik böcekler sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı. Resmi ifade eden açıklamayı okudu:

İskandinav mitolojilerine göre rüzgar ağaçları, fikirler ve metin parçalarıyla beslenirler. Düşünce akışı ne kadar güçlüyse, ağaç bulunduğu yere o kadar sıkı tutunur. Bu ağaçlardan her zaman iki tane vardır ve hayatları boyunca birbirleriyle temas halinde olurlar. Yunanlı düşünür Strabon, bu ikiz ağaçlardan biri yok edildiği takdirde, ötekinin de kuruyacağını yazmıştır. Bunlar gürbüz bitkilerdir ve ölümsüz oldukları düşünülür. Vahşice yok edilmiş olsalar da, onlar bir şekilde yeniden yeşermeyi başarmışlardır. Meyveleriyle ilgili bir bilgi yok ama uzun yıllar içinde oluşan kabuklarının, farklı yerlerde bulunan iki kişinin iletişim kurmasını sağlamak gibi mucizeler gerçekleştirmek için büyülü nesneler yapmakta kullanıldığı bilinen bir gerçektir. Bakınız: Attım gitti kutusu; Pencere kitaplar; Yanardöner görü; Alemler arası kapılar.

Alemler arası kapılar.

"İlginç..." diye mırıldandı Nestor kendi kendine.

Nasıl olmuştu da bunu daha önce görmemişti?

Böyle düşünürken, aklına Penelope'nin yıllar önce ona söylediği bir şey geldi. Kadıncağız kocasının yıllar içinde topladığı binlerce kitabı baştan sona okumanın ne kadar zor olduğundan yakınıyordu. Sonra kitapların sayfalarını çevirerek kendisini teselli eder olmuştu. Çoğu zaman bunu sadece bir işle uğraşıyor olmak için yapıyordu.

Keşfettiği bu yeni bilgiyi çocuklarla paylaşmak için aceleyle eve girdi. "Kapılara dair bir referans buldum."

Fakat Julia ve Tommaso dönüp ona bakmadılar bile.

Fotoğrafların yayıldığı masanın başında oturuyorlardı ve çok meşgul görünüyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu hemen.

Hızla masaya yaklaştı ve kitapçığın açık olduğunu gördü.

Julia'nın sayfalardan birinin üzerine yerleştirdiği parmağına bakılırsa kitapçığı kullanıyorlardı. Aslına bakılırsa kızın parmağı, elinde anahtar tutan bir kızın resmi üzerinde duruyordu.

"Anita ve Jason'la konuşuyoruz," diye fısıldadı Julia. Hipnoz halinde gibiydi.

Nestor rahat bir nefes aldı. "Muhteşem! Demek onlarla temasa geçebildiniz."

"Evet," diye cevap verdi Tommi. Fakat hiç de mutlu görünmüyordu.

Ama ihtiyar bahçıvan bu konu üzerinde duramayacak kadar heyecanlıydı. Bir an evvel edindiği bilgileri üç Hayali Gezgin'le paylaşmak istiyordu. "Neredeymişler? Nasıllarmış?"

"İyilermiş sanırım ama..."

"Ya Rick? Neden onlarla değil?"

Ona kısaca durumu özetlediler. Sonra Julia ekledi. "Bir sorunumuz var. Hem de çok büyük bir sorun."

Nestor kendisine bir sandalye çekti. Kapılarla ilgili meseleyi şimdilik ikinci plana atmaları gerektiğine karar verdi. Tommi'nin fotoğraflarından birini eline alıp onu, kaldığı sayfayı işaretlemek için *Hayali Bitkiler Rehberi*'nin arasına sıkıştırdı. Sonra kalın ciltli kitabı masanın üzerine bıraktı ve büyük bir ciddiyetle çocuklara döndü. "Ağzınızdaki baklayı çıkarın. Kulaklarımı açtım,

sizi dinliyorum."

Böylece Jason, Rick ve Anita'nın Arcadia'ya ulaşmalarının ve kitapçıktaki Ölen Ülke'nin son sakini olan kadınla karşılaşmalarının hikayesini dinledi. Sonra, tamamlanmamış fildişi bir kapı bulduklarını, yüzeyinde birbirine bağlanmış on tane halkadan oluşan tuhaf bir resim olduğunu ve Jason'la Anita'nın kapıyı aşıp Zefiro adındaki bir devin ardından gittiklerini öğrendi.

"Görünen o ki," diye konuştu Julia, "girdikleri kapıdan geri dönemiyorlar çünkü bu, bitmiş bir kapı değil. Bitmediği için de olması gerektiği gibi çalışmıyor."

Nestor birden bağırdı. "Öyleyse hangi akla hizmet içeri girmişler?" Ama cevabı kendi kendine buldu. *Jason yüzünden.*

Julia ona bakıyordu. Endişeliydi.

Nestor parmaklarını alnına dayadı. *Her zaman bildiğini okuyor. Bu çocuk asla büyümeyecek. Bir defa da bodoslama tehlikeye atlamasa olmaz!*

"Sonuç?" diye mırıldandı. "Oraya gidip çıkmalarına yardım etmek için kapıyı tamir etmemiz mi gerekiyor?"

"Bu da bir seçenek," diye karşılık verdi Julia.

"Belki de işimize yarayacak bir şey bulmuşumdur," dedi Nestor. Uzanıp kütüphaneden aldığı kitabı açtı. "Kendilerine özgü kökleri olan ikiz ağaçlar var ama..."

"Ama...?"

"Kitaptaki resim pek yardımcı olmuyor. Hayal ya da gerçek, dünya üzerindeki herhangi bir ağacı betimliyor olabilir."

"Kaktüs dışında," diye ekledi Tommaso.

Julia elini güm diye masaya indirdi. "Jason, nasıl bu kadar şaşkın olabilir? Hangi akla hizmet tamamlanmamış bir Zaman Kapısı'ndan içeri daldı?"

"Hiç değilse yanında Anita var," diye bir yorumda bulundu Nestor. Bir yandan da bu durumu nasıl çözeceklerini düşünüyordu.

"Tabii ya!" diye patladı Julia. "O kız da zaten Jason'ın ayağındaki prangaydı!"

Julia boşluğa bir tekme savurdu. Hemen ardından az önce söylediği şeyden dolayı kendini kötü hissetti. "Özür dilerim. Kıskanç kız kardeşlik taslamak istemiyorum ama... Rick'in de onlarla olmasını tercih ederdim."

Nestor onaylarcasına başını salladı. Öteki ikisinin tersine Rick, deneyimlerine dayanarak dışarıda kalmayı tercih etmişti. Şimdi iki arkadaş birbirlerinden ayrılmışlar ve Jason, iyi tanımadıkları bir kızla birlikte, tamamen fevri karakterinin insafına kalmıştı.

"Anita şu ana kadar tanıştığım en müthiş kız," dedi Tommi kendinden emin bir tavırla.

"İnan bana ona karşı bir garezim yok," diye açıklamaya çalıştı Julia. "Ama... onun karar verme yetisine pek güvenmiyorum."

"Neden?"

"Çünkü Jason'dan hoşlanıyor, öyle değil mi? Bu yüzden kardeşim ona istediği her şeyi yaptırabilir."

"Bu doğru değil," diye karşılık verdi Tommi öfkeyle.

Oğlan aniden bakışlarını masaya yayılmış fotoğraflara çevirdi ve bir makine gibi onları evirip çevirmeye başladı. Onun bu

halini gören, bir robot olduğunu zannedebilirdi.

Julia, oğlanın hislerini öğrenmek için çok geç kaldığını hissetti. Geç kalmış olmasına rağmen ağzından çıkan kelimeleri düzeltmeye çalıştı. "Aman, yok öyle demek istemedim. Tommi, sen ne anladın? Ben Anita'yla Jason'ın birlikte olduklarını söylemedim, sadece..."

Ama oğlanın içine bir kez şüphe tohumlarını ekmişti. Artık ne dese boştu.

Sanki oğlanın içinde büyük bir facia patlak vermişti. Düşüncelerinin etrafa savrulan zerrecikleri ve kıymıkları dev bir düğüm oluşturmuşlardı ve iri bir taş parçası gibi kalbine ağırlık yapıyorlardı.

Ve nefes almasını engelliyorlardı.

"Ben biraz dolaşacağım..." dedi ve beceriksizce sandalyesini itip masadan kalktı.

Dosdoğru bahçeye çıktı.

Sonra bahçe kapısına doğru yöneldi.

Denizi görünceye kadar yolda ilerledi.

Biraz temiz havaya ihtiyacı vardı.

Anita'yı yeniden görme umuduyla zamanda yolculuk yapmıştı.

Ve şimdi çok geç kaldığının farkına varıyordu.

Yalnız kaldıklarında Julia, Nestor'a döndü. "Sence gidip onunla konuşsam mı?"

"Bence konuşma. Bunlar, gençlerin saçmalıkları sadece."

Julia, Nestor'un duygular hakkındaki yüzeysel yorumundan rahatsız oldu. Çünkü kendisi de o sırada, binlerce kilometre uzakta bir ülkede yapayalnız olan Rick için gereğinden fazla endişelenmekle meşguldü.

"Onun için, kardeşin için olduğundan daha fazla endişeleniyorsun."

Kimden bahsediyor? diye kendi kendine sordu Julia. *Rick'den mi, Tommaso'dan mı?*

"İçime doğmuştu," diye devam etti Nestor, hiçbir şey olmamış gibi. "Jason'ın bir gün her şeyi yüzüne gözüne bulaştıracağından adım kadar emindim. Onunla beraber gitmesi gerekirdi. Ya da yanından ayrılmasına hiçbir şekilde izin vermemeliydi."

Nestor yerden göğe kadar haklıydı.

Belki son zamanlarda çok fazla düşünmeden hareket eder olmuşlardı.

Ve gelişigüzel.

Julia cevap vermeden önce öfkeyle saçlarını çekiştirdi. "Sorun şu ki benimkiler, Jason ve Rick'in okulla birlikte bir bilim fuarına gittiklerini sanıyorlar. Oysa biri, Pireneler'de bir dağın tepesindeyken, ötekisi bir Zaman Kapısı'nın ardında kilitli kaldı."

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye fikir yürüttü Nestor.

"Ah, öyle demek? Peki bundan daha kötü ne olabilir?"

"Etraflarını aç köpekbalıklarının çevrelediği bir denizin ortasında olabilirlerdi mesela..." Yaşlı kaptan sanki yaşanmış bir anıdan bahsediyor gibiydi.

Bölüm 11

YİRMİ KURAL

Jason ve Anita, Zefiro'nun kendilerini getirdiği nehrin karanlık sularının kenarındaki siyah kristallerin buz gibi yüzeylerine oturmuş, karşılarındaki bilmeceyi çözmeye çalışıyorlardı. Birbirlerini cesaretlendirmek ve biraz ısınabilmek için birbirlerine sokulmuşlardı.

"Öyleyse," diye düşünmeye başladı Jason. "Baştan başlayalım."

"Tamam," diye karşılık verdi Anita. Isınmak için elleriyle dizlerini ovuşturdu.

Jason kaşlarını çatıp ayaklarının önüne dizdikleri beş tane taşa baktı. Bunlar donmuş nehrin karşı kıyısındaki beş kapıyı temsil ediyorlardı. "İçeri girmek için yirmi tane kural var," diye

mırıldandı.

"Doğru."

Sonra Jason, Zefiro'ya döndü. "Ve sen başka bir şey bilmiyorsun, öyle mi?"

Altın yaldızlı dev hayır anlamında başını salladı. "Hayır, dostum. Sadece kuralları biliyorum. Ama neden uydurulduklarını hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ama gerekçesiz kural olmaz..." diye belirtti oğlan, başını sallayarak.

Onun bu halini gören Anita kıkırdadı. "Annem şimdi burada olsaydı, eminim sana karşı çıkardı."

Jason, kız arkadaşının alaycı konuşmasını duymazdan geldi ve yeniden aklını bu manasız bulmacanın üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştı. "Sondan başlayacak olursak, ne olur? Son soru, hani şu kargalarla alakalı olan..." Labirent'in karanlığın içinde belli belirsiz görünen beş kapısını işaret etti. "Kargalı anahtar sende. Ve soru, kimin kargaları sevdiği üzerine... Bu, senin anahtarının hangi kapıyı açtığını sordukları anlamına gelebilir."

"Olabilir," diye onayladı Anita.

"Öyleyse sadece bilmeceyi çözmeli, söz konusu olan kapıyı bulmalı ve açmayı denemeliyiz."

"Sadece nehri geçip bütün kapıları açmayı denesek olmaz mı?"

Jason omuzlarını silkti. "Öyle de yapabiliriz ama... bu kapıların ustaları hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bilmecelerinin hiçbirinin birden fazla çözümü olmadığıdır. Çözüm her zaman

ve yalnızca bir tanedir. Onlar bizden bu çözümü bulmamızı istiyorlar. Bu yüzden haydi bir deneyelim."

Bakışlarıyla devi aradı ve onun nehrin kenarına gidip ısıtmak için biraz daha su doldurduğunu gördü. "Zefiro!" diye bağırdı. "Sana bir şey sormam gerek."

Dev, dizlerinin üzerinde yaylanarak yanlarına geldi ve oğlanın yanına oturdu. Teni elektrik akımından geçen altın tozundan yapılmış gibiydi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Kuralları ve içinde geçen yerleri bir kez daha say."

Kılavuzları, ağırkanlılıkla ve her zamanki mekanik sesiyle yirmi kuralı baştan sona saydı.

"Kilmore Koyu," dedi Jason. İlk bakışta hiçbir anlam ifade etmeyen kelimelerden oluşan bir nehirde balık avlayan biri gibi bu ismi tutup çıkarmıştı. Sonra Anita'ya döndü. "İlk taşın yanına bize Kilmore Koyu'nu hatırlatacak bir şey koy."

Anita üzerinde P ve D harfleri bulunan saatini kolundan çıkardı ve Jason'ın dediği gibi yere koydu.

"Devam et Zefiro..."

Altıncı kurala gelindiğinde Jason yeniden konuştu. "Atlantis. İkinci kapının yanına bir işaret koy."

Anita ayakkabısını çıkarıp iki numaralı taşın yanına koydu.

"Neden ayakkabı?"

"Çünkü başka bir şeyim yok."

Jason başını salladı ve ayakkabının yerine su matarasını koydu. "Atlantis sular altında kalmıştı. Su."

Aynı işlemi bilmecede sorulan öteki hayali yerler üzerinde

de tekrarladılar: Eldorado (bu sefer gerçekten de ayakkabıyı koydular), Punt Ülkesi'nin Mısırlıları (piramit şeklinde bir çakıl taşı), Hayaller Adası (kargalı anahtar). Jason, ellerindeki bilgi kırıntılarına baktı ve Zefiro'dan kuralları baştan saymasını istedi. "Şimdi bana renkleri söyle."

Ortaya çıkan ilk renk kırmızı oldu.

Anita ilk kapının ve saatinin yanına bileziğini de koydu. Bunu yeşil (Jason'ın tişörtü), sarı (bir çorap), beyaz (kağıt parçası) ve mavi (Jason'ın fanilası) izledi.

"Üşümüyor musun?" diye sordu Anita. Jason, tişörtünün ardından fanilasını da çıkarınca üst tarafı çıplak kalmıştı.

Ama Jason onu duymadı bile. Nehrin kenarına bağlanmış teknelere baktı. Sonra Zefiro'ya tekrar saymasını söyledi.

Bilmecedeki tekneleri simgeleyen farklı nesneleri birer birer dizdiler. Hemen ardından balina üstüne kafa yormaya başladılar.

"Balina bir hayvan mı, yoksa tekne mi?" diye sordu Anita.

Yeniden notlarını gözden geçirdiler.

Sonra kız ekledi. "Her halükarda ilk kapı hakkında yanılıyoruz..."

"Neden?" diye sordu Jason şaşkınlıkla. "Kilmore Koyu, kırmızı, kamış tekne."

Ama Anita başka bir şey daha hatırlıyordu. Zefiro'dan onuncu kuralı yeniden okumasını istedi.

"Sarı kapıdan girenler kamış teknelerde yol alırlar."

"Öyleyse kamış tekne sarı kapıya karşılık geliyor, yani...

ayakkabıya," diye açıkladı kız.

"Ayakkabı ne?"

"Eldorado."

"Ama bu imkansız!" diye karşı çıktı Jason. "Bu bir Mısır teknesi. Onu Mısırlıların yaşadığı yere koymak daha doğru."

"Viking gemisini nereye koyacaksın öyleyse?"

"Kilmore Koyu'na olabilir... yani kırmızı kapıya."

Gerekli değişiklikleri yaptılar ve ulaştıkları sonucu kontrol etmek için sessizce düşünmeye başladılar. Sonunda Anita bu sessizliği bozdu. "Şimdi ne olacak?"

"Hayvanları yerleştirelim," diye önerdi Jason.

"Çayı, kahveyi, sütü ve limonatayı nasıl yerleştireceğiz?"

Vücudunun üst kısmı tamamen çıplak olmasına rağmen Jason terlemeye başladı. "Öyleyse... tamam... yanlış hatırlamıyorsam Viking gemisi çaya karşılık geliyordu."

"Hayır. Çay, Atlantis'in altında," diye onu düzeltti Anita.

"Bu da yeşil kapı demek."

"Sekizinci kurala göre yeşil kapı, beyaz kapının solunda olmalı," diye hatırlattı Zefiro, büyük bir titizlikle.

Jason nesnelerin yerleşimini kontrol etti. "Öyleyse sağa çekmeliyiz."

"Çekiyorum," dedi Anita.

"Sadece tişörtü mü, yoksa hepsini mi?"

"Bence sadece Atlantis'in matarasını ve yeşil tişörtü."

"Tamam, onu kanoyla aynı yere koyalım."

Jason her şeyi değiştirmek için yere eğildi ama Zefiro sonuncu

kuralı yeniden okuyunca dondu kaldı. "Öyleyse yanıldık. Kanoyla yolculuk yapanlar, sadece su içenlerle yan yana olmalılar."

"Peki suyu nereye koydun?" diye sordu Anita. Kafası iyice karışmıştı.

"Daha bir yere koymadım," diye cevap verdi Jason. "En son çayda kalmıştık."

"Çay Eldorado'da!" diye hatırlattı Zefiro.

"Ama ben onu Kilmore Koyu'na koydum," diye itiraz etti Anita. "Çünkü çay bir İngiliz geleneğidir. Kilmore Koyu da İngiltere'de olduğuna göre..."

"Peki ya Eldorado?"

"Kahve daha anlamlı geliyor."

İşte tam bu sırada Jason kimsenin kendisini durdurmasına izin vermeden ayağa fırladı ve önüne çıkan her şeyi tekmeleyip nehrin kıyısındaki kristal zemini dağıtmaya başladı. "Yeter! İmkansız! Bu bilmece çok zor! Hiçbir anlamı yok! Baştan aşağı deli zırvası!" diye bağırdı bıkkınlıkla.

Sonra Morice Moreau'nun kitapçığını eline aldı ve öfkeyle sayfalarını karıştırdı.

"Bu lanet olası kitabın içinde bize yardım edecek kimse yok mu? Çıldırmak üzereyiz!"

Biri vardı.

Hatta kitapçığın sayfaları arasında karşılarına çıkabilecek en kötü bilmece çözücüydü.

Üstelik Jason'a çok ama çok kızgındı.

Bu kişi Rick'ti.

Bölüm 12

ÇALILIKTAKİ GÖLGELER

Kayalıkların eteklerindeki deniz, hafif hafif fısıldıyordu.

Tommaso, denize bakıyordu ama aklı başka yerdeydi. Gözleri dalgaların üzerindeki ışıklara dalıp gitmişti.

Anita'yı düşünüyordu.

Ve bu acı veren bir düşünceydi.

Acayip bir şekilde canını yakıyordu. Kendisine, Anita'yı kıskanacağını söyleseler asla inanmazdı. Anita onun arkadaşıydı, her zaman arkadaşı olmuştu. Bildiği kadarıyla aralarındaki ilişki arkadaşlıktan öteye gitmemişti.

Ödevlerini beraber yaparlardı. Arada sırada oğlan, kızın kedisi Mioli'yi aramasına yardım ederdi. Çok iyi anlaşırlardı. Kısacası onlarınki sağlam ve sıradan bir arkadaşlıktı.

Ama şimdi neden böyle hissediyordu? Neden temiz hava almak için evden çıkmak istemişti?

Ona neler olmuştu?

Belki anne ve babasıyla konuştuğu için bu hale gelmişti.

Tommaso biraz önce annesinin telefonda ona söylediği binlerce cümleyi düşündü. Bu cümleler arasında bir tanesi onu özellikle yaralamış ve bu cümleyi kafasından çıkaramamıştı. Az çok şöyle bir şeydi: "Anita'nın iyiliğini istediğini ve ona aşık olduğunu biliyoruz. Ama bu şekilde davranmamalısın! Hemen eve dönmeni istiyorum!"

Aşık mı?

Anita'ya mı?

Tommaso'nun tamamen yok saydığı bir şeyi annesiyle babası nasıl bilebilirlerdi? Böyle bir şeyi aklının ucundan bile geçirmemişti. Aşkın ne olduğu hakkında şu kadarcık bir bilgisi yoktu. Açıkçası bunu düşünmek için henüz çok küçüktü.

Onun aklında başka şeyler vardı: Büyük serüvenleri, keşifler, girişimci bir ruh! Bunlardan hiçbirinin en iyi arkadaşına aşık olmakla bir alakası yoktu.

Zaman Kapıları'yla ve Morice Moreau'nun freskleriyle ilgilenmek istiyordu.

Kitapları okurken keşfedemediği şeyleri, Ulysses Moore'la birlikte ortaya çıkarmak istiyordu. Bütün o gizemler, hala cevabı bulunamamış sorular aman vermeden kafasının içinde dönüp duruyorlardı.

Aşk dışında her şey vardı.

Belki de aşkı içine atmış ve...

Olduğu yerde sıçradı.

Garip bir ses duyduğundan emindi.

Birkaç saniye durup bekledi. Etraf çok sakin görünüyordu. Bu yüzden yeniden düşüncelerine geri döndü. Açık havada gezinmenin kafasını toplamasına yardım ettiğini fark etmişti. Bu yüzden sahil yolunun öteki tarafına doğru yürüdü ve parka giden patikaya saptı. Annesiyle babası şimdi yürüdüğü yeri bilseler ne derlerdi acaba?

Gene o ses.

Etrafına bakınmak için durdu.

Argo Villası'nın dev ağaçları, duyu organları çok gelişmiş kapkara nöbetçiler gibi üstüne üstüne geliyordu. Patikanın kenarındaki çalılar yavaş yavaş dalgalanıyorlardı. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı ve uzun, düz bulutlar başının üzerinden akıp gidiyordu. Deniz usulca kayalığı okşuyordu. Koyun öteki ucundaki deniz feneri beyaz ışığıyla geceyi ikiye bölüyordu.

Öyleyse bu ses neydi?

Tommaso etraftaki sesler konusundaki cehaletini, şehirde yaşamaya borçlu olduğunu düşündü. Oğlan, Venedik'in seslerine alışkındı. Motosikletlerin homurtusu, kanallarda akan suların şırıltıları, çan sesleri... Ama gece yarısı bir ormanda ne gibi seslerin duyulduğu hakkında hiçbir bilgisi yoktu.

Belki bir gece kuşuydu?

Belki de bir rakun?

Acaba Cornwall'da rakun var mıydı?

Belki de artık Julia'yla Nestor'un yanına dönme vakti gelmişti.

Gene de o anda ihtiyaç duyduğu son şey gururunu son parçasına kadar kıracak bir özürdü. Bu yüzden ellerini cebine soktu ve bir süre daha oyalanmaya karar verdi.

Mozoleye kadar çıkmak istiyordu. Ya da en azından bahçıvan malzemelerinin durduğu, parkın ortasındaki depoya kadar yürüyebilirdi. Buradan kitaplarda bahsedildiğini duymuştu ama henüz orayı kendi gözleriyle görmemişti.

Sonra geri dönebilirdi.

"Acaba bizi gördü mü?" diye sordu büyük Flint, zor duyulur bir sesle. Asfaltın üzerine dümdüz uzanmıştı.

Küçük kuzen çalılığın içinde kımıldandı. "Hayır, bizi görmedi," diye cevap verdi. "Yürümeye devam ediyor."

"Görmüş olamaz. Yürümeye devam ediyor," diye papağan gibi tekrarladı ortanca Flint.

"Gecenin bu saatinde nereye gidiyor olabilir ki?" diye sordu küçük Flint kendi kendine. Sonra kalkıp öteki ikisinin yanına gitti. "Sormamız gereken asıl soru şu: Bu tip nereden geliyor?"

"Aslı soru bu tipin nereden geldiği," diye onayladı ortanca Flint.

"Ayrıca o maskeyi takmasındaki amaç neydi?" diye ekledi büyük Flint.

"Duydunuz değil mi?" diye hatırlattı küçük Flint. "Covenant ve Banner, aslında okul gezisine gitmemişler. Bu oldukça ilginç

bir durum."

"Aslına bakarsan bence çok bayağı," diye karşılık verdi büyük Flint. "Özellikle de Piranalar'a gitmiş olmaları. O etobur balıklar her zaman tüylerimi diken diken etmiştir," diye ekledi yüzünü buruşturarak.

"Pireneler, seni şaşkın!" diye bağırdı küçük Flint.

"Pireneler, kör cahil! Piranalar değil!" diye tekrar etti ortanca Flint.

"Asıl ilginç olan kısmı, bu hikayenin kapılar ve anahtarlarla ne alakası olduğunu öğrendiğimizde göreceğiz." diye devam etti küçük kuzen. Çalılığın öte tarafındaki patikaya bakmak için arkasını döndü. "Ne düşünüyorum, biliyor musunuz? Bence bu soruyu ona sorabiliriz."

"Sence biliyor mudur?" diye sordu ortanca Flint.

"Bence biliyordur," diye cevap verdi küçük olanı, kendinden emin bir ifadeyle. "Ayrıca şimdi bunu öğrenmenin tam sırası. O yalnız ve biz üç kişiyiz."

"Aynı şeyi Covenantlar için de söylemiştin," diye hatırlattı büyük Flint. "Sonra neler olduğunu sen de biliyorsun."

"Ama bu karşımızdaki bir Covenant değil," diye karşılık verdi küçük Flint. Gözlerinde kötü niyetli bir ışık yanıyordu.

"Aynen, onun Covenantlar'la uzaktan yakından alakası yok!" diye onayladı ortanca Flint.

Tommaso, gözleri karanlığa alışsın diye bir süre bekledi.

Bir tarafta kasabanın uzak ışıkları parıldıyordu. Öteki tarafta

ağaçların ve çalıların gölgeli karaltıları uzanıyordu.

Bir hışırtı duymuş, çalıların arasında hareket eden bir şey görür gibi olmuştu... Bunun büyük bir hayvan olabileceğini düşündü. Belki vahşi bir domuzdu. Acaba vahşi bir domuzla karşılaştığında ne yapması gerekirdi?

Bu konuda hiçbir fikri yoktu.

İster domuz olsun, ister başka bir şey, çalıların arasında hareket eden bu hayvan, ona arkasından Argo Villası tarafından yaklaşıyordu. Bu yüzden oğlan geldiği yoldan kaçamayacağını anlamıştı. İlerleme fikri ise onu endişelendiriyordu. Yürüyüş yapmaktaki tek amacı sadece biraz hava almak ve kafasındaki soruları açıklığa kavuşturmaktı. Ama şimdi evden birkaç yüz metre uzakta, bitkilerin istila ettiği bir patikada ilerliyordu. Hatırladığı kadarıyla bu patika, Moore ailesinin eski üyelerinin gömüldüğü mozoleye çıkıyordu.

Kısacası bir mezarlığa.

Başını yukarı kaldırdı. Bulutlar, hızla hareket ediyorlar ve yıldızları yiyorlardı.

Ölümü hatırlatan bir damak tatları vardı.

Adımlarını sıklaştırdı. Patika boyunca ilerlerken, kendisini takip eden sesin de harekete geçtiğini işitti.

Artık Tommaso'nun hiç şüphesi kalmamıştı: Onu takip eden şey ya vahşi bir domuzdu ya da vahşi iki domuz.

Onların çok aç olduklarını hayal etti. Orman hakkında hiçbir şey bilmeyen Venedikli çocuklara çok düşkündüler.

Haybin dalgakıran!

Koşmaya başladı. Peşindeki yırtıcı hayvanın da hızlandığını işitti. Şimdi hışırtılar, takırtılar, kırılan dal sesleri çok daha yakından geliyordu. Oğlan iyice paniğe kapıldı.

Sonra parktaki bu nefes nefese kaçışın orta yerinde ancak bir insana ait olabilecek bir sesin şöyle dediğini duydu: "Dobişko, biraz hızlan!"

Ama öyleyse... bunlar vahşi iki domuz olamazdı!

Acaba bu iyi bir haber miydi, yoksa kötü bir haber miydi?

Kuşku içinde koşmaya devam etti.

Ancak bitkilerin arasından kendini gösteren mozoleyi gördüğünde durdu. Kaplumbağa Parkı'na ve aşağıdaki aydınlık kasabaya hükmeder bir pozisyonda yükseliyordu.

Gene de oğlan, karşısındaki bu manzaraya hayran hayran bakmak için durmamıştı.

Durmuştu çünkü hiçliğin içinden uzanan bir el onu ensesinden yakalamış ve sırtüstü yere yapıştırmıştı.

"Kimsin sen, ha?" diye gürledi sakallı bir adamın sesi.

Tommaso bir çığlık attı. Sonra soğukkanlılığını geri kazandı ve en vakur ifadesini takınıp karşısındaki adama kafa tuttu. "Beni hemen bırak!"

Adam gerçekten de onu bıraktı. Tommi ayağa kalktığında onu yakalayan adamın yüzüne daha dikkatli baktı. Aynı gün Julia ve Nestor'la karşılaştığında nasıl onları uzun zamandır tanıdığını hissetmişse, şimdi de bu adama karşı aynı şeyi hissediyordu. Oysa onu hayatı boyunca hiç görmediğinden emindi.

"Yoksa siz... Kara Volkan mısınız?"

Fakat tanışmak için vakit yoktu. En azından şimdilik. Tommaso patikayı işaret etti ve ekledi. "Galiba... takip ediliyorum."

"Seni kim takip ediyor evlat?" diye sordu adam, şüpheli bakışlarla.

İkisi sessizce birbirlerine baktılar. Hayır, aslında üç kişiydiler. Tommaso içinde bulunduğu durumu tam olarak anlayamasa da, sakallı insan azmanının yanında başka bir adam daha olduğunu fark etti. Uzun boylu ve samimiyetsiz biriydi. Fakat bu sefer karşısındaki bu adamı bir yerlerde gördüğünden emindi. "Dur bir dakika... Yoksa siz? Tabii ya! Siz Anita'nın babasısınız! Peki ama Kara Volkan'ın yanında ne işiniz var?"

Tommi halüsinasyon gördüğünü düşünmeye başlamıştı ki Bay Bloom, bir adım öne çıktı. Yüzü bir ceset kadar soluktu. Yahut Kara Volkan'ın lokomotifinde büyük bir hızla seyahat etmiş biri gibi. "Tanıdık bir havan var oğlum," diye mırıldandı. "Kimsin sen?"

"Ben Tommaso Ranieri Strambi'yim. Beni hatırladınız mı? Kızınızın Venedik'ten arkadaşıyım."

"To-Tommi..?" diye kekeledi Bay Bloom. Gözlerine inanamıyordu. Sonra oğlanın koluna yapıştı. "Kızımın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu lafı hiç dolaştırmadan.

"Hmm... şey..." Tommaso aklına gelen binlerce bahaneden hangisini söyleyeceğine karar veremiyordu. Sonunda gerçeği söylemeye karar verdi. "Evet, Bay Bloom. Kızınız şu anda çıkışı olmayan bir Zaman Kapısı'nın ardında kilitli kaldı. Ama eğer şansımız yaver giderse iskeletlerden örülmüş kapılardan geçebilir,

ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğimiz Labirent'e girebilir ve eve dönmenin bir yolunu bulabilir!"

Tam bu sırada omzunda Kara Volkan'ın elini hissetti. "Aferin, evlat!" diye homurdandı eski makinist. "Nabza göre şerbet vermek diye bir deyim duymadın mı hiç?"

Ama artık çok geçti.

Bay Bloom belli belirsiz hıçkırdı ve bilinçsizce yere yığıldı.

Bölüm 13

BARDAKTAN BOŞANIRCASINA YAĞAN YAĞMUR

Fırtına tüm öfkesini kusuyordu.

Yağmur son hızıyla yağmaya devam ediyordu. Her yeri, berrak gölleri, çimenlikteki çiçekleri, şapelleri, Arcadia'nın mezarlarını, her yeri dövüyordu. Yabani hayvanlar ve evcil hayvan sürüleri, harabelerin altına saklanmışlardı. Kumrular ve kırlangıçlar kapıların üst kısımlarına girmişlerdi. Akşamın gelişiyle birlikte şarkılarına başlayan ağustos böcekleri ise sus pus olmuşlardı.

Hepsi yağmurun durmasını bekliyordu.

Fakat yağmur bana mısın demiyordu. Bıraksalar sonsuza kadar yağacak gibi bir havası vardı.

Buruşturulup atılmış düzinelerce kağıdın arasında oturan Rick, öfkeyle yazıyor ve siliyor, sonra yeniden yazıyor ve siliyordu.

Üstelik her silişin ardından kapılara, hayvanlara, içeceklere, teknelere ve hayali ülkelere lanetler yağdırıyordu.

Makasçı Kardeşler'in kıvırcık saçlı olanı sonunda daha fazla dayanamadı. "Bu konu senin uzmanlık alanına girmiyor galiba, ne dersin evlat?" diye sordu.

"Neyle uğraşıyorsun? Latince mi?"

Üçü birden fresklerle süslü revaklı bir yolun altında duruyorlardı. Etraflarındaki sütunlar sarmaşıklarla kaplıydı. Daha yukarıda, sarmaşıkların binanın çatlaklarından içeri girdikleri yerde, arada sırada bir kumru ötüyordu. Burada yağmur onlara zarar veremezdi. Sonuncu, kundakçıları delikten çıkarmış ve onları kuru bir yere zincirlemişti. Fazla konuşmaya gerek görmeden bir ateş yakmış ve mısır ekmeğinden tostlar yapmıştı. Esirler, bunları hapır hupur yemişlerdi.

Rick kendisine yöneltilen soruları duymazdan geldi ve yazıp silmeye devam etti.

"Galiba çok kavramsal bir işle uğraşıyorsun," diye fikir yürüttü kıvırcık saçlı, birkaç dakika sonra.

"Sen okula devam ediyor musun? Yoksa çalışmaya mı başladın?" diye sordu kardeşi.

"*Kafayla çalışması toplumdan koparıp alıyor kişiyi. Elle çalışmak ise onu insanlara yaklaştırıyor,*" diye alıntıladı kıvırcık saçlı.

"Dur, sakın söyleme..." diye mırıldandı öteki. Bu sözü nerede duyduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Hayatta bulamazsın."

"Goethe mi?"

"Biraz daha az Alman biri: Kafka. Berabereyiz. Bire bir. Top ortada."

"Dilimin ucuna kadar gelmişti!"

"YETER!" diye bağırdı Rick. Sonra da önündeki belki beininci kağıdı buruşturup attı. "Zaten çok zorlanıyorum. Bir de kulağımın dibinde car car edip iyice dikkatimi dağıtıyorsunuz!"

İki kundakçı zincirlerini çekiştirdiler. "Hey! Bize kızma, dostum. Senin işini zorlaştırmak istediğimizin farkında değil misin?"

"Biz hala kötüyüz."

Rick onlara sert bir bakış daha attı, sonra notlarına ve önüne çiziktirdiği oklarına geri döndü. Bu tür mantık sorularından nefret ediyordu. Oyunun mekanizmasının içine girmeyi ve onu çözmesini sağlayacak kadar odaklanmayı hiç başaramamıştı. Bir yandan süt, kahve ve limonatayı teknelerle, hayali ülkelerle ve renkli kapılarla eşleştirmeye çalışıyor, bir yandan da nasıl bir insanın böyle bir işkence uyduracak kadar sadist olabileceğini düşünüyordu.

Sonunda pes etti. Başını sütunlardan birine dayadı ve zihnini boşalttı. Her şeyi unutmak ve güzelce uyumak istiyordu.

Çok uzun bir gün olmuştu. Bu bilmece de üzerine tuz biber ekmişti.

Bakışlarıyla Sonuncu'yu aradı. Ama kadın ortalığı kolaçan etmek için yeniden ormanın içinde kayıplara karışmıştı. Suni alevler saçan uzun, bakır tabancasını duvara dayamış ve orada bırakmıştı.

Kıvırcık saçlı kundakçı, sanki oğlanın düşüncelerini okumuştu. "Kız arkadaşın etrafı dolaşmaya çıktı. Bu yere ne diyordunuz?"

"Arcadia," diye cevap verdi Rick daldığı derin düşüncelerin arasından. "Ölen Ülke. İstersen şey de diyebilirsin... hastalıkların olmadığı yer."

"Eşine az rastlanır bir yer," diye bir yorumda bulundu sarışın. "Hem ölüyor hem de hiç hastalanmıyor."

"Biliyor musun?" diye ekledi kıvırcık saçlı. "İki saat boyunca yağmurun altında, boğazıma kadar çamurun içinde kaldım... ve burnum bile akmıyor."

Ötekisi kardeşine baktı. "Hey, gerçekten de haklısın. Ben de turp gibiyim!"

"Bu sadece bir efsane." Rick içini çekti. "Arcadia'yı arayan Hayali Gezginler, burasının masalsı ve büyülü bir yer olduğuna inanıyorlarmış. Hatta onu mitleştirmişler."

"Olabilir ama gene de bu mitler bende işe yaradı. Nezle olmadım," diye ısrar etti kıvırcık saçlı.

"Acaba buraya neden Ölen Ülke diyorlar?" diye sordu sarışın.

Rick dizlerini kendine doğru çekti ve esnedi. Hayatının yarısından fazlasını uyuyarak ve hiçbir şey düşünmeden geçirmek istiyordu. Gene de bu soruya cevap vermeden edemedi. "Böyle dememizin sebebi, burada kimsenin yaşamıyor oluşu. Artık kimse burayı aramıyor ve dolayısıyla kimse buraya inanmıyor."

Sarışın, gözlerini düşüncelere dalan Rick'e dikti. "Eğer dediğin gibiyse, siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Efendim?" diye sordu afallayan çocuk.

"Sizin işiniz gidip ölen ülkeleri kurtarmak falan mı?"

Rick gülmemek için kendisini zor tuttu. "Oh, hayır. Biz buraya bir defter yüzünden geldik. Hani Sonuncu'nun hiç yanından ayırmadığı defter var ya..."

"İçine bakıp başkalarıyla konuştuğunuz defter mi?"

"Ta kendisi."

"Kendini iyi bir doktora göstermeyi hiç düşündün mü?"

Rick bir kahkaha attı. "Eh, gerçekten de biraz tuhaf ama..."

"Oh, hayır. Bir kitapla konuşmak tamamen normal bir şey," diye araya girdi kıvırcık saçlı. "Bunun yapıldığını yüzlerce defa gördüm."

"Bunun gibi kitapların hepsini de yaktık," diye ekledi sarışın.

"Ama bizimle konuşanların elimizden kaçmasına izin verdik."

"Biz kötüyüz ama *o kadar da* kötü değiliz."

Rick başını salladı. Artık uykusu kaçmıştı.

"Sorun şu ki bizim bu tür şeylerden nefret eden bir şefimiz var," diye devam etti sarışın. "Bu yüzden bizi, Anita Bloom'u izlemekle görevlendirdi."

"Kolay bir görev miydi bari?" diye sordu oğlan esneyerek.

"Pek sayılmaz. Ama her şeyi kontrolümüz altında tutmak için senin kasabadan üç küçük serseriyle anlaştık."

"Üç küçük serseri mi?" diye sordu Rick. Kulak kesilmişti.

"Evet. Onları tanıyor musun?"

"Flint kuzenlerden mi bahsediyorsun?"

"Bravo. Tam üstüne bastın."

Rick şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu.

"Bu arada," diye konuştu kıvırcık saçlı, "senin yapman gereken bir şey yok muydu?"

"Galiba vardı," diye karşılık verdi Rick. "Yapbozu andıran bir bilmece. Aslında bu tür şeylerden nefret ederim."

"Bunu en iyi kim çözer biliyor musun?" diye atladı sarışın, kısa bir sessizliğin ardından. "Bizim şefimiz."

"Tabii ya, harika bir fikir!" diye güldü öteki.

"Hayır, ben ciddiyim. Kendisi bu tür bilmeceler konusunda bir dahidir. Deliler gibi çalışan bir beyni var. Ve demir gibi bir hafızaya sahip. Senin şu uğraştığın şeyi birkaç saniye içinde çözer."

"Doğru mu söylüyorsun?" diye sordu Rick. Bu sırada son derece saçma bir fikir, kafasının içinde kendisine bir yol çizmeye başlamıştı.

İsim: **Bilinmiyor (Sonuncu)**

Doğum yeri ve tarihi: Arcadia, bilinmeyen bir tarihte.
Yaşadığı yer: Arcadia.
Ayırt edici özellikleri: Ölen Ülke'nin son sakini ve son muhafızı. Yaşamının bir döneminde Morice Moreau'yla tanışmış ve ona defterini vermiş. Bu durum onun uzun zamandır yaşadığını gösteriyor.

Bölüm 14

KARGALARIN KIZI

"Çözdüm," diye seslendi Rick, kitapçığın sayfaları arasından.

Anita'nın inanası gelmiyordu. Hala nehrin buzlarla kaplı kıyısında duruyorlardı. Kitapçığı dizlerinin üzerine açmıştı. Jason kımıldamadan duramadığı için etrafında dolaşıyordu.

"Şaka yapmıyorsun, değil mi?" diyebildi sadece.

"Hayır. Ama nasıl yaptığımı sormayacaksınız."

"Nedenmiş?"

"Çünkü bilmeceyi ben çözmedim."

"Kim çözdü öyleyse?"

"Sandalyelerden oluşan kulenin tepesindeki adam."

Anita'nın beyninde bir şimşek çaktı. "Ama... o..."

"Biliyorum," diye kısa kesti Rick. "Fakat kendisi aynı zamanda

bir bilmece ustası. Ve bu gece müsaitti." Rick'in sesi çok heyecanlı çıkıyordu. "Fakat şimdi sadece bilmeceyi düşünelim. Cevap dördüncü kapı."

"Dördüncü kapı mı?"

"Soldan sağa doğru sayıyorum. Kapılar şu sıraya göre dizilmişler: Sarı, mavi, kırmızı, yeşil ve beyaz. Soru da şuydu: 'Kargaları kim sever?' Yani kargalı anahtarla dördüncü kapıyı açmanız gerekiyor. Yani soldan dördüncü kapıyı."

Anita hemen cevap vermedi. Bir elini saçlarının arasından geçirdi ve Jason'a baktı. Bu sırada oğlan durmuş ve gözlerini sabırsızca kıza dikmişti. Onun bir cevap vermesini bekliyordu. Anita yeniden bakışlarını kitapçığa çevirdi. "Bana söylediklerinin bir mantığı var mı?"

"Evet. Aslında göründüğünden daha basit. Sağlamasını yaptım ve her şey birbirini tutuyor. Şimdi benim sözüme güvenip size dediklerimi yapmalısınız, tamam mı?"

"Tamam..."

Anita bakışlarını nehrin karşı kıyısındaki beş kapıya dikti ve her şeyi kaplayan karanlığın battaniyesinin üzerinden uzun uzun onlara baktı.

"Anita?" diye seslendi Rick.

"Efendim?"

"Bilmecenin çözümünü bulmuş olmamız, dördüncü kapıyı açmanın en doğru hareket olduğu anlamına gelmiyor."

Zaten karşı kıyıya ve kapılara çıkan basamaklara yığılmış beyaz kemikler tehlikeyi haber veriyordu.

"Gene de teşekkürler."

"Dikkatli olun."

"Bize güven."

Kız elini yavaşça kağıttan kaldırdı. Her zaman olduğu gibi gene derin bir ürperti hissetti.

"Dördüncü kapıymış," dedi Jason'a dönerek. "Hayaller Adası'nın kapısı."

Oğlan birkaç defa gözlerini kırpıştırdı. Sonra kapılara, merdivenlere, kemiklere, nehre, teknelere, Zefiro'ya ve en son olarak da Anita'ya baktı.

"Öyleyse ne bekliyoruz?"

Nehri geçmek için kayıklardan en sağlam görünenine bindiler. Anita pruva kısmına oturdu. Zefiro da kayığı suya ittikten sonra onları takip etti.

Batıl inançları olan Jason, bilmeceyi çözmek için kullandıkları siyah taşları yanına almıştı. Zefiro halatı çözerken o da taşlara bakıyordu.

Kayıkta, fokurdayan nehri aşmaları için bir kürek vardı. Ellerinden geldiğince hızlı davrandılar. Su sığdı. Dibi sivri taşlarla kaplıydı. Ve akıntı bin girdap gücündeydi.

Nehrin karşı kıyısında hava daha da soğuktu. Hava basıncı ve havadaki oksijen yoğunluğu dağların zirvelerinde olduğu gibi aşağı seviyelere düşmüştü.

Sessizce kayıktan indiler. Her biri kendi düşüncelerine gömülmüştü. Anita ayaklarının önüne dağılmış kemiklere

değmeden merdivene ulaşmanın bir yolunu arıyordu. Sonunda gözlerini basamakların tepesindeki kapıya dikti ve yere bakmamaya karar verdi.

İki tane taşı elinde evirip çeviren Jason, Zefiro'ya tekneyi ne yapacaklarını sordu. Altın yaldızlı dev sadece omuzlarını silkti. Teknelerin her seferinde kendi kendilerine iskelelerine geri döndüklerini açıkladı. Aynı olay Argo Villası'nda da yaşandığı için Jason başka soru sorma ihtiyacı duymadı.

İndiler.

Anita cebindeki kargalı anahtarın ağırlığını hissetti ve endişeyle tutma yerini okşadı. Jason siyah taşların ağırlıklarını kestirmeye çalışıyordu. Kafasında onları mancınıkla fırlatmayı kuruyor olabilirdi. Arada bir başını kaldırıp üzerine doğru yürüdükleri duvara bakıyordu. Beş kapının bulunduğu bu duvar, doğal bir yapıya benzemiyordu.

Labirent'in duvarını birileri inşa etmişti: Sonsuz sayıda devasa kaya kütleleri, tasavvur edilemez yüksekliklere ulaşıncaya dek üst üste yerleştirilmişlerdi.

Zefiro ise ser verip sır vermiyordu. Mistik düşünceleri, ışıltılı bakışlarının ardında kapalı kalmıştı.

Her şey hesaba katılırsa merdiveni hızlı çıktıkları söylenebilirdi. Ama Anita için bir işkenceden farksızdı. Ayağı yere her değişinde, çatırdayan veya basamaklardan aşağı yuvarlanan bir kemiğin sesini duyar gibi oluyordu. Bu yüzden elinden geldiğince hızlı yürümeye gayret ediyor ve bir dua mırıldanıyordu.

Sonunda kapıya vardı ve Jason'a bakmak için arkasını döndü. Fakat oğlanın yüzü tamamen karanlığın içine gömülmüştü. Sanki etraflarını sarmalayan karanlık, sıvılaşmış ve koyulaşmıştı.

Sanki kavranılması imkansız bir rüzgar tarafından itiliyordu.

Veya kendi iradesiyle hareket ediyordu.

"Hepimiz aynı fikirde miyiz?" diye sordu Anita.

Sesinin sanki ağzının içinden çıkmadığına dair rahatsız edici bir his doğdu içine. Sanki sesini uzaklara taşıyacak kadar hava yoktu.

"Açmayı deneyelim mi?" diye ekledi. Fakat kelimeler gene dudaklarına yapışık kaldı.

Jason'ın elinin kendi elini tuttuğunu hissetti. Oğlanın sesi onu cesaretlendirdi. "Haydi, aç kapıyı."

Oğlanın arkasındaki gölgelerin içinden Zefiro'nun ince silueti belirdi. Etrafını, onu olağanüstü bir yaratık gibi gösteren yaldızlı bir ışık çevrelemişti.

"Yanıldıysak ne olur?"

Jason, elini daha güçlü sıktı.

"Kargalı anahtara sahip olan kız sensin."

Jason'ın sesi çok uzaklardan geliyordu. Sanki başka bir dünyadan onunla konuşuyordu. Ve belki gerçekten de öyleydi. Sadece Anita bunu kabul edemeyecek kadar çok korkuyordu.

Kargalı anahtarın tutma yerinin kayganlaştığını fark etti.

Onu cebinden çıkardığında yere düşürmemek için büyük çaba harcaması gerekti. Eğer düşürürse, ayaklarının dibindeki kemik yığının içinde onu asla bulamazdı. Şimdi bile yan gözle

kemiklerden yayılan doğaüstü beyaz ışığı seçebiliyor ve çok korkuyordu.

Anahtarı kapıya yaklaştırdı.

Parmakları ona itaat etmiyordu. Çinlilerin yemek çubukları gibi kaskatı kesilmişlerdi. Dudakları kurumuş, donmuştu.

Anahtarı, kilidin bulunduğu metal plakaya değdirdiğinde hafif bir çınlama duyuldu.

Sesler ve hareketler, suyun altında olduğu gibi boğuklaşmıştı.

Karanlık, küçük dalgalar gibi üzerine çarpıyor, saçlarını okşuyordu.

Anita, kilidin üzerindeki deliği bulmak için anahtarın ucunu metal plakanın üzerinde gezdirdi. Sanki elinde tuttuğu anahtar kocamanmış, delik de minicik bir şeymiş gibi kararsızca deliği aradı.

Ama bulamadı.

Karanlık, dalgalar halinde hareket ediyordu. Onun kemiklerin arasında dolaştığını ve nehrin buzlu yüzeyinde patinaj yaptığını duyabiliyorlardı.

Burada bir anahtar deliği yok! diye düşündü Anita. Telaşlanmak üzereydi.

Etrafındaki görüntüler, kabuslarda olduğu gibi çarpılmaya başladılar. Jason ve Zefiro kımıldamadan onu bekliyorlardı ama yüzleri uzuyor, zeytinyağı gibi yavaş yavaş karanlığın içine damlıyordu.

Çıkış yolu yok! diye düşündü kız yeniden. Bu düşünce kafasının

içinde yankılanıyor, kulaklarını sağır ediyordu.

Tekrar anahtarı kaldırdı.

Onu metal plakanın üzerinde gezdirdi.

Giderek artan bir korku, dehşet ve öfkeyle anahtar deliğini aradı.

Kapılar bölünerek artmaya başlamış gibi geliyordu. Sayıları beşe, ona, yirmiye çıkıyordu.

Anahtar deliği. Burada olmalıydı. "Kargaları kim sever?" diyordu son kural...

Labirent duvarındaki kaya kütleleri ardı ardına büyümeye başladılar. Önce en yakındakiler, sonra geri kalanlar. Patlamak üzere olan mantarlar gibi şişiyorlardı. Devasa Labirent giderek genişliyordu. Öne doğru eğiliyor, giderek daha fazla büyüyor, büyüyordu. Elinde tuttuğu anahtar giderek ağırlaşıyordu. Anahtar da büyümüştü. Bu sırada karşısındaki kapı küçücük kalmış, onunla birlikte kilit de görünmez olmuştu. Anahtar deliği minicik, mikroskobik, var olmayan bir şeydi artık.

Ben kargaları seviyorum, diye düşündü Anita.

Ve aynı anda elindeki anahtar sürtünerek bir deliğe giriverdi. Minicik bir delik; onları içeri buyur eden ve devam etmelerini sağlayan.

Anita anahtarı ittirdi.

Anahtar daha da derinlere girdi.

"Ben kargaları seviyorum!"

Ve bir şekilde normal olan her şey gibi anahtar da deliğin içinde dönüverdi.

Bölüm 15

GÜNLÜKTEKİ NOT

"Anita!" diye haykırdı Bayan Bloom. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kızının başına bir şey gelmişti. Bunu hissedebiliyordu.

Omzu. Omzu çok ağrıyordu.

Omzunu hareket ettirmeyi denedi. Fakat koluna keskin bir acı saplandı. Sonra nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Yavaş yavaş bulunduğu odayı tanımaya başladı.

Venedik'teydi.

Evinde.

Dün gece divanın üzerinde kıvrılıp uyuduğunu hayal meyal hatırlıyordu. Omzu tutulmuş olmalıydı, o yüzden ağrıyordu.

"Anita?" diye tekrarladı.

Ayağa kalktı ve kızının odasına gitti. Kapıyı açıp içeri baktı. Ama Anita içeride değildi.

Kapıya yaslandı. Gözlerini kapattı. Rüyasında gördüğü şeylerin gerçek olmadığına kendisini inandırmak için bir süre böyle bekledi.

Gerçeklere göre Anita eve dönmemişti. Venedik uçağına hiç binmemişti. Gerçeklere göre kocası onu Londra'dan aramış ve kızlarının nerede olduğunu bildiğini söylemişti. Endişelenmemesini ve her şeyi birkaç saat içinde çözeceğini söylemişti.

Gerçeklere göre Tommaso Ranieri Strambi evden kaçmıştı. Ve o da eve telefon edip endişelenmemelerini, yakında döneceğini söylemişti.

Gerçeklere göre kocası ona evden çıkmamasını söylemişti. Kimseye kapıyı açmamasını ve o arayana kadar beklemesini söylemişti.

Fakat bu tür şeyler sadece filmlerde olurdu, gerçekte olmazdı. Gizli ajanların eşlerinin başına gelirdi bu tür şeyler. Ve kocası gizli ajan değildi.

En azından öyle olmadığını zannediyordu.

Daha iyi düşünebilmek için saçlarını arkada topladı. *En basit çözüm*, diyordu bir filozof, *genellikle doğru olandır.* Dolayısıyla Bayan Bloom'un artık karanlık güçler, gizli haber alma teşkilatları, Karaltılar Evi'nin laneti gibi ipe sapa gelmez şeyler hakkında kafa patlatmaya bir son vermesi gerekiyordu. Bütün korku, casus filmlerini ve kitapları, gazetedeki kaybolan çocuklarla ilgili haberleri unutmalı ve en basit çözüm yolunu bulmalıydı.

Anita iyiydi.

Kocası onun yerini biliyordu. Onu geri getirmek için yola çıkmıştı.

Daha fazla açıklama yapmamasının nedeni muhtemelen kızına öfkelenmesini istemediğindendi.

İşte en basit çözüm buydu.

Ama Tommaso Ranieri Strambi neden bir anda ortadan kaybolmuştu? Anita'nın kaybolmasıyla bir ilgisi var mıydı, yok muydu?

Bilmesi gerekiyordu. Daha fazla bekleyemezdi.

Bayan Bloom kızına, sırlara ve insanların özel hayatına saygı göstermeyi öğretmişti. Bütün insanların. Hayatta en çok buna inanırdı. Ama o gece kendi kızının özel hayatına daha fazla saygı gösteremeyecekti.

Bunu yapamazdı.

Onun annesiydi.

Koridorun ortasında duran kedileri Mioli'nin üzerinden atladı ve Anita'nın odasına daldı.

Gene de kızının çekmecelerini açıp defterlerini okurken kendisini kötü hissetti.

Ama öğrenmek zorundaydı.

En basit çözümün, en doğru çözüm olduğunu kanıtlayacak ipuçlarını bulmalıydı.

Her ne kadar kocası endişelenmemesini söylemiş olsa da, sesinde işlerin yolunda gitmediğini hissettiren bir şeyler vardı. Ona neden evden çıkmamasını ve kapıyı kimselere açmamasını

tembihlemişti? Karaltılar Evi'ne ne amaçla girilmişti? Restorasyon işinin büyük bölümünü neden mahvetmişlerdi? Bunların altında ne yatıyordu?

Hummalı bir şekilde Anita'nın defterlerini, notlarını ve günlüklerini karıştırmaya devam etti. Kızının hiç kimseyle paylaşmadığı en özel düşünceleri, elekten geçmeden üzerine boca ediliyor ve kadın, bunları bu şekilde öğrendiği için kendinden nefret ediyordu.

Ama işe yarar bir şey yoktu.

Yoksa var mıydı?

Sonunda onu buldu.

Kısacık bir nottu. Anita'nın babasıyla buluşmak için ayrılmasından bir gün önce günlüğüne yazılmıştı.

Dahası... diye düşündü Bayan Bloom, yüksek sesle. *Anita Londra'ya gitmekten nefret ederdi.*

Gene de o defa, neredeyse yola çıkmak için sabırsızlanıyordu.

"Neden...?" diye mırıldandı Bayan Bloom. Yeniden kızının defterine yazdığı notu okudu.

Şöyle yazıyordu:

Çevirmenle buluşmak için Tommi'yi ara.

Çevirmenle buluşmak...

Hangi çevirmen? Neyin çevirmeni? Onunla neden buluşacaklardı?

Bayan Bloom içgüdüsel olarak İngilizce düşünmeye başlamıştı. Ne de olsa İngilizce onun ana diliydi.

Bir ev ödevi için mi buluşacaklardı? Fakat günlükte, bu not dışında başka bir şey yazmıyordu.

Birkaç gün geriye gitti.

Ve her nedense önceki notu anımsatan ikinci bir notla karşılaştı. Bu iki notu birbirine bağlamasının nedeni belki de İngilizce olmalarıydı. Ya da aynı kalemle yazılmış olmaları. Belki de sadece bir annelik içgüdüsüydü.

Ulysses Moore? Onu bul.

İşte Bayan Bloom onu böyle buldu. Önce kitaplıkta aradı. Sonra da oldum olası nefret ettiği (hatta onun cehennemden geldiğini düşünüyordu) bilgisayara bakmaya karar verdi.

Ekranın açılmasını bekledi, sonra da internete girdi.

Bir arama motoruna bağlandı. Ulysses Moore yazdı ve "ara" tuşuna basıp beklemeye başladı.

Bu ismin serüven romanları yazan bir adama ait olduğunu gördü.

Tıkladı. Fareyi masanın kenarına çekti, sonra elinde öfkeyle şöyle bir sallayıp hareket ettirmeye başladı. En çok da bu araçtan nefret ediyordu (onun için sadece bir fareydi).

Birkaç renkli sayfa açıldı. Kadın, karşısına çıkan oyunlara katılmayı reddetti ve yarışmaları atlamayı denedi.

"Sadece çevirmenin kim olduğunu öğrenmek istiyorum!" diye

bağırdı ekrana doğru. Fakat karşısına resimler çıkmaya devam ediyor, bir müzik çalıyordu.

Tıkladı, seçti, açtı ve kapattı.

Ve sonunda aradığı şeyi buldu: Ulysses Moore'un gerçekten de bir çevirmeni vardı.

İsmi bir kağıt parçasına not etti. Sonra arama motorunu açtı ve öncekinden daha büyük zorluklarla karşılaşarak çevirmen üzerinde araştırma yapmaya başladı.

İtalyan'dı.

O da kitap yazıyordu.

Hatta bayağı yazmış... diye düşündü kadın.

Ama kızıyla bu çevirmen arasında nasıl bir bağ vardı? Anita'nın günlüğünde atıfta bulunduğu çevirmen bu adam mıydı?

Çevirmenle buluş.

Buluşmuşlar mıydı?

Peki ama nerede?

Anita, babasıyla Londra'da buluşmaya gitmeden önce bir kez bile evden fazla uzaklaşmamıştı. Tommaso da öyle. Tommaso, Venedik'ten hiç ayrılmamıştı.

Öyleyse onunla burada buluşmuş olmalılardı, Venedik'te.

Belki internet üzerinden buluşmuşlardı.

Tam bu sırada bilgisayar ötmeye başladı.

Hayır. İnternet denilen büyük denizde kimse ardında iz bırakmadan başkalarıyla konuşamazdı.

Bayan Bloom da bir iz bulmuştu.

San Dona di Piave.

Bayan Bloom kasabanın kütüphanesine ait siteyi açtı.

Çevirmen bir gün önce buraya çocuklarla randevulaştığını yazmıştı. Ve Verona'da yaşadığı yazıyordu.

Bu da bir başlangıçtı.

Bayan Bloom bilgisayarı kapatıp odadan çıktı.

Koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı.

Acaba saat kaçtı?

Gece yarısı.

Gece yarısı kalkıp Verona'ya gidemezdi.

Bu saatte tren bile yoktu.

Ayrıca kocası ona evden çıkmamasını söylemişti.

Ama neden?

Mutfak penceresine yaklaştı, perdeleri açtı ve dışarı baktı. Sonra durdu çünkü bunun bir hata olduğunu hatırladı. Bunu kitaplarda okumuştu.

Evin içinde dolaşıp bütün ışıkları söndürdü.

Sonra gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi ve yeniden dışarı baktı.

Tabii ki dışarıda kimse yoktu.

Zaten kimi bekliyordu ki?

Kafamı saçmalıklarla dolduruyorum... diye düşündü Bayan Bloom. Sonra perdeleri kapatmak için elini kaldırdı.

İşte tam o sırada onu gördü.

Kızıl bir ışık. Kanalın öteki tarafında küçücük, kızıl bir ışık.

Birisi orada durmuş sigara içiyordu.

Gecenin içinde yanan kırmızı bir ateş.

Bayan Bloom bacaklarının kendisini taşıyamadığını hissetti. Bir anda bedeni ağırlaşmıştı.

Pencerenin kenarına yapışıp yere çöktü. Gördüğü şeye inanamıyordu.

Kocası yerden göğe kadar haklıydı.

Gerçekten de birileri kendisini gözetliyordu.

Olduğu yerde kalıp gözlerini sokaktaki yabancıya dikti. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama sonunda adam, kanal boyunca yürümeye başladı. Basamaklara oturdu, sonra kalktı, köprüden geçti ve evinin altına geldi.

Bir sokak lambasının ışığının altından geçerken Bayan Bloom onu tanıdı.

Bu kişi Karaltılar Evi'nin sahibiydi.

Adı Eco'ydu.

İçinde bulunduğu apartman dairesi aniden bir hapishaneye dönüştü. Bayan Bloom'un tek istediği dışarı çıkmak ve izini kaybettirmekti.

Gözetleme deliğinden dışarıyı kolaçan etti.

Merdivenler boştu.

Evinin sağlam kapısı ancak anahtarla açılabilirdi.

Sadece anahtarla... diye düşündü Bayan Bloom ve anahtarı hemen kapıdan çekti. Bazı hünerli hırsızların anahtarı kilitte döndürerek kapıyı açabildiklerini okumuştu.

"Düşün, düşün, düşün..." diye tekrarladı. Bir yandan da evin içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Kendini kuşatma altındaki bir kale gibi hissediyordu.

Öncelikle sakinleşmesi gerekiyordu.

İkincisi gerçekten sakinleşmesi gerekiyordu.

Ve üçüncüsü sükunetini korumayı başarması gerekiyordu.

Kendini yatağa yatmaya zorladı. Çevirmenin ismi, serüven romanları yazarının ismi, restore ettiği ev, Morice Moreau'nun gizemli hayatı ve kızının ortadan kaybolmasının ardındaki gerçekler kafasının içinde dört dönmeye başlamışlardı.

Yataktan kalkıp kendine bir bitki çayı hazırladı.

Bu sırada kavanoz yere devrildi. Kadın eğilip kavanozu yerden aldı, kaynaması için demliğe su koydu. Sonra vazgeçip her şeyi yeniden yerine yerleştirdi.

Çocuk gibi titremeyi kesmesi gerekiyordu artık.

Bunu başarabilirdi.

Biraz zaman aldı ama gerçekten başardı.

Sonra bir plan yaptı.

Bilgisayarın başına geri döndü. Ekranı açtı. Verona'ya giden ilk trenin saat kaçta kalktığına baktı ve bilgisayarı kapattı. Bu vızıldayan makineden bilet almayı denemek bile imkansızdı.

Saate baktı. Telefonun kablosunu çekti ve onu çantasına koydu.

Sonra aceleyle bir valiz hazırladı.

Bunu başarır başarmaz onu yeniden boşalttı.

Bu sefer de aceleyle bir çanta hazırladı.

Sonunda bundan da vazgeçip yanına hiçbir şey almadan gitmeye karar verdi.

Sadece para aldı. Bununla ihtiyacı olan her şeyi satın alabilirdi.

Sonra mutfak masasının başına oturdu ve beklemeye başladı.

Zamanı geldiğinde ocağa kahve koydu, derin bir nefes aldı, pencereye yaklaştı ve onu açtı.

Fötr şapkalı ve şemsiyeli adam hala oradaydı.

"Hey!" diye bağırdı Bayan Bloom. "Size diyorum, evet. Beni duyduğunuzu biliyorum! Size bir teklifim var. Yukarı bir kahve içmeye çıkarsanız size kızım hakkında bildiğim her şeyi anlatacağım. Ama karşılığında siz de bana, beni neden gözetlediğinizi söyleyeceksiniz ve kızımı bulmak için bana yardım edeceksiniz. Ne diyorsunuz? Yukarı gelin! Kahve hazır!"

Adam eliyle tamam anlamında bir işaret yaptıktan sonra kadın pencereyi kapattı. Kahveyi fincana doldurdu ve kapıya gitti. Yabancı içeri girebilsin diye kapıyı araladı. Sonra sessiz durması için Mioli'yi okşadı ve kapının ardına saklandı.

Apartmanın kapısının açıldığını işitti.

Ve bunu, basamakları çıkan ayak sesleri takip etti.

Eco, Bayan Bloom'un zeki bir kadın olduğunu kabul etmek zorundaydı. Üstelik içeri girerken izin bile istemişti. Kadın ona cevap vermemişti ama Eco mutfağın yerini iyi biliyordu. Kadının onun geldiğini duymadığını düşündü. "Bayan Bloom?

İçeri girebilir miyim?" diye seslendi.

Gözetlediği biriyle konuşmak tuhaf bir durumdu.

Kahve mutfak masasının üzerinde duruyordu. Sadece bir çift laf edeceklerdi.

Gene de sadece bir kahveydi.

O, eve girer girmez Bayan Bloom kendini dışarı attı, kapıyı çekti ve dışarıdan kilitledi.

Anahtarlar olmadan kapıyı içeriden açmasına imkan yoktu.

Eco içeride kapalı kalmıştı.

Yanında Tommaso Ranieri Strambi'ninki dışında telefon yoktu.

Saldırgan ve kurban yer değiştirmişlerdi.

Eco mutfak masasının başına oturdu ve kahvesini yudumladı.

Tadı tek kelimeyle mükemmeldi.

İsim: **Beatrice Marinelli Bloom**

Doğum yeri ve tarihi: Chianti'deki Greve kasabası, Floransa, 18 Şubat 1968.

Yaşadığı yer: Venedik.

Ayırt edici özellikleri: Yaptığı işe aşık bir dekoratör ve restoratör. İyimser, neşeli ve dinamik. Zorluklar onu asla yıldırmıyor.

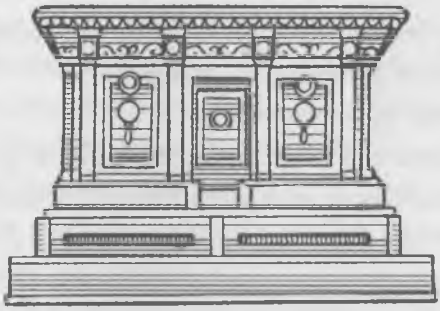

Bölüm 16

LABİRENT'İN İÇİNDE

Labirent'in içinde ışık vardı.

Dışarıda eksik olan ışık içeride bir mücevher gibi kapalı kalmıştı. Sıcak bir ışıktı, yaldızlı ve yumuşaktı. İnsanı okşarcasına etrafında dolaşıyordu.

Labirent sıradan bir koridordan ibaretti. Gotik bir katedralin ortası gibi dar ve yüksekti. Çok dar ve çok yüksekti.

Anita kapıyı açık tutmaya çalışarak Jason ve Zefiro'nun içeri girmesine yardım etti. Sonra tek bir kelime bile etmeden anahtarı kilitten çekti ve kapının kayarak kapanmasına izin verdi.

Kapı usulca kapandı.

"İçindeyiz," diye fısıldadı Jason, kızın yanından geçip giderken. Elini uzatıp duvarları okşadı: Kaba ve pütürlü bir yüzeyi vardı. Üzerine birbiri içine geçen geometrik şekiller çizilmişti. Bir yılanın

pullarını veya bir yaprağın damarlarını andırıyordu.

İnsan elinden çıkmışa benzemiyordu.

Tam tersi de mümkündü.

"Neyin içindeyiz?" diye sordu Anita. Kafası karışmıştı.

Kapıdan uzaklaştığı sırada bir hareket hissetmişti. Sanki hava bir yerden bir yere doğru hareket ediyor gibiydi. Zefiro yanından geçip gitmiş ve teninden yayılan yaldızların rengindeki ışıkla yıkanan koridorda yürümeye başlamıştı. Sanki bu koridorla, bu dev aynı maddeden yapılmışlardı.

Ama hissettiği hareket bu değildi.

İçeri girdikleri kapının ta kendisiydi.

Dönüp arkasına baktığında kapının ortadan kaybolduğunu gördü. Biraz önce duvarın olduğu yerde şimdi upuzun, altın yaldızlı bir koridor vardı. Geldikleri yer burası olamazdı.

Labirent şekil değiştiriyordu.

Hangi tarafa doğru ilerleyeceklerine karar vermeden önce bir süre durup beklediler.

"Bana kalırsa her iki koridor da bir yere çıkıyordur," dedi Zefiro.

"Bu imkansız!" diye bağırdı Anita. "Sadece tek bir doğru yön var! Ötekisi yanlış!"

"Öyle olması gerekmiyor," diye karşılık verdi dev. "Bence sadece durmakla hareket etmek arasında bir fark var. Ve Labirent'in içinde hareket etmek gerekir."

"Doğru söylüyorsun," diye devi onayladı Jason. "Öyleyse hareket edelim."

"Peki ne tarafa gideceğiz?" diye sordu Anita tersçe.

Dönüp kılavuzlarına baktılar. "Binlerce salon ve binlerce koridor var..." diye cevap verdi dev. "Salonlardan bazıları ötekilerden daha önemli. Onlara ulaşmak da daha kolay."

"Mesela...?" diye sordu Jason.

"Labirent'in merkezinde bir yer var. Adı Dengeler Salonu. Bence işe oradan başlamalıyız."

Jason kuşkulu gözlerle başını salladı. "İlk defa oradan bahsettiğini duyuyorum. Burası nasıl bir yer?"

"Bilmiyorum. Benim de Labirent'e ilk defa ayak bastığımı unutuyorsun. Ben sadece ustalarımın bana anlattıkları kadarını biliyorum."

Zefiro'nun cevabı Anita'nın sinirlerini bozdu. "Bu yerle ilgili bildiğin her şeyi bize anlatmaya ne dersin?"

"Aslına bakarsan çok az şey biliyorum. Labirent'in birçok insanın yaşadığı bir yer olduğunu ve burada yaşayan insanların Dengeler Salonu'nda bulunduklarını biliyorum."

"Peki nerede olduğunu nasıl bilebiliyorsun?"

Aynı anda, uzaklarda çalan bir davulun veya bir çanın sesini andıran, alçak ve titrek, tok bir gürültü yayıldı koridora.

Bir dalga gibi üzerlerine geldi ve geldiği gibi uzaklaşıp gitti.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Anita korkuyla.

"Altımızdan geliyordu," diye cevap verdi Jason.

Dev bir süre durup dinledi. Sonra yavaşça çocuklara döndü. "Öyleyse gitmemiz gereken yer aşağıda."

* * *

Yürümeye koyuldular.

Zefiro, her zamanki yaylanan adımlarıyla başı çekiyordu. Anita ve Jason yan yana yürüyorlardı. Görecek fazla bir şey yoktu: Labirent, zarif kemerler meydana getiren yüksek ve dar duvarların arasında dümdüz ilerliyordu. Pencere veya bir ışık kaynağı yoktu. Sadece titreşen altınlar vardı.

İlk salon beklenmedik bir anda karşılarına çıktı. Daire planlıydı. Tavanı o kadar yüksekti ki yoğun ışığa rağmen görmek mümkün değildi. Yere altın yaldızlı heykeller yerleştirilmişti: Erkeklerin ve kadınların, canavarların ve hayvanların, soyut, hayali, devasa ya da küçücük figürlerin heykelleri. Bu salonda her biçimde ve her boyutta heykele rastlamak mümkündü. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki aralarından geçip ilerleyebilmek çok zordu. Tuhaf bir hava akımı başıbozuk girdaplar oluşturuyor, yerden altın tozları havalandırıyordu. Belirli bazı heykellerin etrafında akım daha da şiddetleniyordu ve hava, gözleri kapatmayı ve ağzı açmadan nefes almayı gerektirecek kadar yoğunlaşıyordu. Başka yerlerde ise rüzgar zayıflıyor ve köşelere saklanıp uyanmayı bekliyordu.

Zefiro bu dar geçitlerden oluşan karışıklığın içinde bir çıkış yolu arıyordu.

"Sen nereye gittiğimizi bilmiyor musun?" diye sordu aniden Jason. Bir yandan da hayretle bu inanılmaz galerideki heykelleri süzüyordu.

"Galiba Fikirler Salonu'ndayız," diye mırıldandı kılavuzları.

"Bu heykellerden her birinin... bir fikir mi olduğunu söylüyorsun?" diye sordu Anita.

"Kesinlikle," diye cevap verdi Zefiro. "Ve rüzgar onları uzaklara taşıyor."

Anita parmağını uzatıp heykellerden birine dokunmak istedi. Ama iyi bir fikri, kötü bir fikirden nasıl ayırt edeceğini bilmediğinden önce biraz tereddüt etti, sonra da dokunmaktan vazgeçti.

Uzun bir süre dolaştıktan sonra Zefiro, az önce çıktıkları koridora benzeyen başka bir koridorun girişine ulaştı. Girişin birkaç adım gerisinde durup kısa bir süre bekledi. Sonra döndü ve başka bir çıkış bulmak için yürümeye devam etti.

"Neden buradan gitmiyoruz?" diye sordu Jason.

Zefiro ona, rüzgarın o tarafa taşıdığı ve hüzünlü gri bir toza dönüştürdüğü altın tozlarını işaret etti. "Sanırım o koridor Dehşet Salonları'na gidiyor."

"Dehşet Salonları'nda ne var?"

"Harap olmuş şeyler," diye cevap verdi Zefiro.

Sonunda başka bir koridora girdiler ve bunu takip ederek Zefiro'nun Rüzgarlar Salonu dediği bir yere vardılar. Dünyanın bütün rüzgarları burada doğuyordu.

Bu salonu da aştılar ve birkaç dönemecin ardından Dengeler Salonu'na vardılar.

Zefiro doğruyu söylemişti.

Sesleri, daha içeri girmeden önce duymaya başladılar.

Erkek ve kadın sesleri. Kahkahalar. Sitemler. Tartışmalar.

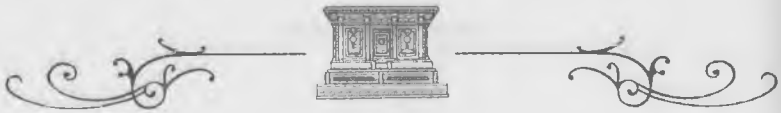

Gürültülü şakalaşmalar.

Jason adımlarını sıklaştırdı.

Şaşkınlık içinde konuşmaların bir kısmını duyabildiğini fark etti.

"Nasıl bir tehlike?"

"Hepiniz sakin olun! Neredeyse dışarı atılmak üzereyiz!"

"Buna inanamıyorum. Üç gündür yolculuk yapıyorsunuz ve hiçbir işe yaramadı öyle mi?"

"Hayır! Hiçbir işe yaramadı!"

Sonunda kapı eşiğine vardılar ve içeri baktılar.

Dengeler Salonu, Fikirler Salonu'ndan çok daha küçüktü. Tek fark, şu anda karşılarında bulunan odanın yarı yarıya boş olmasıydı. İçeride muazzam bir anfitiyatro vardı. Basamaklarına oturma yerleri, masalar ve lambalar yerleştirilmişti.

Daha önce görmedikleri renklerde bayraklar, tavandan aşağı sarkıyordu. Duvarlara asılmış başka bayraklar da vardı. Salonun ortasında dev bir kürsü gözdağı verircesine yükseliyordu.

Farklı gruplara bölünmüş yirmi kadar insan birbirleriyle tartışıyorlardı.

Jason ve Anita'nın ilk izlenimi, burasının bir üniversite dersliği olduğuydu.

Yitip gitmiş bir ülkenin parlamentosu da olabilirdi.

"İçeride neler oluyor?" diye sordu genç Covenant, önünde duran Zefiro'ya.

Kılavuzları, kendisi gibi altın yaldızlı bir tene sahip birkaç kişiyi işaret etti. Salonun karşı kapısında beş kişi, kımıldamadan

duruyorlardı. "Tam olarak bilmiyorum. Ama eğer beni beklerseniz gidip onlara sorabilirim," diye cevap verdi.

Jason ve Anita salonun içinde hazır bulunan insanları izlemeye devam ettiler. Gerçekten kendilerine özgü insanlardı ve umulmadık şekillerde giyinmişlerdi. Örneğin küçük siyah insanlardan oluşan bir grup vardı. Vücutlarının üst kısmı çıplaktı ve mızrak taşıyorlardı. Zırhlı bir şövalye ortalarda geziyordu. Kehribar rengi upuzun saçlara sahip bir kadın, büyüleyecek birisini ararcasına bakışlarını salonda dolaştırıyordu.

Arada sırada keskin bir ses ötekileri bastırıyor ve "Sessizlik! Sessizlik! Meslektaşlarım, kendinize hakim olun!" diye uyarılarda bulunuyordu.

Fakat kimse onu dinlemiyordu.

Birkaç dakika sonra Jason ve Anita salonun içinde ilerlemeye başladılar. Tam bu sırada birisi onların farkına vardı ve ötekilere, çocukları işaret etti.

"Hay aksi. Bizi görmüyorlar sanıyordum," diye mırıldandı Anita, bakışlarını yere çevirirken.

"Ben de öyle sanıyordum."

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi ne olacağını bekleyip göreceğiz."

Bölüm 17

KAĞITLAR, MÜSVEDDELER VE BİLİNMEYEN MEKTUPLAR

İki kişiydiler. Yunanlılara özgü zarif bir profile sahip esmer, gösterişli bir kadın ve Zefiro'nunki gibi altın yaldızlı bir deriye sahip ufak tefek bir adam. Bu sonuncusu parantez bacaklarının üzerinde uygun adım yürüyor ve peşi sıra, üzerinde ne olduğu belirsiz bir makinenin durduğu küçük bir el arabasını çekiyordu.

"O la la!" diye bağırdı yanlarına yaklaşırken. "Sonunda genç birileri katıldı aramıza!"

Jason ve Anita birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

"Geldiğinize ne kadar sevindik anlatamam," diye onları selamladı kadın ve elini öpmesi için Jason'a uzattı.

Oğlan beceriksizce kadının elinin üstüne bir öpücük kondurdu.

Bu sırada altın yaldızlı küçük adam, soru soran gözlerle bir Anita'ya bir Jason'a bakıyordu. Sonunda bakışları Anita'nın üzerinde durdu. "Hangi ülkeden geliyorsunuz?"

"Efendim?"

"Nereden geliyorsunuz dedim."

"Arcadia'dan," diye cevap verdi Anita, pek fazla düşünmeden.

Küçük adamın kaşları havaya kalktı. Sanki bu, hayatında duyduğu en acayip şeydi. "Arcadia mı dediniz? Arcadia. O la la! Emin misiniz?"

Arkasında duran el arabasına döndü ve arabanın içini tamamen kaplayan makineyle bir şeyler yapmaya başladı. Daktilonun antik bir versiyonuna benziyordu. Üzerinden upuzun bir kağıt sarkıyordu. Her tarafından üzerlerinde harfler olan kollar uzanıyordu.

Çocukların yüzündeki şaşkın ifadeyi gören kadın, çocuklara bir açıklama yapması gerektiğini düşündü. "Qwerty, taşınabilir bilgitakarıyla çok gururlanır," dedi küçük adam duymasın diye sesini alçaltarak.

Gerçekten de küçük adam neşe içinde tuşlara basmaya başlamıştı. Çocuklar kadar mutluydu.

"Arcadia nasıl yazılıyor?" dedi gözlerini klavyeden ayırmadan.

"A-R-C-A-D-I-A?" diye telaffuz etti Anita.

Küçük adam oflayıp pufladı. "Hangi alfabeye göre konuşuyorsun? Latin alfabesi mi? Çin alfabesi mi? Beled-Ki

Aur-Ka mı? Pentixoca mı? Rongo Rongo mu?"

"Latin alfabesi," diye araya girdi Jason.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı küçük adam. Sonra yeniden tuşlara basmaya başladı. "Kıyafetlerinizden anlaşılıyor. BOYO'ya ilk gelişiniz mi?"

"BOYO mu?" diye sordu Jason papağan gibi tekrar ederek.

"Birleşik Olmayan Yerler Organizasyonu," diye fısıldadı kadın.

"Hmm... evet," diye onayladı Jason, minnetle kadına bakarak.

"Benim de ilk gelişim," diye gülümsedi kadın, anlayışlı bir ifadeyle. "Buraya gelmek için çok uğraşmak gerekiyor..."

"Öyle," diye onayladı oğlan, utangaç bir şekilde.

Küçük Qwerty tuşlara basmaya devam ederken ve el arabasında duran taşınabilir makine, örümceğin bacaklarına benzeyen mekanik kollarını bir aşağı bir yukarı oynatırken, kadın da içten sesiyle konuşmaya devam etti. "Geldiğiniz yer nerede bulunuyor?"

"Pireneler'de," diye cevap verdi Anita. "Fransa'yla İspanya arasında."

"Pireneler..." dedi Qwerty, yazmaya devam ederken.

Sonra Jason cesaretini topladı. "Siz nereden geldiniz?" diye sordu.

"Pasifik Okyanusu'ndan," diye cevap verdi kadın. Elbisesinin dantel yakasını hafifçe okşadı. "Bazıları oranın Malezya yakınlarında olduğunu düşünüyor. Guam Adası'nı hiç duydunuz mu?"

"Hayır, üzgünüm," diye cevap verdi Anita. "Ama güzel bir yere benziyor."

"Öyledir! Harikulade hayvanlarımız ve muhteşem bitkilerimiz vardır."

"Tam düşündüğüm gibi!" diye bağırdı bu sırada küçük adam. "Arcadia diye bir yer çıkmıyor."

"Efendim?" diye sordu Anita.

"Kayıtlarda Arcadia diye bir yer yok," diye haykırdı Qwerty coşkuyla. "Demek ki bu yüzden adını hatırlayamadım. Yunanistan'da bir Arcadia var ama sizin geldiğiniz tarafta... yani Pireneler'de değil."

"Bu bahsettiğin kayıtlar nedir?"

"Kanunen tanınan hayali yerlerin kayıtları tabii ki!" diye karşılık verdi adam, sanki çok sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Hayali yerlerin bir kaydı mı var yani?" diye sordu Jason açık yüreklilikle.

"Şey, evet. Herhalde var. Yoksa nasıl toplantı yaparız?"

"Bak, biz tam olarak söylediğimiz yerden geliyoruz. Bu konuda bize güvenebilirsin. Bir nehirden geçtik, yirmi kurala göre hareket edip bir kapı açtık ve..." dedi Anita adamı inandırmak için.

Küçük adam düşünceli bir ifadeyle bir parmağını kemirmeye başlamıştı. "Bekle, bekle... Bu Arcadia dediğiniz yerde hala ikamet ediliyor mu? Demek istediğim, bu bahsettiğiniz yer unutulmuş hayali ülkelerden biri olmasın sakın? Hani şu kimsenin gitmediği yerlerden biri?"

"Aslına bakarsan orada sadece tek bir kişi yaşıyor."

"Bir kişi mi?"

"Şey, insanların sayısı şimdi dörde çıkmış olabilir."

"Ama bu her şeyi değiştiriyor. Kayıt defterine girmek için en az dört kişinin yaşıyor olması gerekir. Elbette bazı kontroller yapmak zorundayız. Söylediklerinizi doğrulaması için oraya birilerini göndermeliyiz. Hangi kapıdan girmiştiniz?"

Anita ve Jason, Zefiro'yu işaret ettiler. Altın yaldızlı dev, salonun dibinde kendisi gibi birkaç kişiyle konuşuyordu. "Ona sormalısınız."

Küçük adam daha iyi görmek için parmak uçlarına kalktı. "Tamam. Ben her şeyi düşüneceğim. Kolay bir iş değil. Önce bir talepte bulunulmalı, imzalar atılmalı, müfettişler gönderilmeli, evet, evet, o la la... dört kişi mi yaşıyor demiştiniz?"

"Ah şu bürokratik karışıklıklar!" diye yakındı kadın. "Tüm bu müsveddelerden sıkılmadın mı artık Qwerty?"

"Tabii ki sıkılmadım madam. Bu benim işim. Şimdi bana izin verirseniz bu iki gence, rahat edebilecekleri bir yer bulma sorununu çözmeliyim."

Tam bu esnada Jason, salondaki bütün oturma yerlerinin boş olduğunu gördü. Fakat Anita'nın aklı başka bir yerdeydi. "Kayıtlarınız arasında Kilmore Koyu diye bir yer var mı?" diye sordu.

Adam burnunu havaya kaldırdı ve dudağını ısırdı. "Affedersiniz ama siz Kilmore Koyu'ndan mı geliyorsunuz, yoksa Arcadia'dan mı?"

"Aslına bakarsanız ikisinden de geliyoruz," diye cevap verdi Jason. "Ben Kilmore Koyu'nda yaşıyorum. Anita da..."

"Ah. Siz beraber gelmemiş miydiniz?"

"Beraber geldik," diye cevap verdi çocuklar hep bir ağızdan.

"Beraber gelmeniz bana doğru bir yöntem gibi gelmedi..." diye homurdandı küçük bürokrat.

"Hadi ama Bay Qwerty. Biraz nazik olun..." diye araya girdi kadın.

Çabucak yatışan küçük adam tartışmayı bıraktı ve yeniden taşınabilir klavyesinin başına geçti. "Kilmore Koyu. Nasıl yazılıyor..?"

"Latin harfleriyle söylendiği gibi yazılıyor."

"Hemen kontrol edelim..."

Mekanik kollar ritmik olarak inip kalkarken yanlarındaki kadın yeniden yakınmaya başladı. "Hep aynı hikaye. Hiç değişmiyor. Doldurulması gereken kağıtlar ve derlenmesi gereken kayıtlar."

"Buraya nasıl geldiğinizi sorabilir miyiz?" dedi Anita konuyu değiştirmek için.

"Hiç sorma, küçük hanım! Hiç sorma daha iyi! Yolculuk hiç bitmeyecek sandım. Biliyorsunuz, adada istediğimiz gibi hareket edemeyiz. Kralımızı görmek istiyor bile olsak, durum böyledir! Bu yere ulaşmak için neler çektim! Bitkilerin arasında bir geçit açmak ne kadar zordu. Sonra bir de o dipsiz kuyuya düşmek yok mu... Bu nedenle toplantılara katılmak için buraya gelmeyi pek

sevmeyiz çünkü günlerce karanlıkta yürümek gerekir. Benim gibi masmavi gökyüzünü seven biri için bu, oldukça zor..."

"Kilmore Koyu!" diye bağırdı kayıtları inceleyen küçük adam. "Ah, iyi! Sonunda bir yere vardık. İşte burada: Cornwall, Birleşik Krallık, Avrupa! O la la! Vay, hem de... ne vay! O la la! Ama... bu mümkün mü? Bir hata olmalı."

"Ne hatası?" diye sordu Jason endişeyle.

"Burada hala kapılarınız olduğu yazıyor!"

Jason sırtından aşağı soğuk ter damlalarının aktığını hissetti. "Efendim?"

Küçük adam makineden çıkan kağıtta yazanları kontrol etmeye devam ediyordu. "Bak, bak... Son toplantıların hiçbirine katılmamışsınız: 1456, Matbaa Toplantısı; 1509, Saatin İcadı Toplantısı..."

"Biz 1509 yılında hayatta bile değildik," dedi yanlarındaki kadın alçak sesle ve çocuklara göz kırptı. "Daha icat edilmemiştik."

Okumaya devam ettikçe, küçük adamın canı daha çok sıkılıyordu. "Aslına bakılırsa neredeyse hiçbir toplantıya katılmamışsınız!"

Jason utanç içinde ellerini ovuşturdu. "Ama şimdi geldik işte. Bu sayılmaz mı? Hem... kapılarla bunun ne ilgisi var?"

Ama Qwerty makineden çıkan kağıtların içinde kaybolmuştu. Oğlanın dediklerini duymadı bile. "Ah, işte buraya bir not düşülmüş!" Üzerine X işareti konularak yazıların üstünün çizildiği bir kağıdı eline aldı ve kızgınlıkla omuzlarını salladı. "Eski bir dosya. Her halükarda işimiz biter bitmez onu sisteme alacağım.

Bir hata olduğu ortada. Kayda hangi isimleri yazmalıyım?"

"Gerçekten..." diye mırıldandı Anita.

"Jason Covenant ve Anita Bloom," diye atladı Jason.

"Jason Covenant," diye tuşladı küçük bürokrat. "Ve Anita... O la la, 'Ranita' değil, Anita... İşte bitti..."

Bu esnada Jason adamdan bir cevap koparmaya uğraşmanın boşuna bir çaba olacağına karar verdi ve yanında duran kadına döndü. "Siz, kapılarla ilgili sorunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hangi kapılardan bahsettiğimize bağlı. Qwerty? Alemler arası kapılardan mı söz ediyoruz?"

"Başka hangi kapı olabilir?"

"Onlardan haberiniz var mı?" diye ısrar etti Jason. Giderek sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Onları kim bilmez ki!" diye bağırdı kadın. "Hayali şeyler olmaları gerekirdi ama... ne yazık ki..."

"Ne yazık ki...?"

"Ne yazık ki bizim ülkelerimizde onlardan yok." Kadın derin bir iç çekti.

"O la la..." diye homurdandı küçük adam. Bir düzine dokümanı çabucak makinesinin rulosuna taktı.

"Onlarla seyahat edenler, ne güzel vakit geçiriyorlardı!" diye mırıldandı kadın kendinden geçmiş bir halde. "Kurul onların yok edilmesine karar vermeden önce... Tüm içtenliğimle şunu söyleyebilirim: Ben onların yapımına devam edilmesi taraftarıyım. Zaten söylenenlere göre onlar kapalı kaldığından beri sayı azalıyor."

"Hangi sayı azalıyor?"

"Bizim sayımız," diye cevap verdi kadın. Sonra ne Jason'ın ne de Anita'nın söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamadığını fark edince ekledi. "Galiba siz hikayeyi bilmiyorsunuz, öyle değil mi?"

İki çocuğun yüzündeki soru soran ifadelerden, hikayeyi bilmedikleri anlaşılıyordu.

Kadın derin bir nefes aldı. "Doğrusunu isterseniz ben de tam olarak bilmiyorum ama... anlarsınız ya, kulağıma dedikodular çalınıyor. Ve bu dedikodular gerçekse, yani Kilmore Koyu'nda hala alemler arası kapılar varsa, onları gözünüz gibi korumalısınız. Çünkü öteki ülkelerde bu kapılardan olmaması insanların gücüne gidiyor."

Jason ve Anita sessizce kadına baktılar. Hikayenin tüm ayrıntılarını öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı.

"Hayali yerlerin halkları arasında süre gelen bir anlaşmazlık vardır," diye anlatmaya devam etti kadın. "Galiba bu, hayali yerlerin kendileri kadar eski bir anlaşmazlık. Bir tarafta kapıların ustaları, konforlu hayatın muhteşem mimarları vardı. Onlar, birbirlerinden uzak hayali yerler arasında bağlantı kurmak istiyorlardı ve bunun için kapı yapmalarını sağlayacak teferruatlı bir teknoloji geliştirdiler. Ne harika şeyler olduklarını bir düşünsenize!"

Jason gülmemek için kendini zor tuttu.

"Sonra bir de ötekiler ya da böyle bir hareket kolaylığının hayali yerlerin ölümüne yol açacağını düşünen bir grup insan vardı. Bunlar başkalarının, yani dışarıdakilerin gelip ülkelerini

işgal etmesinden korkuyorlardı. Ben de bazı güvenlik önlemleri alınması taraftarıyım çünkü hayali bir yerin güzel olmasının nedeni, oranın tek bir zümreye özgü olmasıdır. Sadece seçilmiş insanlar tarafından bilinmeli ve Kafa Yiyenler Ülkesi'nde olduğu gibi bazı kanunlarla korunmalı. Siz de bana katılmıyor musunuz?"

İki çocuk aynı anda başını salladı.

"Kısacası sonunda kapıların ustaları durduruldular. Bence onların durdurulması büyük bir yanlıştı çünkü hemen ardından huzur içinde yaşamaya devam edebilmemiz için kapılar birer birer söküldü... Belki kadın olduğum içindir ama..." diyen kadın gözlerini özellikle Anita'nın üzerine dikti, "...itiraf etmeliyim huzurlu olacağını söyledikleri bu hayat, korkunç derecede büyük bir gürültü kopardı!"

"Dur bir dakika! İki taraf arasında bir savaş çıktığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Jason.

"Savaş denilemez, hayır. Daha çok bir... güçler ayrılığı. İçeride iki ayrı grup vardı. Bir tarafta kapı ustaları ve yanılmıyorsam Eldoradolu veya Punt Ülkesi'nden birkaç genç... ve bir de şu İtalyan tacirler. Onlara ne deniyordu?"

"Venedikliler mi?" diye sordu Anita.

"Kesinlikle. Onlar için Zaman Kapıları büyük bir ticari fırsat demekti. Onları haksız bulmamak elde mi?" Kadın yeniden içini çekti. "Hayatımda bir kez olsun İtalyan dondurması yemedim. Ama ondan bahsedildiğini o kadar çok duydum ki! Yazık ki benim yaşadığım yerden Venedik'e gitmek imkansız!"

"Kapıların yapılmasına karşı çıkanlar kimdi?" diye sordu Jason. Uzun zamandır aradıkları cevaplara çok yaklaştıklarını hissediyordu.

"Oh, en çok şu burnu havada Atlantisliler karşı çıkmıştı. Başlarda kapıların yapılmasını isteyenlerle aynı taraftaydılar. Ama ülkeleri denize batınca, bu felaketi bahane edip fikirlerini değiştirdiler. Üstelik başkalarını da kendi taraflarına geçmeye zorladılar."

Bunu takip eden sessizliği, Qwerty'nin teferruatlı makinesinden çekip çıkardığı bir kağıdın hışırtısı böldü.

"O la la, tatlılarım. İşte size yapmanız gereken şeylerin listesi. Bugün idari ofislerin yenilenmesini, teknolojik gelişmelere karşı nasıl duracağımızı konuşacağız ve Orta Asya'da var olmayan bir çift küçük devleti aramıza kabul edip etmeyeceğimize karar vereceğiz. Ama oylamada bir karar almak için yeterli çoğunluğu sağlayabileceğimizi sanmıyorum."

Küçük adam makinesini kontrol etti ve ekledi. "Bunun için bir on yıl daha geçmesi gerekecek."

Jason göz ucuyla salonu dolduran tuhaf kişilere bakmaya başladı. Kendi kendine onların hangi hayali ülkelerden geldiklerini tahmin etmeye çalıştı. Aralarından bazıları kapıların ustaları hakkında daha fazla şey biliyor olabilirdi. Ne yapması gerekiyordu? Sessiz mi kalmalıydı, yoksa etrafta dolaşıp sorular mı sormalıydı? Ama böyle yaptığı takdirde insanların dikkatini Kilmore Koyu'na ve sökülmekten kurtulmuş kapılarına çekebilirdi.

"Başkalarıyla konuşmalıyız," diye fısıldadı Anita'ya. "Hem de hemen!"

Gizemin çözümüne hiç bu kadar yaklaşmamışlardı. Şimdi kapıların ustalarının, hayali ülkelerin halkları bir yerden bir yere rahatça seyahat edebilsinler diye teferruatlı bir sistem tasarladıklarını biliyorlardı. Fakat bu sistem herkesin hoşuna gitmemişti.

"Sizi yerlerinize geçireyim gençler!" dedi Qwerty aniden. Anfitiyatronun basamaklarını tırmanmaya başladı. Arada bir durup etrafına bakınıyor, başka bir bölüme geçiyor ve doğru sırayı bulmak için aşağı iniyordu. Anita ve Jason hemen arkasındaydılar. Afallamış bir halde etraflarına bakıyorlardı.

En sonunda yarım dairenin sağ kolunun ortalarındaki bir çift sandalyenin yanma vardılar. "Sayın hanımefendi ve beyefendi buraya oturabilirler..." diye açıkladı küçük adam. "Bunlar sizin... hmmm... o la la..."

Cebinden kocaman bir mendil çıkardı ve sandalyelerin üzerine biriken altın tozlarını temizledi.

"Verdiğimiz rahatsızlık için özür dileriz. Ama gerçekten uzun zaman oldu... Kilmore Koyu'ndan birileri gelmeyeli," diye homurdandı ters ters.

"Önemli değil," diye karşılık verdi Jason. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Karşılığında ben de bir soru soracağım ama," dedi Qwerty kurnaz bir gülümsemeyle.

"Olur. Ben, salonda bulunanlar arasında Atlantisliler'in olup

olmadığını merak ediyordum."

Küçük adam cevap vermek yerine önce bıyıklarının altından güldü. "Atlantisli birileri mi? Etrafta hiç balina görüyor musun?" diye sordu sonra da.

"Peki kapı ustası var mı?"

"Elbette yok!" diye homurdandı Qwerty sabrı taşmış gibi.

"Ya siz?" diye sordu Jason. "Siz nereden geliyorsunuz?"

"Ben burada yaşıyorum," diye cevap verdi küçük adam. Sonra gururla ceketinin yakasına işlenmiş boğa kafasını gösterdi.

Jason elini alnına vurdu. "Tabii ya!" diye bağırdı. "Siz Labirent halkısınız! Burası şey bile değil..."

"Hayali bir yer," diye oğlanın lafını tamamladı Anita.

Qwerty, sandalyeleri temizlemek için kullandığı mendili yeniden cebine sokuşturdu. "Eh, başka bir şey var mıydı?"

Gitmek üzere arkasını döndü ama bulundukları blokla, yan blok arasında tereddütte kaldı. Sonunda çocuklara yüzünü dönmeden ağzındaki baklayı çıkardı. "Hala çalışıyorlar mı?"

"Efendim?"

"Beni soruyu tekrar etmek zorunda bırakmayın."

Qwerty, Jason'a döndü ve meraklı gözlerle oğlanı baştan aşağı süzdü.

Jason adamın ne demek istediğini ancak o zaman anladı. Gülümsedi. "Evet, hala çalışıyorlar. Ama bunu kimseye söyleme, olur mu?"

Adamın yüzü aniden ışıldadı. "Biliyordum! Bundan adım gibi emindim!" Sonra ürkek bir geyik gibi çabucak etrafı kolaçan etti

ve ekledi. "Ben de kalmaları taraftarıydım."

Sonra pıtır pıtır basamaklardan aşağı indi.

Anita ve Jason yerlerine oturdular. Bütün bu koşuşturmaca biraz başlarını döndürmüştü. Oğlan siyah nehrin bulunduğu vadiden şans getirdiğine inanıp aldığı iki siyah taşı önüne koydu ve bir süre düşünceli düşünceli onlara baktı. Hayal gücü, freni patlamış bir araba gibi son hızla yol alıyordu.

Şu anda, Zaman Kapıları sayesinde arkadaşlarıyla birlikte keşfetmeye başladığı hayali yerlerden oluşan evrenin atan kalbinde bulunuyordu. Şimdiye kadar sadece *İlk Anahtar*'ı bulmak için ve Ulysses Moore'un ardında yatan gizemi çözmek için seyahat etmişlerdi. Ama şimdi, kapıların ve bütün inanılmazlığıyla bu paralel dünyanın var oluşunun ardında yatan mantığı öğrenme şansını elde etmişlerdi.

Sonra yavaş yavaş daldığı hayallerden sıyrıldı ve içinde bulunduğu yerin en az kapılar kadar heyecan verici yönlerini görmeye çalıştı. Sağda solda kesin bir çöküşün izleri vardı. Sandalyelerden bazıları hasar görmüştü ve bazıları yıllardır kullanılmıyor gibi tozla kaplanmıştı. Anfitiyatronun bazı kısımları öyle harap olmuştu ki bunun sebebi bir tek çağlardır kullanılmaması olabilirdi. Devasa salonda bulunan bir avuç insan ise içerideki boşluk hissini ve kurulun var oluşunun gereksizliğini pekiştiriyordu.

"Sadece dört kediyiz," diye mırıldandı Jason kendi kendine. "Dört hayali kedi..."

Yanında oturan Anita ise kucağındaki kitapçığın sayfaları

arasında birileriyle iletişime geçmeye çalışıyordu. Ama pek işe yaradığı söylenemezdi.

Birkaç denemenin ardından kitapçığı kapattı. Başını avuçlarının arasına aldı. "Bittim, tükendim!"

Jason sandalyesinde kaykıldı. "Hiçbir şey yapmadan bekleyemeyiz."

"Ne öneriyorsun?"

"Zefiro'yu yanımıza alalım ve etrafta dolaşıp sorular soralım. Eğer şansımız varsa buradan nasıl çıkıldığını da öğreniriz."

"Guamlı kadını izleyebiliriz... sonra dünyanın öbür ucundan benimkileri ararız!" diye dalga geçti Anita.

Jason'ın yapmak istediği bir dolu şey vardı. Hepsini de aynı anda yapmak istiyordu. Sonunda çenesinin bağı çözüldü ve susmamacasına konuşmaya başladı. O konuşurken Anita, önlerindeki masanın altında küçük bir çekmece olduğunu fark etti.

Çekmeceyi açtı ve içinde kapalı bir zarf olduğunu gördü.

"Hey! Şuna bak!"

"Ne?"

Anita zarfı parmakları arasında tuttu ve üzerindeki ismi okudu. Okur okumaz da nefes alamadığını hissetti.

"Bu mektup Ulysses Moore'a yazılmış!" demeyi başardı sonunda.

"Ulysses Moore'a yazılmış bir mektup mu? Nasıl mümkün olabilir? Onu kim tanıyor..."

Kız zarfın üstündeki ismi oğlana gösterdi. "Haybin dalgakıran. Hayır. İnanamıyorum," diyebildi Jason sadece.

Ardından zarfı arkadaşının elinden aldı ve açtı.

"Jason, sen ne yaptığını zannediyorsun? Mektup senin için yazılmamış!"

Kızın itirazlarına kulak asmayan Jason zarfın içindeki kağıdı çıkardı.

Sevgili Ulysses, eğer bu satırları okuyorsan işler tam da benim düşündüğüm gibi gitmiş demektir...

Mektup bir kadına ait olduğu hemen anlaşılan, zarif, tatlı bir imzayla son buluyordu: *Penelope Moore.*

İsim: **Qwerty**

Doğum yeri ve tarihi: Bilinmeyen bir tarihte Labirent'te.

Yaşadığı yer: Labirent.

Ayırt edici özellikleri: Hayali Yerler Parlamentosu'nun şansölyesi. Dikkate değer bilgileri kaydeden ve kataloglayan teferruatlı makinesini gittiği her yere yanında götürüyor.

Bölüm 18

HAYALİ ENTRİKACILAR

Boşa giden birkaç denemenin ardından Bay Bloom sonunda pes etti. Ama her ihtimale karşı Nestor'un yatağında yatmayı sürdürdü. Bulunduğu yerden Argo Villası'nın bahçıvan kulübesinde meydana gelen tartışmayı dinleyebiliyordu.

Her şey arapsaçına dönmüş gibi görünüyordu. Onu ilgilendiren kısmı, yani Anita'nın nerede olduğunu birkaç dakika içinde ona anlatmışlardı. Uçak yolculuğunu, Arcadia'yı, nereye açıldığını kimsenin bilmediği kapıyı ve kızının bu kapıyı karga şeklinde bir anahtarla açıp içeri girdiğini biliyordu artık. Ayrıca saçmalıklardan meydana gelen bu dağ gibi sorunun üzerine tuz biber ekmek istercesine, önüne bir kutu koymuşlardı. Kutunun içinde değerli oldukları her hallerinden belli olan ve tuhaf

oldukları su götürmeyen anahtarlar vardı.

Bunlara Zaman Kapıları'nın anahtarları diyorlardı.

Bu da yetmezmiş gibi Zaman Kapıları, zamanda yolculuk yapmalarını sağlıyordu.

Dünyaları birbirine bağlıyordu.

Var olmayan dünyaları.

Belki de varlardı ama oraya bir yarıktan, gerçekliğinden emin olunan dünyayla olması imkansız dünyalar arasındaki dev bir yarıktan geçilerek gidiliyordu.

Belki de yanlış anlamıştı.

Bay Bloom bir kahve istedi.

En koyusundan.

Ve yatağa uzandı.

Odadaki herkesi endişelendiren en acil mesele kundakçılar adı verilen kişilerdi. Bay Bloom, bu insanların faaliyetleri hakkında Kara Volkan tarafından bilgilendirilmişti. Bunlar, evine gizlice giren ve karısının evini gözetleyen kişilerdi. Anlayamadığı bir nedenden ötürü kızını takip ediyorlardı. Ve şimdi, her ne kadar anlayamasa da, içinde bulunduğu kasabayı tehdit ediyorlardı.

"Ama onlara yol gösterecek bir kılavuzları yok," diyordu Tommaso. Bu çocuk kızının arkadaşıydı. "Ve Kilmore Koyu'na ait bir eşyaları olmadan buraya gelemezler."

"Bir eşyaları olabilir," diye bağırdı Nestor. Aralarındaki en yaşlı kişi oydu.

"Nedir?"

"Morice Moreau'nun kitapçığı," diye hatırlattı bahçıvan. "Bildiğimiz kadarıyla Londra'daki Frognal Lane'e gitmeden önce yıllarca benim kütüphanemde çalışmış."

"Aman ne hoş bir durum," diye yorumladı makinist, siyah sakalını sıvazlayarak. O ve Nestor birbirlerine endişeli bir bakış attılar.

"Her ne olursa olsun bir kılavuzları yok!" diye ısrar etti Tommaso.

"Doğru. Gene de... öteki ikisi, şu Makasçı Kardeşler denilenler buraya gelebildilerse şüphelenmemizi gerektirecek şeyler var demektir," dedi bahçıvan. Dışarıdaki gölgelere baktı.

"Neden şüpheleneceğiz?"

"Her zamanki şeyden," diye cevap verdi Kara Volkan. "Kilmore Koyu'nun hayali bir yer olmaya devam edip etmediğinden."

Tommaso çenesini yukarı kaldırdı. "Elbette öyle."

"Evlat bak, bu konuda fikir birliğine varmış değiliz. Hiçbir zaman da varamadık zaten," diye kısa kesti Nestor.

"Bence öyle ama," diye ayak diredi oğlan.

"Bence de öyle değil," diye araya girdi Julia, sertçe. İçerideki tek kız oydu. "Zaten var olmayan bir yerde yaşamak fazlasıyla canımı sıkıyor."

Bay Bloom, kızı büyük bir dikkatle inceledi. Anita'yla aynı yaşlardaydı. Çok güzeldi ve gözlerinden zeka pırıltıları saçılıyordu. Daha da önemlisi Bay Bloom, kızın deneyimli biri olduğu izlenimine kapılmıştı. Kızı olayları ele alış tarzındaki becerisi için tebrik etmek isterdi.

Yavaş yavaş tartışma alev aldı. Kundakçıların olası tehdidine nasıl karşı koyacaklarına odaklandılar. Anlaşmazlık yaratan hep iki yaşlı adam oluyordu. Nestor hiçbir şey yapmayıp beklemenin daha doğru olacağı konusunda ısrar ediyordu. Çünkü ona göre kundakçılar sayıca fazla değillerdi. Kara ise bir dizi saldırı planı yapmıştı: Eski buldozerleri dışarı çıkarmak, yolları kapamak, davetsiz misafirleri geri püskürtmek için her yolu denemek.

Fakat ne zaman kulübenin içindeki "medyumlar" Anita'yla konuşmalarını saptayan bir kitaptan bahsetmeye başladılar, işte o zaman Bay Bloom artık bu kadarının da fazla olacağına karar verdi.

"Affedersiniz..." diye araya girdi. "Şu kitabı bir de ben görebilir miyim?"

Cevap olarak eline, içinde resimler olan bir kitapçık tutuşturdular. Sonra kitapçığın sayfalarını süsleyen üç çerçevenin de içinde bir portre olmadığını söylediler. Bu da defterin çalışmadığını gösteriyordu.

Adam itiraz etti çünkü çerçevelerden birinin içinde bir portre vardı: Kısa boylu bir beyefendi, sandalyelerden oluşan bir kulenin tepesinde dengede durmaya çalışıyordu.

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

"Bu o," diye fısıldadı Tommaso.

"O dediğin kim?" diye sordu Bay Bloom. Kafasının içi çorba gibi olmuştu.

Adama "o"nun kim olduğunu açıkladılar.

"Kilmore Koyu'nu, öteki ülkeyi ve kızımı tehdit eden adam

bu mu?"

"Evet."

"Tüm bu anlattıklarınızın ne kadar saçma olduğunun farkındasınız, öyle değil mi?"

Nestor, uzun uzun Kara Volkan'a baktı. Bay Bloom'u Kilmore Koyu'na getirdiği için onu azarlıyor gibiydi. Eski makinist bu tartışmayı başka zamana bırakmasını işaret etti. Çünkü onun kafasında Bay Bloom, fazlasıyla ayrıntılı bir planın ana parçalarından birini oluşturuyordu. Ancak şimdi bunu konuşacak vakitleri yoktu.

Şu anda münakaşa yapma havasında değildi.

"Onunla nasıl konuşuyorsunuz?" diye sordu Anita'nın babası aniden.

"Onunla konuşmuyoruz. En iyisi sen hemen o kitabı kapat."

"Denemek istiyorum!" diye bağırdı bankacı adam. "Sizin az önce anlattığınız ipe sapa gelmez şeylerden en azından birini yapabilirsem, belki adam kaçıran çılgınlar olmadığınıza da inanmayı başarabilirim!"

"Tamam, Bay Bloom..." diye onayladı Nestor, bir süre düşündükten sonra. "Ben size Voynich'le nasıl konuşacağınızı göstereceğim. Ama benim dediklerimi harfi harfine yapmalısınız. Kim olduğunuza ve nerede bulunduğunuza dair tek kelime etmeyeceksiniz. Sonra da hemen kitabı kapatacağız."

"Anlaştık."

"Elinizi şuraya koyun."

"Nereye?"

"Resmin üstüne."

"Ya sonra?"

"Size söylediklerimi yaparsanız onunla konuşabilirsiniz."

Bay Bloom elini sayfaya yaklaştırdı. Ama parmağının ucu sayfaya değmeden hemen önce durdu.

"Şimdi ne var?" diye oflayıp pufladı Nestor.

"Anlamadığım bir şey var. Bu bey, Kilmore Koyu'nu yakıp yok etmek istiyor çünkü burasının var olmadığını düşünüyor. Buraya kadar doğru muyum?"

"Evet."

"Burayı bulmak için yolculuğa çıkmış."

"Doğru."

"Onun farazi, yüzeysel, uyduruk ve var olmayan şeyleri yok etmek istediğini söylüyorsunuz."

"Öyle."

"O zaman neden bu kitabın bir kopyasını yanında bulunduruyor. Bunun da var olmadığı gün gibi ortada." Etrafındakiler başlarını sallayıp onu onayladılar. "Öyleyse bu adam ya bir deli... ya da yok ettiği şeylere karşı bir zaafı var. Sevmek istediği şeyi sevmesine izin verilmiyor sanki. Beni anlayabilir musunuz?"

"Ben anladım," diye cevap verdi Kara Volkan.

"İtiraz edecek bir şey yok," diye onayladı Nestor.

Bay Bloom kitapçığın içindeki resme dokunacak gibi yaptı. Sonra bir soru daha sordu. "Kilmore Koyu'na gitmek isteyen biri hangi yola sapmalıdır?"

"En iyisi Bannows'a sapmaktır," diye cevap verdi Kara Volkan, birileri onu durdurmaya çalışmadan önce.

"Bannows, çok iyi," diye onayladı Bay Bloom.

Ve hemen ardından parmağını sayfaya değdirdi.

Aynı anda kafasının içinde bir ses duydu: "KİM OLDUĞUNU ÖĞRENEBİLİR MİYİM?"

Bay Bloom bir an için tereddütte kaldı. Bu imkansızdı. Ama gerçekten oluyordu.

Sonunda kendini toparladı. "Hayırlı akşamlar Bay Voynich," dedi.

Nestor ayağa fırladı. Ama Kara Volkan onu durdurdu.

"BENİM KİM OLDUĞUMU NEREDEN BİLİYORSUN?"

"Bağırmayı keser misiniz lütfen? Sizi duyabiliyorum."

"Tamam. Peki ama siz kimsiniz?"

"Benim kim olduğumu boş verin. Hala Londra'da mısınız Bay Voynich?"

"Hayır... hmm... seyahate çıktım."

"Sahiden mi? Seyahate demek? Nereye?"

Voynich cevap vermeden önce bir süre ne diyeceğini düşündü. "Cornwall'a."

"Bu ne büyük bir tesadüf! Ben de öyle! Ne dersiniz, yarın buluşalım mı?"

"Ciddi misiniz?"

"Yıllardır bu kitabın nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyorum. Acaba siz biliyor musunuz?"

"Hayır. Tam olarak bilmiyorum. Aslına bakarsanız çalışmasının mümkün olmadığına inanıyorum ama... düşünsenize, daha birkaç saat önce bu kitabı, gizemli bir oyunu çözmek için kullandım. Sizce de deli saçması değil mi?"

"Evet, ben de hala inanmakta güçlük çekiyorum. Ama... birbirimizle konuşabiliyoruz, öyle değil mi?"

"Aynen öyle."

"Bence yarın görüşelim. Kim bilir, belki birlikte şu gizemi çözmeyi başarabiliriz."

"Ne zaman ve nerede?"

"Saat dokuzda, Bannows sapağında."

"Dokuzda görüşmek üzere öyleyse."

"Harika. Hoşça kalın."

Bay Bloom elini sayfadan kaldırdı ve kendinden emin bir tavırla bağırdı. "Harikulade! Gerçekten çalışıyor!"

"Mükemmel bir konuşmaydı Bay Bloom," diye onu kutladı Nestor. Gene de ne kadar uğraşırsa uğraşsın Voynich'in ne dediğini duyamamıştı. "Pratik zekanızla beni kendinize hayran bıraktınız."

Kara Volkan, Nestor'a "Bak, onu buraya getirmekle ne kadar iyi yapmışım," der gibi baktı.

"Ve şimdi," diye ekledi ihtiyar bahçıvan, "bize aklınızda tam olarak ne olduğunu açıklayabilir misiniz?"

Bay Bloom planını ana hatlarıyla anlattıktan sonra herkes bunun işe yarayabileceğini düşünmeye başladı.

Ardından saatin epey geç olduğunu fark edip uyumaya karar verdiler.

Julia kendi yatağına gitti. Tommaso, Nestor'un kulübesindeki divana uzandı. Bay Bloom da Kara Volkan'ın evine gitti. Eski makinist, yol boyunca evinin dağınıklığı için özür diledi durdu.

"Bilirsin. Eve bir kadın eli değmezse ortalık savaş alanına döner."

"Bilirim," diye cevap verdi Bay Bloom.

İçinden belki bininci defa, bu mesele çözüldükten sonra karısının ve kızının yanına Venedik'e, "en güzel kadınların elinin değdiği" eve taşınacağına söz verdi.

Bir bankada iş bulsun ya da bulmasın fark etmezdi.

İsim: **Robert Bloom**

Doğum yeri ve tarihi: Glastonbury,
13 Aralık 1967.

Yaşadığı yer: Londra.

Ayırt edici özellikleri: Dakik, düzenli ve metodik biri. Küçüklüğünden beri babasının izinde ilerlemiş ve bankacı olmuş. Ama bir süre sonra rahat ona batmaya başlamış!

Bölüm 19

DEHŞET SALONLARI

Dengeler Salonu'nda bir şeyler olmaya başlamıştı.

Altın yaldızlı insanlar arkalarına bile bakmadan yan koridorlarda gözden kayboldular ve kurul bir çırpıda mutlak bir sessizliğe gömüldü. Hayali ülkelerin temsilcileri, hiç vakit kaybetmeden kendilerine ayrılan yerlere oturdular. Şimdi hepsi koca salonun içine saçılmış tohumları andırıyorlardı.

Qwerty kürsüye tırmandı. "Toplantı başlasın!" diye ağırbaşlı bir şekilde bağırdı.

Bir çan sesi duyuldu.

"Başkanımıza hoş geldin diyelim."

Salonda bulunan birkaç kişi alkışlamaya başladılar.

Anita'nın gözleri birkaç dakika önce Zefiro'nun durduğu

altın yaldızlı koridora kaydı. Ama devin olduğu yerde yeller esiyordu.

Jason mektubu okumayı bitirdikten sonra dizlerinin üzerine koydu. "Hemen buradan tüymeliyiz!" dedi endişeyle etrafına bakarken.

Anita'nın yüzünde anlaşılması imkansız bir ifade vardı. "Sana ait olmayan bir mektubu okudun."

"Ne olmuş yani?"

"Bu çok kötü bir şey."

"Şu anki sorunumuz bu değil."

"Hayır, bu... yaptığın... kabul edilemez bir şey. Bundan sonra sana güvenemem."

"Anita böyle yapma. Mektubu kimin yazdığını biliyorsun. Penelope!"

"Sen de kime yazdığını biliyorsun. Kocasına. Bu özel bir mektup ve sen onun mahremiyetine saygı göstermedin."

"Ne olmuş göstermediysem? Yıllardır kapıların ustalarını arıyoruz. Ve biz daha 'Zaman Kapısı' demeden çok önce Ulysses onların gizemini çözmeye başlamıştı." Mektubu Anita'nın katı bakışlarının önüne koydu. "Burada ne yazdığını biliyor musun?"

"Hayır. Senin de bilmemen gerekirdi."

Jason öfkeyle sandalyesini itip ayağa kalktı. Az önce yaşadıkları ve Penelope'nin mektubu onu o kadar etkilemişti ki etraflarında neler olduğunun farkında bile değildi.

Yerleri süpüren uzun bir pelerin ve şaşkınlık uyandıracak kadar

tuhaf bir kavuk takmış ihtiyar bir adam hafakanlar bastıracak kadar yavaş hareketlerle kürsüye ulaşmaya çalışıyordu. Kıyafetlerinden, yürüyüş şekline kadar her şey onun ne kadar yaşlı ve kırılgan olduğunu belli ediyordu. Sonunda salonun merkezine ulaştığında ve salondakileri selamlamak için başını salladığında az daha kavuğu yere yuvarlanacaktı.

Çelik gibi sert ama sinek vızıldaması kadar acı ve kulak tırmalayıcı bir sesi vardı. "Değerli dostlarım! Labirent'e hoş geldiniz!" diye bağırdı. "İnsanlığın hatıralarının korunduğu yere! Burada toplanmamızın nedeni..."

"Okumamalıydın," diye fısıldadı Anita. Oğlanı rahat bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Hiç de bile! İyi ki okudum!" diye karşılık verdi Jason alçak sesle.

"Hayır, okumamalıydın!"

"Penelope hala yaşıyor olabilir."

"Eee?"

"Eee mi? Nasıl 'eee' dersin? Onun uçurumdan aşağı düşüp öldüğünü zannediyordum. Hepimiz öyle zannediyorduk. Kocası onun için bir cenaze düzenledi ve onu aile mezarlığına defnetti, lanet olsun!"

"Gene de çoktan ölmüş ve başka bir yere gömülmüş olabilir," diye karşılık verdi Anita.

"Oku şunu!"

"Bunu yapacağımı düşünme bile!"

"Penelope, Labirent'e inmiş!" diye ısrar etti Jason. "Böyle bir

yerin varlığını keşfetmiş ve..."

"Falan filan!" diye söylendi Anita, Jason'ı durdurmaya yetecek kadar yüksek bir sesle. Sonra ellerini kulaklarına koydu ve buz gibi bakışlarını ayak uçlarına dikip sessizce bekledi.

"...ve bundan büyük bir gurur duyuyorum," diye cızladı hayali ülkelerin kuruluna başkanlık eden ihtiyar adamın sesi. "Bugün burada bulunmamın nedeni, ülkelerimize yeni kurallar ve yeni adetler kazandıracağını umut ettiğim bu vazifeleri..."

Jason yeniden saldırıya geçti. "Penelope buraya Zaman Kapıları'nı kullanmadan gelmiş."

"İlgilenmediğimi söyledim."

"Ve çok korkuyormuş. Kim olduğunun öğrenileceğinden korkuyormuş. Bir daha eve dönemeyeceğini düşünüyormuş. Mektubu işte bu yüzden bırakmış. Bu cümleler on senedir burada birilerinin onları okumasını bekliyormuş."

"Sense burnunu başka insanların işlerine sokmadan on dakika bile duramıyorsun, öyle değil mi?"

"Öyle. Ama sen de öyle yapmalısın."

"Jason. Beni ayağa kalkmaya zorlama."

"Aslına bakarsan yapmamız gereken şey tam da bu!" diye bağırdı Jason. Artık sabrı taşmıştı. "Ayağa kalkmak ve Penelope'yi aramak!"

"Jason."

"Neden anlamak istemiyorsun? O hala burada, Labirent'te olabilir!"

"Jason!"

Bir çan sesi oğlanı kendine getirdi.

"Gençler! Biraz sessiz olun lütfen!" diye seslendi Qwerty kürsünün olduğu yerden.

Jason ve Anita utana sıkıla özür dilediler. Bunu takip eden sessizliğin ardından başkanın tekdüze sesi yükseldi. "...ve temsilcisi olduğumuz gelenekler varmak istediğimiz amaçlarımıza..."

"Çok utandım!" diye fısıldadı Anita, dişlerinin arasından.

"Şimdi utanmanın zamanı değil! Hemen buradan tüymemiz gerekiyor! Yoksa sıkıntıdan öleceğiz."

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Penelope'nin yazdıklarına göre..."

"Penelope'nin ne yazdığını bilmek istemiyorum! Sana nereye gitmeyi düşündüğünü sordum. Hem ayrıca toplantı bitmeden kimseyle konuşamayız."

"Öyleyse buna her zamanki gibi tek başımıza karar vereceğiz. Haydi gidelim."

"Böyle, herkesin ortasında mı?"

"Ben şimdi kalkıyorum ve sen de benimle geliyorsun."

"Jason, neden?"

"Çünkü yanımda sen olmadan hiçbir yere gitmem."

Anita olduğu yerde sıçradı ve Jason fırsattan istifade kızın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu içgüdüsel bir davranıştı. Anita'yı öpmeyi önceden planlamamış ama kendini durduramamıştı.

"Biliyor musun, bu, hayatta duyduğum en güzel şeydi," diye fısıldadı kız.

Tam bu esnada onlar için çalan ikinci bir çan sesi salonun içinde yankılandı.

"O la la, gençler! Kendinize biraz hakim olun!"

Jason ayağa fırladı. Anita da onu izledi.

"Affedersiniz, lütfen bizi affedin!" diye bağırdı Jason herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Endişelenmenize gerek yok! Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğiz! Bay Qwerty! Bay Başkan! Meslektaşlar! Görüşmek üzere!"

Ve sonra aceleyle Anita'ya döndü. "Şimdi ya da asla!"

Yüzleri utançtan kıpkırmızı bir halde basamakları ikişer ikişer inmeye başladılar.

"Ne tarafa?" diye sordu Anita, aşağı iner inmez.

"Sağa," diye karar verdi Jason.

Qwerty'nin çanı delirmiş gibi çalıyordu. İçeridekilerin hepsi bu durumdan hoşnut değildi. Ama iki çocuk durmadı.

Uzun bacaklı bir adam peşleri sıra koşmaya başladığında bile durmadılar.

"Zefiro!" diye gülümsedi Jason, onu tanır tanımaz.

"Kaçtı fareler, geride kaldı tüm peynirler! Kimse bilmez neden kaçtık çünkü kaşla göz arasında sırra kadem bastık! Oh, özür dilerim! Galiba eski alışkanlıklarımı geri kazandım..."

"Üzülme," diye cevap verdi Jason, anlayışla. "Acaba bir şeyler öğrenmiş olabilir misin?"

"Çok soru sordum, arkadaşım."

"İyi. Çünkü şu anda bazı cevaplara ihtiyacımız var."

Jason, Anita'yı peşi sıra sürükleyerek aceleyle yürüyordu.

Zefiro'ya onları götürmesini istediği yerin ismini söyledi. Dev, ona endişeli bir bakış attı.

"Harabeler mi?"

"Kesinlikle. Harabelere gidelim. Sen harabelerin Dehşet Salonları'nda olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

"Bu pek de akıllıca bir davranış değil, evladım. En azından neden sizi oraya götürmemi istediğini söyleyebilir misin?"

"Aradığımız şey orada olabilir."

Zefiro hayır anlamında başını salladı. "Aradığınız şeyi Dehşet Salonları'nda bulabileceğinizi hiç sanmıyorum. Orada hiçbir şey yok. Sadece sonsuz bir dökün tüler yığını."

"Orası ustaların salonu, öyle değil mi?" diye ısrar etti Jason. Kılavuzlarının kaçırdığı bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. "Kapıları orada yapıyorlardı, öyle değil mi? Yoksa haksız mıyım?"

Zefiro cevap vermeden yaylanarak yürümeyi sürdürdü.

Bir kez daha Fikirler Salonu'na vardılar ve oradan altın yaldızların gri tozlara dönüştüğü koridora saptılar.

Burası öteki koridorlar gibi tertemiz değildi. Her yer molozlarla kaplıydı. Kısa zaman içinde harabeler yollarını kesmeye, onlara mani olmaya başladı. Bu yüzden iki büklüm bir halde yürümeye başladılar.

"Burada neler yaşandığını biliyor musun?" diye sordu Jason, moloz yığınları arasında zorlukla ilerleyen uzun boylu kılavuzlarına.

"Tam olarak bilmiyorum. Hayır."

"Kapıların ustaları hakkında neler biliyorsun peki?"

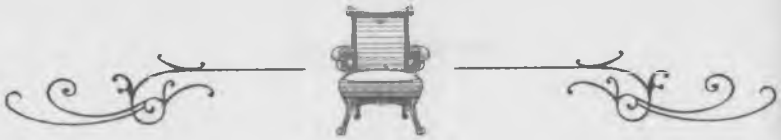

"Doğrusunu isterseniz pek fazla şey bilmiyorum. Ama siz oturmaya gittiğinizde, ben de Labirent'teki öteki insanlara bazı şeyler sordum. Bana kendi bildiklerini anlattılar, o yüzden baştan sona doğru olmayabilir ama... anladığım kadarıyla kapı ustalarının durdurulmasına karar verildiğinde temsilcilerin çoğu bunu kabul etmiş. Onların çalıştığı atölyeleri kapatmışlar. Kilit mandallarının yapımında kullanılan demirleri ve kapı yapımında kullanılan ağaçların odunlarını kullanmayı kesmişler. Hepsi değil ama birçoğu böyle yapmış. Fakat bir grup insan birbirleriyle iletişim halinde olmaya devam etmek istiyorlarmış."

Yıkılmış bir kemerin altından geçtiler ve yıkıntıların arasında yürümeyi sürdürdüler.

"Ustaların çalıştığı atölyeler buradaymış," diye devam etti Zefiro. "Terk edildikten sonra bunların Dehşet Salonları olarak adlandırılmasının sebebi ise şu: Görünüşe göre karara başkaldıran bir grup insan, kapı yapmaya devam etmişler ve birileri onları durdurmak için buraya bir şey salmış..."

"Ne?"

"Bir canavar," diye cevap verdi Zefiro, önlerini işaret ederek.

"Onları öldürmesi için buraya bir... canavar mı salmışlar yani?"

Zefiro cevap vermedi.

"Ne... tür bir canavar?"

Altın bakışlı dev başını sağa sola salladı. Bilmiyordu. Ama asıl sorun bu değildi.

Asıl sorun bu canavarın hala hayatta olup olmadığıydı.

Bölüm 20

KAYALIKTA

Salton Uçurumu'nun karanlık silueti, gece göğünün altında tehditkar bir şekilde üstünlük taslıyordu.

Kayalıklara çarpan dalgaları yalayarak geçen dev gibi bir martı, gözünün ucuyla denize dikey olarak inen kayalığın kenarında üç tane tuhaf figür olduğunu fark etti. Figürlerden en küçüğü, daha büyük olana bir şey fısıldarken martı da hemen oradan uzaklaşmanın akıllıca olacağını düşündü.

Martının duyduğu şöyle bir fısıltıydı: "Beni sıkı tut!"

Kumsala inen basamakların tepesinde duran küçük Flint aşağı sarkmıştı.

"Gördün mü?" diye sordu büyük Flint, delirmiş gibi. Küçük Flint'in hayatı kendi ellerindeydi ve ne zaman aşağı baksa başı

dönüyordu.

"Evet, sadece bir sandal var. Başka bir şey yok."

"Ne demek sadece bir sandal var? Onlar bir Viking gemisinden bahsediyorlardı..." diye hatırlattı ortanca Flint. Ötekiler canlarını dişlerine takmışken o, sırtını duvara dayamış oturuyordu.

Küçük Flint düşünceli bir tavırla başını salladı. "Belki de abartmışlardır. Ben sadece bir sandal görüyorum."

"Şu Voynich denen adamın görmesini istemediklerine göre önemli bir şey olmalı," diye ısrar etti ortanca Flint.

"Ben de hatırlıyorum. Aynen öyle dediler," diye ekledi en büyükleri.

"Saksıları çalıştırın kuzenler," diye araya girdi küçük Flint. "Bir sandalın nesi bu kadar önemli olabilir?"

"Bilmiyorum."

"Ben de."

Küçük Flint bile bilmiyordu.

Bulutlarla oynayıp onları gökyüzüne dağıtan gece esintisinin bir süre yüzlerini okşamasına izin verdiler.

Sırtlarını verdikleri kayalık sıcaktı ve deniz kokuyordu.

"Bir plan yapmalıyız. Hem de hemen," diye karar verdi sonunda küçük Flint.

"Doğru dedin, hemen bir plan yapalım," diye onayladı ortanca Flint, kendinden emin bir tavırla.

"Gecenin bu saatinde nasıl bir plan yapacağız?" diye sordu kafası karışan büyük Flint.

"Sen sus kuzen," diye bağırdı küçük Flint. "Yoksa tekmeyi

basar, seni basamaklardan aşağı yollarım."

"Ama ben senin kuzeninim!" diye itiraz etti büyük Flint.

"Seni uyarıyorum. Bir ayağın çukurda zaten."

"Ama..."

"Düşmek üzeresin."

Büyük Flint gücenmiş bir ifade takındı ve istemeyerek de olsa sesini kesti.

"Bu akşam dinlediklerimizden anladığım kadarıyla..." diye konuşmaya başladı küçük Flint.

"Hiçbir şey anlamadık işte!" diye bağırdı büyük Flint.

"BAK ŞİMDİ GERÇEKTEN DÜŞECEKSİN!"

"Tamam, tamam! Sustum. Sen de az değilsin ama...."

Küçük Flint derin bir nefes aldı ve yeniden konuşmaya başladı. "Bu akşam dinlediklerimizden anladığım kadarıyla önemli olduğunu zannettiğimiz şeylerden çok daha önemli başka şeyler de var."

"Çok daha önemli," diye tekrar etti ortanca Flint. Gerçi bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Anladığım ilk şey, yarın bizim şeflerimizin şefinin buraya geldiği. Yani şu Aston Martinli iki adamın şefi."

"Kim bilir onun arabası nasıl bir şey?" diye hayal etti ortanca Flint. Kafasının içinde lüks arabalar gösteri yapmaya başlamışlardı.

"İkincisi..." diye devam etti küçük Flint, "...gözetlediğimiz beylerin bazı şeyleri bize göstermeye niyetleri yok. Örneğin tahta kutunun içindeki anahtarlar. Veya bu kayalığın altında olduğunu

söyledikleri Viking gemisi. Şimdi asıl soru şu: Neden?"

"Evet, neden?"

Bu soru bir süre denizden gelen esintinin içinde asılı kaldı.

"Ben nedenini biliyorum," diye cevap verdi küçük Flint, kahin havalarına bürünerek. "Bizim bunları görmemizi istemiyorlar çünkü Voynich'e söylememizden korkuyorlar. Haklı mıyım?"

Öteki ikisi onu başıyla onayladı.

"Ama adamın bunları görmesini sağlamanın bir yolu var. Haklı mıyım?"

Öteki ikisi kafasını aşağı yukarı sallarken, gruplarının beyni olan küçük Flint'in nereye varmak istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Demem o ki," diyerek lafı dolaştırmaya bir son verdi küçük Flint, "eğer bu şeyler gizli kalmazlarsa, bizi de ilgilendirmezler. Bu yüzden yapmamız gereken şey... onları bu şeyleri saklamaktan vazgeçirmek."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu ortanca Flint miskinlikle.

"Benim planım şu: Kuzen sen şimdi kalkıp," diye fısıldadı büyük Flint'e, "kumsala inecek, sandalı çalacak ve onu kasabaya götüreceksin..."

"Hey! Neden ben?" diye itiraz etti şişman kuzen, aniden irkilerek.

"...böylece bizim şeflerin şefinin yarın onu görmesini sağlayacağız..."

"Evet, tamam ama neden ben?"

Küçük Flint ofladı. "Çünkü akılsız kuzenim, hepimizin

yapması gereken şeyler var. Ve birisinin gidip o sandalı çalması gerekiyor. Aramızda kürek çekmeyi bilen kim var?"

"Ben varım! İstediğiniz zaman size nasıl yapıldığını gösterebilirim."

"Tamam."

"Ama..." Büyük Flint gene kendi kazdığı kuyuya düşmüştü. "Ah, anladım. Lanet olsun."

"Öyleyse sen şimdi şu basamaklardan aşağı iniyorsun, sandalı alıyorsun ve bizi kumsalda bekliyorsun," diye bir kez daha açıkladı küçük Flint.

"Bu arada biz ne yapacağız?" diye sordu ortanca Flint.

"Biz de ayrılacağız. Sen, bahçıvanın kulübesine gireceksin ve kutudaki anahtarlardan birini çalacaksın."

"Hangisini?"

"Herhangi biri olur. Eğer şanslıysak kimse farkına varmaz."

"Tamam."

Tam bu sırada oldukça vahşi bir dalga kayalıklara çarptı.

Sonra öteki ikisi dönüp en küçüklerine baktı. "Sen ne yapacaksın?" diye sordular koro halinde.

"Ben ise bahçedeki şu koca ağaca tırmanacağım. Ve planın en önemli kısmını yerine getireceğim."

Bölüm 21

KİLMORE KOYU'NUN BÜYÜCÜSÜ

Çok yorgun olmasına rağmen Julia'yı uyku tutmuyordu. Belki de sadece uyuyamayacak kadar yorgundu. Yastığın üzerinden kalbinin ritmik ve yatıştırılması imkansız bir şekilde attığını hissediyordu. Yatakta istediği kadar dönüp dursun, bu ses onu izliyor, uyumasına izin vermiyordu.

Bu hissi çok iyi biliyordu.

Bu hisle birlikte büyümüştü.

Hepsi Jason'ın suçuydu.

O ve erkek kardeşinin arasında çok derin bir bağ vardı. Birbirlerinden ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar bu bağ hep var olurdu. İkisinden birinin başına bir şey geldiğinde bunu öteki de hissederdi. Ötekisini anlardı.

Şimdi de aynı şey oluyordu.

İçini bir korku dalgası kaplamıştı. Ama bu kendi korkusu değildi. Jason'ın korkusuydu.

Bir şeyler oluyordu.

Julia gözlerini açtı ve karanlığın içinde düşünmeye başladı. Kontrol edilmesi imkansız bir ikizi olmasına alışmıştı. Ve bildiği bir şey daha vardı: Eğer ortada belaya dair en küçük bir olasılık varsa, Jason onu havada yakalardı.

Ama kalbi güm güm atmaya devam ediyordu. Göğsünü sıkıştıran baskı, basit bir önseziden daha fazlasıydı.

Bu bir yardım çığlığıydı.

Jason'ın hayatı tehlikede... diye düşündü Julia. Bundan emindi.

Ve bunu bilebilecek tek kişi kendisiydi.

Işığı açmadan yataktan çıktı ve Morice Moreau'nun kitapçığını eline aldı.

Çınar ağacının dalları penceresini dövüyordu.

Rüzgar.

Rüzgar şiddetleniyordu.

Fakat Julia, birisi kararsızca çatıda yürüyüp penceresine yaklaştığı anda odadan dışarı çıktı.

Bir el boşu boşuna penceresine vuruyordu.

Kuledeki odanın aynalı kapısında kendi yansımasına baktı.

Yatakta geçirdiği bitmez tükenmez günler onu epey zayıflamıştı.

Ama bugün yaşadıkları sayesinde yüzüne biraz da olsa renk gelmişti.

Julia kapıyı açtı ve içeri girdi.

Gökyüzü çivit mavisi bir renge bürünmüştü. Tehditkar bir havası vardı.

Ulysses Moore'un masasına oturup çalışma lambasını yaktı.

Küçük tekne modellerini önünden çekti ve Morice Moreau'nun kitapçığını masaya koydu.

Kitapçığın kapağını açtı.

İçindeki endişe hissi yeniden alevlendi.

Sayfaların arasında kimsecikler yoktu.

"Yalvarırım Jason... yalvarırım... bir delilik yapma."

Gözlerini kapatıp zihninden erkek kardeşine seslendi.

"Bir ses ver. Bir ses ver," diye tekrarladı, uzun bir dua edercesine.

Gözlerini açıp tekrar kitapçığa baktığında bunun hiçbir işe yaramadığını gördü.

Sayfaları gerisin geri çevirmeye başladı. Alevler içindeki kalenin resmini geçti ve daha geriye, arada sırada Sonuncu'nun belirdiği çerçeveye ulaştı.

Yeniden gözlerini kapattı.

Rick... diye düşündü. *Lütfen Rick, bari sen bana cevap ver. Lütfen... cevap ver...*

Kimse yoktu.

Ama Julia cesaretini kaybetmedi.

Her iki elini de kitapçığın üzerine koydu ve eski bir pagan

kültünün büyücüsü gibi kardeşini ve sevdiği oğlanı çağırmaya başladı.

Havada tehlike kokusu vardı.

Bunu hissedebiliyordu.

Tehlike hissi bir diken gibi kalbine batıyordu.

Ve göğsünü sıkıştırıyordu.

Tekrar bir araya gelmeleri gerekiyordu.

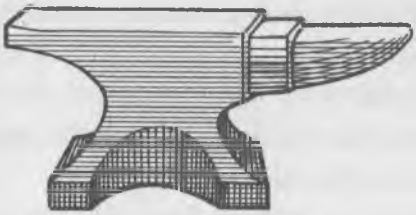

Bölüm 22

HARABELER ARASINDA

İlk önce demir dövülen yeri buldular.

Gölgelere gömülmüş büyük bir salondu. Çoktan sönmüş bir ocağın siyah ağzı hala görülebiliyordu. Bir kaya bloğunun içine kazınmış dar bir kanal, sıvı metali akıtmaya ve daha sonra kilit mandallarıyla anahtarlara dönüşeceği metal kalıplara dökmeye yarıyor olmalıydı. Duvarlarda dev kancalar vardı. Bunlara her türden alet edevat asılmıştı: Oraklar, makaslar, demir dövmeye yarayan çekiçler, körükler, dev vantilatörler. Yerde ise hurda yığınları ve minerallerle dolu kutular göze çarpıyordu.

Hala her şey buradaydı. Sanki demir ustaları sadece kısa bir mola vermişlerdi de, az sonra geri gelecekler gibiydi.

Ama daha dikkatli bakan bir göz, çöküşün izlerini görebilirdi.

Yerlere saçılmış kırık dökük nesneler vardı. Gri toz her şeyin üzerini örtmüştü.

Ve tırmık izleri.

Her yer tırmık izleriyle doluydu. Duvarlar, ocağın ağzı. Zemin.

Kim, ya da ne, bu izleri bırakmıştı?

"Argo Villası'nda da buna benzer tırmık izleri var..." diye mırıldandı Jason, onları gördüğünde. Gözlerine inanamayarak başını salladı. Her zaman bu izleri Ulysses Moore'un yaptığını düşünmüştü. Adam, dört anahtarı ele geçirmeden önce Zaman Kapısı'nı açmak istemiş olmalıydı.

Anita birkaç adım gerisinden geliyordu. Zefiro'nun ise bir süredir ağzını bıçak açmıyordu. Oğlan bacaklarının ve ayaklarının uyuştuğunu hissetti. Gözlerini zor açık tutuyordu. Biraz uyumak için neler vermezdi. Aynı zamanda çok da korkuyordu. Ne diyeceğini bilemeden etrafa korku dolu bakışlar atıyordu.

"İlerleyelim mi?" diye sordu altın yaldızlı dev.

"İlerleyelim," diye cevap verdi Jason.

Böylece iki çocuk ve dev, demir ocağını arkalarında bırakıp yeniden yola koyuldular.

Bir sonraki salon, kapı dikmelerinin ve panellerinin yapıldığı marangozluk atölyesi olmalıydı. İçerisi çok büyüktü ve tamamen boştu. Burada da aynı dağınıklık göze çarpıyordu. Tahta parçaları ve alet edevatlar parçalanıp yerlere saçılmıştı.

Ve kulakları sağır eden bir sessizlik vardı.

Hep birlikte Dehşet Salonları'na doğru yürümeye devam

ederlerken Jason durdu ve aniden Zefiro'ya döndü. "Bu Labirent gerçekte nasıl bir yer?"

"Ucu bucağı olmayan bir yer," diye cevap verdi dev. "Dünyanın hafızası gibi uçsuz bucaksız bir yer."

Haklıydı.

Hafıza.

Maddeye esin veren ve hayali yerler doğurmaya devam eden en benzersiz yer hafızaydı. Zamanın dışında hayatta kalman tek yer hafızaydı.

İnsanın zihni gibi Labirent de çizgisel ve bükümlü bir yerdi. Birbirinden farklı binlerce odası ve salonu vardı. Yaldızlı ve karanlıktı. Etrafı sonsuzluğa uzanan duvarlarla çevriliydi. Girmeye ve çıkmaya yarayan kapılar vardı ve bunlar sayesinde istediğin her yere gidebiliyordun.

Burada fikirler yaşıyor ve rüzgarla bir oraya bir buraya uçuşuyorlardı.

Labirent aşağıda, derinlerde bir yerdeydi. Sonsuz sayıda dalla yüzeye tutunuyordu.

Karanlık bir tarafı da vardı. Burada yaldızlı ışık kayboluyor ve yerini gri bir toz tabakası alıyordu.

Onlar da oraya gidiyorlardı.

Dünyanın hafızasının karanlık tarafına.

Sadece harabelerin ve unutulan şeylerin olduğu yere.

Kimsenin konuşmak istemediği şeylerin yanına.

* * *

Sessizlik bunaltıcı bir hal almaya başladığında, içgüdüsel olarak adımlarını yavaşlattılar.

Gürültü yapmamaya çalışıyorlardı.

Etraflarındaki hava ağırlaşmıştı. Yağlıydı ve burunlarına vahşi şeyler çağrıştıran bir koku geliyordu.

Ana koridorlardaki yaldızlı ışık sönmüş ve yerini tekdüze bir griliğe bırakmıştı. Onlar ilerledikçe grilik de yavaş yavaş siyaha doğru akıyordu. Nesnelerin hatları kayboluyordu. İçinden geçtikleri odalar da öyle: Yatakhaneler, mutfaklar, kilerler.

Gözlerini hangi tarafa çevirseler sadece kırılmış mobilyalar ve etrafa saçılmış eşyalarla karşılaşıyorlardı. Kimsenin elini bile sürmek istemediği yıkıntılardan oluşan acı verici bir dağ gibiydi burası.

Toz zerrecikleri burun deliklerini yakıyor, saçlarının arasına giriyordu. Gözleri yaş içinde kalmıştı. Anita öksürmeye başladığında Jason ona bir mendil uzattı ve bununla burnunu kapatmasını işaret etti.

Önlerindeki birkaç harabeyi de aştılar ve ansızın kendilerini açık bir gökyüzünün altında buluverdiler.

Başlarını kaldırıp bir zamanlar tüm salonun üstünü örten tavanda açılmış derin yarığa baktılar. Bazı taşlar hala yerlerinde duruyorlardı fakat kubbenin orta kısmı tamamen çökmüştü. Geriye sadece baş döndürücü, karanlık bir yarık kalmıştı.

Baktıkları her yerde molozlar vardı.

Salon kendi üzerine çökmüş, her şeyi moloz yığınlarının altına gömmüştü.

Anita ve Jason hayretler içinde karşılarındaki korkunç ve elem dolu manzaraya bakakaldılar. Jason bu anlaşılmaz öfke karşısında

ne yapacağını şaşırmış, Anita ise burada yaşananların zalimliği karşısında korkuya kapılmıştı. Öfke, zalimlik ve acı, salondaki solunamaz havanın içinde hapsolmuştu.

Konuşmuyorlardı. Söyleyecek hiçbir şey yoktu.

Jason, ayağını molozların üzerine koydu.

Ve aynı anda onu gördü.

Neredeyse küçük dilini yutacaktı.

Sonra döndü, Anita'nın elini tutmak için uzandı ve kızı yanına çekti. Sonra da onu neden buraya çektiğini göstermek için eliyle yerdeki şeyi gösterdi.

Devasa salonun ortalarında, bulundukları yerden çok da uzak olmayan bir noktada küçük bir sıcak hava balonu duruyordu.

Yerden birkaç metre yukarıda, havada süzülüyordu. Siyah bir kabloyla yerdeki molozlara bağlanmıştı.

Bakırdan yapılma bir ağla örülmüş balon, koyu kahverengiydi. Altındaki sepetten aşağı, Atlantik'i aşan eski balonlarda olduğu gibi metal kütleler ve tuhaf keseler sarkıyordu.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Anita, onu görür görmez.

Jason havada sabit duran balonu görür görmez onu kimin yaptığını anlamıştı. Başkası olamazdı.

Peter Dedalus.

"Bu, Penelope'yi buraya getiren balon," diye cevap verdi.

"Nereden?"

Oğlan başını yukarı kaldırdı ve tepedeki karanlık yarığa baktı.

Yukarıda, yarığın öte tarafında bir çıkış vardı.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Hem de böyle bir yerde?" diye sordu Anita, kafası karışmış bir halde.

"Biz de zaten bunu öğrenmeye geldik."

Arkalarında birkaç taşın hareket ettiğini duydular. Bir saniye sonra Zefiro yanlarına gelmişti.

"Sen bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Jason, gözlerini balondan ayırmadan.

"Hayır," diye cevap verdi dev. "Ama iyi bir habere benziyor."

"Neden?"

"Bunun hala burada olması, hiçbir şeyin onu yok edemediği anlamına geliyor da ondan."

Sonra başka bir şey demeden molozların arasında yürümeye devam etti.

Ayak sesleri boşluğun içinde yankılanıyordu.

Yuvarlanan her taş veya her nefes sesi, içinde ilerlemeye çalıştıkları bu harabelerin ortasında kuvvetlenerek etrafa yayılıyordu.

Sonra aniden molozların olmadığı bir yere geldiler. "Bu ses de ne?" diye sordu Anita.

"Efendim? Ben bir şey duymadım. Ya sen?" dedi Jason, Zefiro'ya dönüp.

Dev, hayır anlamında başını salladı.

"Galiba gaipten sesler duymaya başladım," diye mırıldandı Anita.

Ama hırıltılı bir nefes sesine benzeyen tuhaf bir gürültü duyduğundan emindi.

Bir gıcırtı da olabilirdi. Birbirine sürtülen iki taşın çıkarabileceği türden bir gıcırtı.

Veya kayayı tırmalayan tırnakların gıcırtısı.

Balonun altına ulaştılar. Aşağıdan bakıldığında balon, gökyüzünde asılı kalmış bir kum saatini andırıyordu.

Anita gözlerini etraflarını kaplayan moloz yığınlarının arasında dolaştırdı. Bir şeyin kendilerini izlediğini hissediyordu.

Ama hiçbir şey yoktu. Sadece molozlar vardı. Ve büyük bir boşluk.

Ve o şey, her neydiyse biraz önce çıkardığı sesi artık çıkarmıyordu.

Zefiro balona yaklaşmak için ileri atıldı ama Jason onu durdurdu.

"Bekle," dedi.

Balonu yere bağlayan kabloda olağan dışı bir şey fark etmişti. Hareket etmeden önce emin olmak istiyordu.

Yerden bir çakıl taşı aldı ve onu balona doğru fırlattı. Bir cızırtı koptu. Balona çarpan taş, sarmalayan bakır levhalardan bir elektrik akımını tetiklemişti.

"Vay canına!" diye bağırdı Zefiro şaşkınlık içinde.

"Peter bir şey yaptı mı, tam yapar," diye mırıldandı oğlan, yüzünde hayranlıkla dolu bir gülümsemeyle.

Balonun kablosu, küçük bir jeneratör gibi vızıldayan

dörtgen bir cihaza bağlıydı. Cihaz kutusunun üst kısmında, para kasalarındakiler gibi yuvarlak bazı düğmeler göze çarpıyordu.

Yuvarlak düğmeler, harf ve sayılardan oluşan bir kuruluma göre düzenlenmişlerdi.

5 E 5 E 5 5 5

"Hepsi yedi tane," diye saydı Jason.

Yedi düğmeden, "E" harfinin bulunduğu birini çevirmeye başladı ve altında öteki sesli harflerin de olduğunu gördü: A, I, O, U.

Sayıların bulunduğu düğmeler ise beş ayrı şekilde kurulabiliyorlardı: 5, 10, 50, 100, 500.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Anita, endişeyle.

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Jason. "Ama eğer Peter'ı tanıyorsam, bunun mantıklı bir çözümü mutlaka vardır."

"Penelope'nin mektubunda buna dair bir şey yazmıyor muydu?" dedi Anita. Bu soruyu sorduğuna inanamıyordu.

"Maalesef yazmıyordu," diye cevap verdi Jason. Bu soruyu duyduğu için çok mutlu olmuştu ama fazla belli etmedi.

Sonra bütün düğmelerin birbirinin aynısı olduğunu fark etti. Beş sayı. Beş sesli harf. Yedi şifreli bir anahtar.

Beş sayı.

Bey sesli harf.

Beş sayı.

Beş sesli harf.

"Haybin dalgakıran..." diye homurdandı cesaretini yitirerek. "Bu sandığımdan daha zor."

Bütün sayıları "10" bütün sesli harfleri "A" yaptı.

Hiçbir şey olmadı.

Bütün sayıları "50" yapmayı denedi.

Sonra "100".

Hiç.

Hiçbir şey olmuyordu.

Jason sonunda düğmelerin önünde diz çöktü ve harflerle sayıları gelişigüzel bir şekilde değiştirmeye başladı.

Bu şekilde bütün gün uğraşsa bile hiçbir sonuca ulaşamayabilirdi.

Düşün Jason, düşün...

"Yedi şifre," diye mırıldandı, sonunda. "Neden sadece yeni şifre? Yedi şifre neyin karşılığı olabilir?"

Çözüm çok basit olmalıydı.

Ve dahice bir şeydi.

Peter Dedalus'un bütün makineleri gibi.

Dur bir dakika...

Beş harf, beş rakam, yedi harf, yedi rakam.

Peter Dedalus.

Olabilir mi..?

Düğmelerden bir tanesini Dedalus'un "E" harfine, ötekisini de "A" harfine getirdi.

Sonucu daha iyi görmek için geri çekildi.

"Anita?" dedi sonra aniden.

"Efendim?"

"Roma rakamları. Roma rakamlarına göre beş yüz nasıl yazılırdı? Harfle yazılıyordu, öyle değil mi?"

Kız bir süre düşündü. "Yanılmıyorsam 'L' harfi, elli sayısını simgeliyordu."

"Dedalus" isminde bir "L" harfi vardı.

Jason beşinci düğmeyi çevirdi ve "50"nin üzerine getirdi.

Anita oğlanın yanına diz çöktü. "Öyleyse beş yüz, 'D' harfi olmalı..."

Jason ilk düğmeyi "500"e getirdi. Sonra aynısını üçüncü düğmeye de uyguladı.

Kurulumun ilk beş düğmesinde şimdi "500 E 500 A 50" yazıyordu. Bu, roma rakamlarına göre "D E D A L"a karşılık geliyordu.

Geriye sadece son iki düğme kalmıştı.

Anita düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Ama roma rakamları arasında 'U' harfi ve 'S' harfi yok ki..."

"Yanlış bir şeyler olmalı," dedi Jason.

Sonra birden kızın yüzü aydınlandı. "Hayır, hiçbir yanlış yok! Latinler, 'U' yerine beş rakamına karşılık gelen 'V' harfini kullanıyorlardı."

"Harika," dedi Jason ve hemen son düğmeyi '5'in üzerine getirdi. "Peki en sondaki 'S' harfinin yerine ne koyacağız?"

"Bilmem," diye cevap verdi Anita, omuzlarını silkerek. "Bence 'X'le aynı sesi çıkarıyor. Roma rakamlarına göre 'X' on rakamına karşılık geliyor. On yazmayı dene."

Jason sonuncu düğmeyi de ayarladı.

500 E 500 A 50 5 10

Metalik bir tıkırtı duyuldu. Sonra düğmelerin yedisi birden kilidin içinde dönmeye başladılar ve sonunda bir yazı meydana getirdiler.

DEDALUX

"Çalıştı!" diye bağırdı Anita.

"Peter Dedalus, sen bir dahisin!" diye haykırdı Jason, kahkahalar atarak.

"Aslına bakarsan bu kelime, Labirent'ten çıkmak isteyenler için bir anahtar," diye yorumladı kız hayranlıkla. "Dedalus, Latince'de 'dedalo', yani 'labirent' ve 'lux', yani 'ışık' kelimelerinin birleşmesinden oluşur. Bu da labirentin sonundaki ışık anlamına geliyor!"

Jason ağrıyan dizlerini ovuşturarak ayağa kalktı. Sonra balonun jeneratörünün vızıldamayı kestiğini işitti. Dikkatlice elini bakır kabloya değdirdi.

Elektrik akımı kesilmişti.

"İşte başardık," dedi. "Şimdi onu aşağıya çekebiliriz."

O ana kadar bir kenarda oturup endişeli gözlerle etrafını kontrol eden Zefiro, çocuklara yardım etmek için ayağa kalktı.

Yavaşça balonu aşağıya çektiler.

Fakat bir süre sonra Anita durdu. "Siz de duydunuz mu?" diye sordu neredeyse çığlık atarak.

Bu sefer Jason da duymuştu.

Duydukları, hareket eden molozların sesiydi.

"Zefiro?"

Kılavuzları etrafa kulak kabartı. "Biraz acele edelim," demekle yetindi sadece.

İki elleriyle bakır kabloya asıldılar ve tüm güçleriyle balonu çekmeye başladılar. Arada bir kendi ayakları da yerden kesiliyor ve havada asılı kalıyorlardı.

"Daha hızlı!" diye tekrarladı Zefiro.

Bu ani karışıklık yüzünden korkuya kapılan Anita, bir yandan da etrafına bakınıyordu. Şimdi etraflarından birçok ses geliyordu. Taşların üzerine düşen taşlar, yuvarlanan molozlar, tırmık sesleri...

"Çocuklar haydi! Daha hızlı çekin!" Zefiro da bağırmaya başlamıştı. Sarf ettiği güç yüzünden kasları şişmişti. "Çekin!"

Yakınlardaki taşlar yerinden oynadı.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir hareket oldu.

Gölgelerin içinden hareket eden gölgeler.

Sonra bir ağlayış. İnsanın tüylerini diken diken edecek kadar ürkünç bir ağlayış.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Jason, panik halinde.

"Daha hızlı evladım! Daha hızlı!"

"Jason!" diye haykırdı Anita. Kızın aklı başından gitmek

üzereydi.

Sıcak hava balonu şimdi yerden bir metre yüksekte duruyordu. İki erkek hemen kıza döndüler.

"Anita! Haydi! Tırman!"

"Onu gördüm Jason!" diye bağırdı kız. Gölgelerin içinde bir noktayı işaret ediyordu.

"TIRMAN!"

Anita ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Zefiro onu yukarı kaldırmıştı. Kız hasır sepete sımsıkı tutundu. Sonra tüm gücünü toplayıp sıçradı ve sepetin içine yuvarlandı. "Jason!" diye bağırdı.

Fakat salonu dolduran bir kükreme kızın sesini bastırdı.

"Sen de atla, çabuk!" diye bağırdı Zefiro.

Oğlan elleriyle sepetin kenarlarına tutundu. Anita sendeleyerek ayağa kalktı, oğlanı yakaladı ve sepete çıkabilmesi için var gücüyle onu kendine doğru çekti.

Bir gürültü.

Giderek yaklaşıyordu.

Bir şey molozların arasından koşarak üstlerine doğru geliyordu.

Hem de çok büyük bir şey.

Dev, balonu yere bağlayan kabloyu çözdü. Balon yükselmeye başladı.

"Zefiro!" diye bağırdı Jason, başını sepetten aşağı uzatıp.

"Haydi! Haydi! Gidin!" diye bağırdı dev, aşağılardan.

"Zefiro, hayır! Atla!"

Fakat Zefiro cevap vermek yerine yere eğildi ve Jason'ın cebinden düşen uğurlu taşlarını aldı. Sonra onları oğlana fırlattı. "Bunları unutma evladım!"

Sıcak hava balonu hızla yükseldi. Daha şimdiden yerden iki metre yukarı çıkmışlardı. Belki de üç.

Salonda yaşayan gölge, birkaç adım daha yaklaşmıştı. Tozu dumana katarak karanlığın içinde ilerliyordu.

"Aşağı iniyoruz!" diye bağırdı Jason. "Anita balonu aşağı indir!"

"Nasıl?"

"Gaz kapağı! Onu aç! Aç onu!"

Sonra oğlan aşağı baktı. Gölgenin gözleri yoktu. Bir şekli yoktu.

Sadece karanlıktan meydana geliyordu. Görünmez pençelerinden ışıltılar yayılıyordu.

"Hayır! Buradan uzaklaşın!" diye bağırdı Zefiro, bir kez daha.

Şimdi gölge ondan sadece birkaç metre uzaklıktaydı.

"Evlatlarım yanınızda olsun yıldızlar!" Zefiro, koca elini salladı. "Bahtınız açık olsun, uzak dursun acılar!"

Jason, uğursuz gölgenin, balonun altından geçtiğini gördü. "HAYIR!" diye bağırdı. "Seni bu halde bırakamayız!"

Anita dehşet içinde Jason'ın ellerinin sepetten aşağıya doğru uzandığını gördü. Oğlan, Zefiro'yu yakalamak için aşağı sarktı. Ama artık çok geçti. Aşağı baktı. Hareket eden gölgelerden başka bir şey göremiyordu. Sonra, dev gibi şekilsiz bir şey, kaşla

göz arasında aşağıdaki gri tozla kaplı zemini kapkara gölgelere buladı.

"HAYIR!" diye bağırdı dehşet içinde. "HAYIR! HAYIR! BU İMKANSIZ!"

Toz bulutu ve gölge hala hareket ediyorlardı. Bir şey yukarı, onlara doğru sıçradı ve balonun alt kısmına çarparak sepeti salladı.

Kız dengesini kaybedip sepetin içinde yuvarlandı.

Başını sert bir şeye çarptı.

Ve bilincini kaybetti.

Balon yeniden yukarı çıkmaya başladı. Yol gösteren biri olmadan tavandaki yarığa doğru yükseldi.

Harabelerin arasında hareket eden toz bulutu yükselip alçalıyordu. Bu esnada taşlar ve molozlar etrafa saçılıyor, yaldızlar saçan şimşekler çakıyordu.

Haykırışlar yükseldiyse de, Anita onları duymadı.

Yaldızlı şimşekler çakmaya devam etti.

Ve alevler fışkırdı.

Ateş. Gölge. Toz. Molozlar.

Bir çığlık.

Parıltılar.

Pençeler.

Anita kapalı göz kapaklarının ardında hayaller görüyordu.

Bunların hepsi bir rüyaydı belki de.

Rüyasında, dev bir kaplumbağanın kabuğunu andıran, salonlar ve koridorlardan oluşmuş bu Labirent'e yukarıdan bakıyordu.

Uzaklarda bazı ışıklar titreşiyordu. Karanlığın içinde bazı şekiller dalgalanıyordu. Gemilerin yelkenlerini ya da efsanevi yaratıkların kanatlarını andırıyorlardı.

"Jason..." diye mırıldandı Anita. Etrafında parıltılar saçan patlamalar meydana geliyor ve sıcak hava balonu fırtınada yol alan bir yelkenli gibi çalkalanıyordu. "Bu imkansız, Jason..."

Ölümü düşündü. Toz bulutunu. Karanlığı.

Sonra altın tozlarını hatırladı.

Rüyaları.

Umutları.

Ve arkadaşları.

Bölüm 23

UYANIŞLAR

Marius Voynich, uyandığında kendisini çok iyi hissediyordu.

Her zamankinden daha farklı hissetmesi bile iyi bir şeydi. Hayatını kötü bir ruh haliyle uyanarak geçirmiş biri olduğu için o sabah kendisini ilk defa mutlu hissetti.

Ayağını yataktan aşağı sarkıttı. Sırtındaki ağrıya rağmen, üzerinde uyuduğu şilteden şikayet etmemeyi başardı. Başka zaman olsa bu şilteyi, kırık dökük, tarih öncesinden kalma, Üçüncü Dünya Ülkesi'nden gelme bir mal olarak nitelendirirdi. Ama gene de karşılaştırabileceği terimlerin yokluğu bir dizi sorunu kökten çözmüştü. Marius Voynich hayatını sadece üç şilte üzerine geçirmişti: Annesi hayattayken kullandığı pamuklu şilte, kız kardeşi Viviana'nın sonraki on yıl boyunca onu üzerinde yatmaya

zorladığı taş gibi şilte ve ekonomik özgürlüğünü kazanır kazanmaz satın aldığı at yelesinden yapılma yumuşacık şilte ("aynı modeli İsveç kralı da kullanıyor!" demişti satıcı).

Islık çalmaya başladı.

Ama sonra kendi kendini durdurdu. Nasıl olmuştu da ıslık çalmayı başarmıştı?

Islık çalmayı bildiğini bile bilmiyordu.

Bu farkındalığın verdiği sevinçle ıslık çalmaya devam etti. Önce yüksek perdeden, sonra daha alçak sesle melodiler çalmayı denedi. Sonunda bir tanesini tutturdu. Hayatı boyunca müzik dinleyerek geçirdiği öğleden sonralarının sayısı, bir elin parmaklarını geçmese bile bir melodi uydurmayı başarabilirdi. Hayranlıkla farkına vardığı asıl sorun, bildiği bir melodinin olmayışıydı.

Hep şarkıların zaman kaybı olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi Marius Voynich, ilk defa aynanın karşısında mutlu bir şekilde durmuş, dişlerini iyice fırçalarken, değer yargılarından bazılarının değiştiğini fark etti.

Belki de şarkılar ıslıkla bile çalınamayacak kadar kötü şeyler değillerdi.

Patlayıcı madde taşıyormuş gibi özenle yerleştirdiği valizinden kıyafetlerini çıkardı. Tam önceki günün kıyafetlerini çöpe atacaktı ki kullanılmış gömleğine ve pantolonuna bir kez daha baktı ve onları bu seferlik saklamaya karar verdi.

Büyürken bir kez giydiği kıyafetleri ikinci kez giymeme alışkanlığını edinmişti. Böylece hastalıklara, mikroplara, rahatsız edici toz zerrelerine ve gerçek dünyanın öteki tehditlerine karşı

önlemini aldığını düşünüyordu. Hayatı boyunca böyle yapmıştı. Alışkanlıklarını bir anda değiştirmesi imkansızdı.

Ama onların üzerinde yavaş yavaş küçük değişiklikler yapabilirdi.

Bu yüzden iyi durumdaki gömleğini ve pantolonunu sandalyenin üzerine bıraktı.

Canı sıkılarak sandalyenin ayaklarından birinin kısa olduğunu fark etti.

Sonra ceplerini boşalttı. Sadece bir bilet vardı. Üzerinde bu biletin başkasına hediye olarak verilebileceği yazıyordu.

"Hediye" kelimesi üzerine bir süre durup düşündü ve bunun, kelime dağarcığında bulunmayan bir kelime olduğunu fark etti. Sonra kendi kendine bu bileti birine hediye etmeyi isteyip istemediğini sordu.

Bir süre verip vermemek konusunda gidip geldi.

Sonunda hediye etmeye karar verdi.

Üzerini değiştirdi. Bu sırada kendi kendine bu ani huy değişikliğine neyin neden olduğunu sordu. Birkaç saat önce şoförünün kafasını bedeninden ayıracak ve tüm Cornwall'u yakacak haldeydi. İçinde bulunduğu sorunlar tüm hayatını ele geçirmişti. Eğer ilahi bir müdahale olmasaydı olayların tüm dünyasını yakıp yıkacak kadar büyüyeceğinden emindi.

Ama kız kardeşinin telefonundan sonra her şey aniden değişivermişti.

Dönüm noktası bu telefondu.

İsyan.

Nihayet o cadaloza, onun onayı olmadan bir şeyler yapabileceğini göstermişti. Mesela ona haber vermeden bir seyahate çıkabiliyordu.

Telefonda, tatil yapmak için seyahate çıktığıyla ilgili söylediği o küçük yalan, onu had safhada mutlu etmişti.

Oh, evet. Hayatında ilk defa başına buyruk bir harekette bulunmuştu.

"Marius," dedi, aynadan kendi aksine bakarken.

Fakat ağzından çıkan isim neredeyse ödünü patlatacaktı.

Gerçek adını söylemeyeli yıllar olmuştu. Viviana'nın saplantı derecesinde tekrarladığı bu isim onun midesini bulandırırdı. Marius aşağı. Marius yukarı. Marius hayır. Marius yapma. Marius bu iyi olmadı. Marius bu doğru değil. Bu yasak. Bu imkansız. Marius hayır dedim!

Gözlerini kapattı. Sonra yeniden açtı.

Öfkesi dinmişti.

Yatağın yanındaki küçük çalışma masasında onu bekleyen başka sürprizler vardı.

Bir tarafta şu lanet olası konuşan kitap duruyordu. Marius Voynich içinden yükselen heyecan dalgasına engel olmaya çalışarak kitabın kapağını kaldırdı.

Bu sorunun üzerinden gelmek istiyordu. Ama eskisi gibi yakarak ya da yıkarak değil... daha farklı bir şekilde.

Bu kitap, heyecan verici bir şeydi. Kız kardeşinin kendisine yasakladığı şeylerin ötesinde düşünülmüş, yazılmış ve çizilmiş

bir şeydi. Voynich'in bulmak, unutmak ve yok etmek üzerine eğitildiği hayali şeylerdendi.

Gerçeğin o kadar da korkunç bir şey olmadığını düşündürtüyordu.

Viviana, dün gece defterin sayfaları arasından, tamamen yabancı birine, bir mantık oyununu çözmekte yardımcı olduğunu ve kısa bir süre sonra başka bir yabancıyla randevulaştığını öğrense kim bilir ne derdi?

Yavaş yavaş bu kitaptan hoşlanmaya başladığını hissediyordu. Bu sayfalar arasında karşılaştığı kişiler, kendisini hayatta hissetmesini sağlıyorlardı. Sonra şu bilmeceye ne demeli! Fizikçiler arasında "Einstein bulmacası" olarak tanınan ünlü mantık oyununun biraz daha süslü bir uyarlamasıydı. Bunu çözmekten daha kolay ne vardı?

Voynich'in kafasında beyaz bir şimşek çaktı. Bu şimşek aslında Viviana'nın doktor arkadaşlarının beyaz önlükleriydi. Viviana onun deli olduğunu düşündüğü için bu adamlar küçükken ona aklından geçen her şeyi anlattırırlardı.

Nedense sonra Marius'un anlatacak hiçbir şeyi kalmamıştı. Böylece Marius uydurmaya başlamıştı. Hikayeler, şeyler, yerler uydurmuştu.

O zaman doktorlar ciddileşmişler ve ona, "Bu gibi şeyler yoktur. Asla var olmadılar. Dünya böyle bir yer değildir, küçüğüm," demeye başlamışlardı.

Dünya böyle bir yer değildir, diye düşündü Voynich. Sonra doktorları ve kız kardeşini kafasından defetti. Hastanelerin

cehenneme kadar yolu vardı.

Benden uzak durun!

Saatine baktı.

"Benim önemli bir randevum var."

Valizine koyduğu son şey *Kalp Söz Dinlemez* adlı romanının müsveddesi olmuştu.

Bu kitap, yazması hayatının elli yedi senesini alan romantik, tatlı ve hafif bir aşk hikayesiydi. Dün gece Zennor'daki pansiyonun kapısından içeri girdiği ana kadar elli altı sayfa yazmıştı.

Kusursuz sayfalar.

Tek bir yanlış bile yoktu.

Akıcı ve edebiydi.

İnce elenip sık dokunmuştu.

Alıntılanmaya uygun cümlelerle doluydu.

Londra'daki herhangi bir eleştirmenin beğeniyle karşılayacağı bir şeydi. Çünkü kitabın doğruluğundan en küçük bir kuşkusu bile yoktu. Kusursuzdu ve bu yüzden kimse onu aşağılayamazdı.

Fakat onu bekleyen ikinci sürpriz buydu. Dün gece Marius Voynich, Taş Devri'nden kalmışa benzemesi ve sırtını ağrıtması dışında krallara layıkmış gibi görünen şu yatağa uzanmış ve kitabındaki sayfalardan on tanesini çok bayağı bulup silmişti.

Kulaktan dolma bilgilerle dolu paragraflar.

Lafı dolandıran cümleler.

İlk paragrafları, kolay okunan ve çağrışım yapan cümlelerle değiştirmiş, ünlü Fransız yazar Proust'un yaptığı gibi,

başkahramanının mavi şapkasını, otuz satırlık iki sayfada betimleme fikrinden vazgeçmiş ve olayları öncekinden daha hızlı bir şekilde anlatmayı seçmişti. Bu şekilde, tükenmez kalemle en azından yirmi sayfa daha yazmış olmalıydı.

Şimdi ise, bir bankanın kasası gibi özenle hazırlanmış valizinin önünde ayakta duruyor ve yeni yazdığı sayfaları okuyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Harika bir iş çıkarmıştı.

Yirmi yeni sayfası vardı.

Hepsini üç saat içinde elle yazmıştı.

"Haydi bakalım!" dedi kendi kendine ve odadan dışarı fırladı.

Argo Villası'nda Julia, annesinin sesiyle uyandı.

Elinde Morice Moreau'nun kitapçığıyla yatak örtüsünün üzerinde uyuyakalmıştı.

"Bugün nasılsın? Okula gidebilecek gibi misin?"

Kabuslarla dolu bir uykunun derinliklerinden çıkmaya çalışan Julia, bir saniye düşündü. Önceki gece hakkında hiçbir şey hatırlamıyordu.

Sadece...

Kitapçığın sayfaları arasından Rick'le konuşmuştu.

Yorgunluktan bitap düşünceye kadar konuşmuşlardı.

Bu yüzden şimdi kendisini çok halsiz hissediyordu.

Ateşler içinde yanıyordu.

Annesi yatağa yaklaşmadan önce Julia, kitapçığı yorganın

altına saklamayı başardı. Sonra büyük bir çaba göstererek annesine döndü ve gülümsedi.

"Gidebileceğimi hiç sanmıyorum anne..." diye cevap verdi. Nabzına bakması için bileğini annesine uzattı. Annesinin onunla ilgilenmesinden çok hoşlanıyordu. Bu sayede güvende olduğunu hissediyordu.

Ama sonra yanıldığını fark etti.

Annesi şefkatle iki parmağını bileğine koydu. "Galiba yeniden ateşin çıkmış..."

"Öyle mi?"

Kalbi güm güm atıyordu.

Korku.

Jason.

Kaybolmuşlardı.

Artık kardeşinin sesini duyamıyordu.

Artık hiçbir şey duyamıyordu. Sadece ateşler içinde yanıyordu.

Terlemeye başladı.

Annesi hoşnutsuzlukla başını salladı. "Hala iyileşmemişsin," dedi yataktan kalkarken. "Çok kötü bir mikrop kapmışsın tatlım."

Julia yorganın içinde döndü.

"Bugün evden çıkmayacaksın, anladın mı? En fazla aşağı inebilirsin. İstersen bir kitap oku ya da bahçede çalışan Nestor'un yanına git. Ama daha fazlasına izin vermiyorum. Babanla ben konuşurum."

"Tamam, anne."

"Belki yanında kalsam daha iyi olur."

Julia yapması gerekenleri düşündü. Nestor, Kara, Bay Bloom ve Voynich'le beraber kasabaya inmesi, kimsenin onlara yaklaşmadığından emin olması gerekiyordu.

Ama bu haldeyken...

"Yanımda kalmana gerek yok anneciğim. Ben yalnızken daha iyiyim."

Annesi gülümsedi. "Ama ben kasabaya inmektense evde seninle kalmayı bin defa tercih ederim canım."

Julia gülümsemek için kendini zorladı. Annesi evdeyken iyileşmek için Nestor'un şifalı otlarını içemez, Argo Villası'ndan ayrılamaz ve elle tutulacak hiçbir şey yapamazdı.

"Saat kaç?" diye sordu.

Annesi ona saatin kaç olduğunu söyledi ve dışarı çıktı.

Julia, annesinin uzaklaştığından iyice emin olduktan sonra yataktan atladı ve önceki gün giydiği kıyafetleri üzerine geçirdi.

Çok geç kalmıştı. Dokuza sadece birkaç dakika vardı.

Voynich'le dokuzda buluşacaklardı!

Ve o uyuyakalmıştı! Tam bir acemi çaylak gibi davranmıştı!

Kıyafetlerini üzerine geçirirken başı deliler gibi dönmeye başladı.

"Acaba ötekiler ne yapıyorlar?"

Nestor'un kulübesine bakmak için kepenkleri açtı.

Sürpriz.

Kepenklerin arasına bir kağıt sıkıştırılmıştı.

Bu kağıt oraya nasıl gelmişti acaba?

Önceki akşam esen rüzgar mı getirmişti?

Julia başını pencereden dışarı uzattı. Önce sola, kayalığa ve açık denize, sonra da sağa, dalları evin çatısına uzanan büyük çınar ağacına baktı.

Kağıdı aldı, açtı ve okudu. İçinde yazan şey karşısında adeta küçük dilini yutacaktı.

Sadece şu yazıyordu:

Sen çok güzelsin.

Böyle saçma bir şeyi kim yazmış olabilirdi?

Yoksa Rick dönmüş müydü?

Ama bu, onun el yazısı değildi. Köşeli ve kararsız bir yazıydı. Yazı yazmaya pek de alışık olmayan birinin yazısıydı.

Tommaso mu?

O da değilse... kim?

"Bir bu eksikti," diye homurdandı Julia. "Gizli bir hayran."

Sonunda gözlerini kağıttan kaldırıp Nestor'un kulübesine baktı. Kapalıydı. Garajdaki sepetli motosikletin yerinde de yeller esiyordu.

Yoksa çoktan gitmişler miydi?

Ya Tommaso?

Neden kimse gelip onu uyandırmamıştı?

Ya Rick?

Jason?

Soru sormayı bırakıp sakinleşmesi bayağı zaman aldı.

Dün gece birisi odasının camına tırmanmıştı.

Ve...

Ve...

Julia doğru düzgün düşünebilmek için büyük çaba harcıyordu.

Kilmore Koyu'nda rüzgar deliler gibi eserken, alnını, pencereye koyduğu koluna yasladı.

Ve rüzgarla birlikte, aklına bir fikir geldi.

Bölüm 24

KARŞILAMA KOMİTESİ

"Geliyor," dedi Kara Volkan, dürbünü indirip.

"Emin misin?" diye sordu Nestor.

"Saat dokuza beş var. Ve şu aşağıdaki, birkaç yüz bin sterlin değerinde korkunç lüks bir araba," diye gözlemledi eski makinist. "Bu kadar tesadüf üst üste gelemez her halde?"

Nestor derin bir nefes aldı. Bay Bloom'a bakmak için döndü. Adam baş parmağıyla ona her şeyin yolunda olduğunu işaret etti. "Hazırım," diyordu. Nestor yeniden başını yola çevirdi. Tepeleri aşan küçük siyah noktayı gördü. Malarius Voynich yaklaşıyordu. Hem de Bannows kavşağına.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kara Volkan. Sanki adamın kafasından geçenleri okumuştu.

"Eski zamanlarda olduğu gibi," diye cevap verdi Nestor.

"Eski zamanlarda baş belalarını buradan uzak tutmaya çalışırdık," diye belirtti Kara.

"Evet, ama... onca yıldan sonra sen ve ben, gene buradayız. Her şey tıpkı eskisi gibi. Şeyler olmasa bile..."

"Peter ve ötekilerin de yanımızda olmasını mı isterdin?"

"Belki Leonard'ın, evet," diye karşılık verdi Nestor. "Belki burada olsaydı hayatımızın tüm hikayesini benim adımla yayımlatma fikrinin aklına nereden geldiğini de açıklardı."

"Belki de 'Leonard Minaxo' ismi kapakta güzel durmadığı içindir?"

"En azından bana bir sorsaydı."

Kara Volkan kıkırdadı. "Seni, o günlükleri sandıktan çıkarmaya asla ikna edemezdi."

"Ya şu Kilmore Koyu'na geldiğini iddia eden çevirmene ne demeli?"

"Bana sorma. Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Sana bunu sadece düşüncelerini merak ettiğim için soruyorum."

"Bence Bay Bloom, şu anda nasıl burada bulunuyorsa, çevirmen de o şekilde buraya gelmiş olabilir. Hey oradaki! Bloom! Her şey yolunda mı?"

Anita'nın babası cevap olarak Nestor'un dolabından aldığı yepyeni kravatı düzeltti. "Harikulade."

İhtiyar bahçıvan, ayakkabısının ucuyla yerde duran bir dalın üzerine bastı. "Bu planın işe yarayacağını umalım."

"İyi planlar işe yarar Nestor," diye karşılık verdi Kara.

Nestor sessizce arkadaşının söze devam etmesini bekledi.

"Yeni bir bin yılın içindeyiz ve fikirler artık bize yetmiyor. Başka şeylere, belki bankada çalışan birilerine de ihtiyacımız var. Bankalar olmadan hiçbir şey yapamayız benim yaşlı dostum. Zaman gençlerin zamanı."

Dünya, Nestor'un canını eskisinden daha çok sıkıyordu. Gençler. Bankalar. Para. Modern dünyayı meydana getiren tüm o gereksiz ve lanet olası şeyleri hayatından çıkarmıştı. Bütün o yıllar boyunca Nestor, Penelope ve arkadaşları, en derindeki nedenleri unutup sadece Kilmore Koyu'nu dünyanın geri kalanından uzak tutmaya çalışmışlardı.

Şimdiyse uzak tutmaya çalıştıkları o şey bir benzin bulutu içinde gümbürdeyerek üzerlerine doğru geliyordu.

"Bilmiyorum, bu planda hoşuma gitmeyen bir şeyler var. Troyalılar'ın tahta atı evlerine alıp sonra içinin düşmanlarla dolu olduğunu öğrenmelerine benziyor."

"Bu bir Bentley," diye belirtti Kara Volkan.

"Efendim?"

"Tahta bir at değil," diye karşılık verdi arkadaşı. Yolu işaret etti. "Bentley marka siyah bir araba."

Bir çılgının gözleri gibi parıldayan otomobil, kavşağın hemen önünde zınk diye durdu. Şoför, arka taraftaki büyük kapılardan birini açmak için otomobilden indi ve deri koltuklar içinde oturan sipsivri yüzlü ve yuvarlak gözlü ufak tefek bir adam çıktı ortaya.

Nestor'un şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. İhtiyar bahçıvan

ağlasın mı, yoksa gülsün mü bilemiyordu. Can düşmanları *bu muydu* yani? Karşısında tir tir titredikleri kundakçıların şefi bu minnacık adam mıydı?

Neyse ki Bay Bloom, ilişkiler konusunda Nestor'dan daha deneyimliydi. Coşkuyla koşup elini adama uzattı.

"Siz Bay Voynich'siniz, öyle değil mi?" dedi elini sıkarak. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Benim adım..."

Sakın söyleme, diye düşündü Nestor. *Sakın gerçek ismini söyleme.*

"...Bolton!" dedi Bay Bloom.

"Memnun oldum Bay Bolton," diye cevap verdi Voynich, sertçe. Sonra bakışlarını Nestor'a ve Kara Volkan'a çevirdi.

"Ah, bunlar da benim kasabadan sevgili dostlarım," diye onları tanıttı Bay Bloom. "Bay Kara ve Bay... Beyaz. Nestor Beyaz."

Bay Kara ve Bay Beyaz... diye düşündü Nestor, gülümsemesini zorlukla saklayarak. *Bu kadar şaşkın da olunmaz.*

"Kasabaya kadar size eşlik etmekten memnuniyet duyarız. Tabii isterseniz. Kasaba hemen aşağımızda. Kilmore Koyu'nu bilir misiniz?"

Voynich'in bakışları kontrol edilemez bir şekilde etrafta dolaşmaya başladı. "Burayı ne kadar çok aradığımı bilseniz, bana inanmazsınız!" diye itiraf etti. "Demek ki gerçekten böyle bir yer varmış!"

"Elbette var!" diye bağırdı Bay Bloom. "Ben de burayı daha yeni keşfettim ama bu iki beyefendi hayatlarını burada geçirmişler."

"Acaba Ulysses Moore adında birinden bahsedildiğini duydunuz mu?" diye sordu bunun üzerine Voynich.

"Ben duymadım. Belki sen duymuşsundur," dedi Kara, Nestor'a muzip bir bakış fırlatıp.

"Hmm... evet. Aslına bakarsanız ondan bahsedildiğini duydum. Hatta... kasabada yaşayan herkes ondan bahsedildiğini duymuştur. Ben onun bahçıvanıydım. Ama ne yazık ki kendisi vefat etti."

"Vefat mı etti?"

"Oh, evet. Yakın zamanda."

"Ya karısı?"

"O da vefat etti," diye cevap verdi dişlerinin arasından Nestor.

"Aman ne harika!" diye bağırdı Voynich rahatlamış bir halde. "Bugün ne kadar güzel haberler alıyorum böyle!"

"Öyleyse biraz da sizin şu kitaptan bahsetmek ister misiniz?" diye hatırlattı Bloom. "Hani şu kitap var ya... dün geceki."

"Ben de bu nedenle geldim zaten. Siz bu kitabın kopyasını nasıl ele geçirdiniz?"

Kara Volkan yalancıktan öksürdü. "Burada tozun dumanın arasında durup konuşmaktansa, sıcak bir çay içip harikulade pastalar yiyebileceğimiz bir yere gitmeye ne dersiniz?"

"Mükemmel," diye cevap verdi Voynich.

"Ben de sizin arabaya binebilir miyim?" diye sordu Bay Bloom. "Arkadaşlarım sepetli motosiklette gelecekler."

Ve aynen öyle yaptılar.

* * *

"Bay Beyaz ve Bay Kara'ymış!" diye bağırdı Kara Volkan. Nestor'un sepetli motosikletinin yolcu taşınan kısmına dev bir ipek böceği gibi çöreklenmişti.

"Bloom konuşmaya başlamadan önce, bu planın tam bir delilik olduğunu düşünüyordum," dedi bahçıvan.

"Şimdi ne düşünüyorsun?"

"Şimdi işe yarayabileceğini düşünüyorum."

"Bak sana ne diyeceğim: Ben de aynen öyle düşünüyorum!" diye bağırdı Kara.

Kilmore Koyu'na inen yol boyunca Nestor, motosikletinin burnunu koruma aracı gibi Bentley marka otomobilin dibinden ayırmadı. Bir virajı döndükten sonra aniden koy önlerine serildi. Bir tarafında deniz feneri, öteki tarafında üzerinde Argo Villası'nın yükseldiği kayalık vardı.

Nestor, kasabanın girişindeki virajları daha kolay alabilmek için frene bastığı sırada bu planın işe yarayabileceğini düşünüyordu. Basit olmasının sağladığı bazı faydalar vardı: İki tane kopyası olan seyahat defterleri, aslında çok özel bir kitabın parçaları olabilirlerdi. Belki Voynich'i kendi kopyasını satmaya ikna edebilirlerdi.

Ama bunun için çok büyük bir bedel ödemeliydiler. Hem de çok büyük bir bedel. Çünkü kundakçıların şefinden kurtulmaları o kadar kolay olmayabilirdi.

"Onun gibileri iyi tanırım..." demişti Bay Bloom, önceki gece. "Fiyat uygun olduğu takdirde her şeylerini satabilirler. Zaten satmayacakları şeyi neden yaksınlar, öyle değil mi?"

Defteri almak için karşılığında Newton emlak şirketini verebilirlerdi. Bununla Bay Bloom'un bankası ilgilenebilirdi. Oblivia Newton'un kaybolması ve bir balina tarafından yutulup öldürüldüğüne karar verilmesinin ardından, mallarının büyük bir kısmı miras yoluyla babası Kara Volkan'a geçmişti. Eski makinist ve teyzesi Bayan Biggles dışında Oblivia'nın akrabası yoktu. Bu yüzden Kara, büyük bir servete konmuştu.

Ve Bay Bloom'u planın ikinci parçasına götüren ana fikir de bu mirastı.

Marius Voynich muhtemelen onlara şu soruyu soracaktı: Neden bu kitabı satın almak istiyorlardı? Bu sorunun cevabı çok basitti. Bir müze yapmak istiyorlardı. Eğer bir müze yaparlarsa kimsenin gelip görmediği, bulunması zor bu kasabaya daha fazla turist çekebileceklerdi.

İşin asıl zor kısmı bundan sonrasıydı. Voynich'in nasıl bir tepki göstereceğini bilmiyorlardı. Kundakçıların şefinin Kilmore Koyu'na gelmek istemesinin ardında yatan nedenleri ve burada ne türlü gizemler bulmayı umut ettiğini tahmin edemiyorlardı.

Ama zaten Bay Bloom tam da bu konuda harikalar yaratmıştı. Eğer Voynich burayı yok etmek için bulacağı bazı gizemleri kendisine sebep olarak kullanmak istiyorsa, ona sunabilecekleri en iyi şey daha önce başkalarının yok ettiği gizemlerdi.

Kilmore Koyu'nu mu arıyordu? Öyleyse ona bunu vermelilerdi. Çünkü Voynich, Kilmore Koyu'nu bulamadığı takdirde, bu işin altında büyük bir gizemin yattığına kendi kendini inandırmaya başlayacak ve sonunda bu işi saplantı haline getirecekti. Öyleyse

en iyisi onu doğrudan Kilmore Koyu'na götürmek, burasının bir avuç sıra dışı insanın, birkaç balıkçının yaşadığı ve gizem namına hiçbir şeyin olmadığı sıradan bir kasaba olduğunu ona göstermekti.

Ulysses Moore adında bir adam Kilmore Koyu'nun büyülü bir yer olduğunu mu yazmıştı? Burada Zaman Kapıları'nın olduğunu mu söylüyordu?

Çok iyi. Tek sorun bu kitabı Ulysses Moore'un yazamayacak olmasıydı çünkü o ölmüştü. İşte mezarı buradaydı. İşte bu da karısının mezarıydı. Terk edilmiş park burasıydı. Peki ya kapılarla ilgili söylenenler? Acaba hangi kapılardan bahsediyordu? Bundan mı? Yoksa şundan mı? Sonuçta eski kapılardan bazılarını açar ve ona öbür tarafta korkulacak bir şey olmadığını gösterirlerdi. Her şey son derece sıradandı.

Ya Argo Villası'nın etrafını saran esrarengiz söylentiler? Ya şu pencere kitabın sayfalarını kullanarak onu aşağılayan Jason Covenant'a ne demeliydi?

Bu noktada Nestor araya girer ve ev sahiplerinin kasabada olmasından faydalanıp adamı villanın etrafında dolaştırırdı. Sonra ona Covenantlar'ı ve erkek çocukları Jason'ı anlatırdı. Onun şımarık bir velet olduğunu söyler, izin almadan konuşan kitabı kullandığını açıklardı.

Peki Ulysses Moore'un büyük babası? Hani şu Hayali Gezginler Kulübü'nü kapatıp yerine Kundakçılar Kulübü'nü açan adam?

Eh, zaten bu kitabın bir kopyasının Argo Villası'nda, bir

kopyasının da Londra'da olmasını o adama borçluydular. İşte bütün gizem çözüldü.

Moorelar az bulunan kitapları topluyorlardı. Ayrıca kasabanın hayırseverleriydiler. Bunda bir kötülük yok. Gizli saklı işler yapmıyorlardı.

"Başka bir kadın daha vardı. Ve bir kız?" diye sorabilirdi Voynich.

O zaman üç adam yeniden konuşmaya başlarlar ve kitabın öteki kopyalarını ele geçirmek için çoktan harekete geçtiklerini söylerlerdi. Kopyalardan bir tanesinin Bloom ailesinde, Venedik'te olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden Bay Bloom'la temas kurmuşlar ve onu kasabalarına davet etmişlerdi.

Kimse dolap çevirmiyordu. Saman altından su yürütmüyorlardı.

Sahiden tuhaf olan tek şey bu kitaptı. Ama zaten bütün kopyaları satın almak istemelerinin nedeni tam da buydu: İnsanların dikkatini Kilmore Koyu müzesine çekmek.

"Onları çok sıkı güvenlik gözlemleri altında saklayacağız. Bir daha onları kimse kullanamayacak. Ama birkaç turisti buraya çekmek için efsanelerini anlatmaya devam edeceğiz..."

Açık ve basit.

Nestor bile neredeyse bu hikayelere inanacaktı.

Planın tek bir açığı bile yoktu. Hiç sorun çıkmayacaktı.

Bu adamı zaman anahtarlarından ve kayalıkların dibinde uyuyan Metis'ten uzak tutmaları yeterli olacaktı. Ve belki bu oyunu iyi oynarlarsa Voynich, defteri onlara satmaya ikna olurdu.

Bu sırada yolun sonuna geldiler.

"Turist rehberleri gibi davranalım Nestor," dedi Kara, yolcu taşınan kısımdan çıkabilmek için çırpınırken. "Böylece Voynich, bu kasabanın dünyanın en sıkıcı yeri olduğunu düşünerek aramızdan ayrılır. Bizim de acayip bir müze açmak isteyen ne olduğu belirsiz iki bunak olduğumuza inanır."

Nestor tamam anlamında başını salladı. "Hay hay! Su içmek kadar kolay."

Gözlerini çevirdi ve meydanın karşı tarafında duran Tommaso'ya baktı.

Sıra sende evlat.

İsim: **Victor "Kara" Volkan**

Doğum yeri ve tarihi: Kilmore Koyu, 18 Ekim 1947.
Yaşadığı yer: Uzun süre Papaz Gianni'nin Bahçeleri'nde ikamet etti. Şimdi yeniden Kilmore Koyu'nda yaşıyor.
Ayırt edici özellikleri: Çok büyük sanatsal yetenekleri var. Argo Villası'ndaki balıkçı kadın heykelini o yaptı.

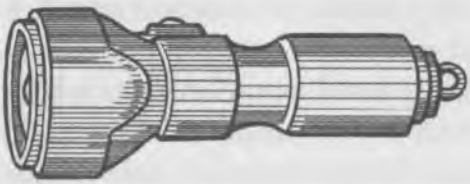

Bölüm 25

SON YOLCULAR

Gecenin bir yarısı yola koyuldular.

Kızıl saçlı oğlan onları sarsarak uyandırmış ve onlara şöyle demişti: "Eve dönmek ister misiniz?"

Makasçı Kardeşler başta çocuğun kendileriyle dalga geçtiğini düşünmüşlerdi.

Ama oğlanın bakışlarında dalga geçer gibi bir hal yoktu.

"Fakat sizi uyarmalıyım. Bu çok tehlikeli bir yolculuğa dönüşebilir."

İkisi birden ayağa fırlamışlar, gözlerini ovuşturup uyuşan bacaklarına masaj yapmışlardı.

"Ya o?" diye sormuşlardı kadını işaret edip.

"O burada kalıyor," diye cevap vermişti kızıl saçlı çocuk.

"Neden bizi yanında götürmek istiyorsun?" diye sormuştu kıvırcık saçlı.

"Biz kötü insanlarız," diye eklemişti sarışın.

Oğlan elindeki bakır tabancayı sallamıştı. Ve onlara alev püskürten şemsiyeleri göstermişti. "Çünkü bunları kullanmasını bilen birilerine ihtiyacım var," diye cevap vermişti.

Makasçı Kardeşler birbirlerine bakmışlardı.

Yağmur hala yağıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan, buz gibi bir yağmur. Bitkilerin yapraklarını dövüyor, otları ortasından kırıyordu.

Taş duvardan inmelerine imkan yoktu.

"Bizi nereye götüreceksin?" diye sormuştu iki kardeş, bacaklarına takılı zincirleri şakırdatarak.

"Arkadaşlarımın yanına," diye cevap vermişti kızıl saçlı oğlan.

Ve böylece rüyada gibi yürüyerek tuhaf görünüşlü yuvarlak binaya girmişlerdi.

Binanın girişinde kapı yoktu.

Ama içeride bir kapı vardı. Fildişi bir kapı.

Hala açıktı.

Kadın ve kızıl saçlı oğlan birbirlerine sarılmışlardı.

"Bizimle gel," demişti oğlan, kadına.

"Hayır, Rick. Ben burayı bırakamam," diye cevap vermişti kadın sadece.

Oğlan ısrar etmemişti. Kadınla aynı fikirdeydi. "Ben de seni

bırakamam," diye cevap vermişti. "Geri döneceğim. Hepimiz geri döneceğiz."

Kadın ona kitapçığı vermeyi teklif etmiş ama kızıl saçlı oğlan onu geri çevirmişti. "Hayır. Bu senin."

"Sizi bekleyeceğim," diye ısrar etmişti kadın. "Artık birilerinin buraya gelmesinden korkmuyorum. Senin işine daha çok yarar. Burası o kadar tehlikeli değil."

Sonunda oğlan, tüfek gibi kitapçığı almaya da ikna olmuştu.

Her şeyi yanına alıp almadığını kontrol etmişti: El fenerleri, mumlar, su ve yiyecek.

Sonra başıyla Makasçı Kardeşler'e kapıdan içeri girmelerini işaret etmişti.

En son o içeri girecekti.

"Kapıyı arkamdan kapat," diye fısıldamıştı Sonuncu'ya.

Ve karanlığın içine dalar dalmaz yürümeye başlamışlardı.

En derinlere kadar inmişlerdi.

Nehre varıncaya kadar.

Kayık eski yerine geri dönmüştü.

İki kardeş, Dante Alighieri'yi* düşünmüşlerdi.

Onun öteki tarafa yaptığı seyahati.

Büyük bir hata yaptıklarını anlamışlardı.

Hayali yerler aslında vardı.

** 13. yüzyılda yaşamış bir Italyan şair ve filozof. En önemli eseri* İlahi Komedya'*dır. Bu eser Cehennem, Cennet ve Araf olmak üzere üç bölümden oluşur. Yazar burada, Dante'nin ölüler ülkesine giderken bindiği kayığa gönderme yapıyor. (ç.n.)*

Ve korkutucu olabilirlerdi.

Veya muhteşem.

Nehri aşmışlar, kirpili anahtarı ortadaki kapıya sokmuşlardı.

Altından bir dünyaya adım atmışlardı.

Birileriyle karşılaşıncaya dek uzun süre yürümüşlerdi.

Onlara Jason'ı, Anita'yı ve Zefiro'yu sormuşlardı.

Harabelerin içinden ilerleyen uzun bir koridorun önünde durmuşlardı.

Ve içeri girmişlerdi.

Üçü de hayalet gibiydi.

Bölüm 26

BALİNALI ANAHTAR

Tommaso Ranieri Strambi, köşeyi döner dönmez bir duvarla karşı karşıya geldi ve güm diye kafasını çarptı. Bir süre öylece kalakaldı. Sonra üzerine yağmur gibi yağan yumruklarla yere devrildi.

Neler olduğunu anlamak için başını kaldırdığında iki elin onu tuttuğunu, bacağını çektiğini, kolunu büktüğünü ve kendini bir iple iki büklüm bağlanmış bir halde buluncaya kadar evirip çevirdiğini hissetti.

Üstelik onu hareketsiz hale getiren oğlan sürekli sayıp sövüyordu. "Biri gelip şu düğümü atsın!" diye seslendi sonunda.

İkinci oğlan, birincisinin yerini aldı. "Sen ne yapmışsın böyle? Bunlar ayakkabı bağcığı!"

"Ne olmuş yani? Sonuçta bağlamış mıyım, bağlamamış mıyım?"

Tommaso'yu mahzene benzeyen bir yere sokuncaya kadar yerde sürüklediler. Sonra da oturur vaziyete getirdiler.

Burnu kanıyordu. Yanakları pelte gibi olmuştu ve koyu renkli bir şey gömleğini lekelemişti.

Her yer karanlıktı.

Bağırdı.

Bir el, ağzını kapattı.

"Kes sesini!"

"Ne bağırıyorsun!"

"Size ağzını bağlayalım demiştim!"

Üç çift bacak etrafta koşuşturdu. Aralarından biri ağzına bir mendil bağladı ve sıktı.

Sonra da nihayet ışığı açtılar.

"Hey yavrum hey!" diye bağırdı küçük Flint. "Şimdi nasılsın bakalım, ha?"

"Sana cevap veremeyeceğinin farkındasın, öyle değil mi?" diye sordu büyük Flint. Küçük kuzeninin aklından şüphe etmeye başlamıştı. "Daha yeni ağzını bağladık."

"Sorduğum sorunun cevabı yok kuzen! Buna retorik soru derler. 'Ne kadar da güzel olmuşsun.' gibi..."

"Aynen," dedi ortanca Flint. "Gerçekten ne kadar da güzel olmuşsun."

"Hediye paketi gibi bağlanmışsın," diye ekledi küçük kuzen, yüzünde kötü bir gülümsemeyle.

"O karga maskesi ve siyah pelerin olmayınca sen de bir hiçsin!" diye haykırdı büyük olan.

"Mgggtt-MMM!" diye bağırmaya çalıştı Tommaso.

"Ne dedi?" diye sordu ortanca Flint.

"Mmm-gg-mm...gibi bir şeyler," diye tekrarlamayı denedi büyük Flint.

"İkiniz de sessiz olun! Onun konuşmaması gerek," dedi küçük Flint. "Tek yapması gereken bizi onaylamak. Onaylamak..." Tommaso'nun başını tuttu ve yukarı aşağı salladı. "...veya yadlamak." Zavallı çocuğun başını bu sefer de sağa sola salladı.

Ortanca Flint alnını kırıştırdı. "Yad- ne?"

"Yadlamak," diye tekrarladı küçük Flint. "Onaylamanın zıt anlamı."

"Bak, öyle bir kelime olduğunu hiç sanmıyorum!" diye itiraz etti büyük Flint.

"Elbette var! Onaylamak varsa, zıtı da olmalı!"

"Onun yerine, 'naonay' desek olmaz mı? Hani bazen namağlup' diyorlar ya, onun gibi."

"Seni akılsız, 'naonay' denmez!" diye bağırdı küçük Flint.

Tommaso, onların dikkatini çekmek için ağzında bir şeyler gevelemeye ve tekmeler savurmaya başladı. Şu anda sözcüklerden çok daha önemli bir sorun vardı ve bunu bir an evvel anlamaları gerekiyordu.

"Şimdi daha önemli konulara geçelim," dedi küçük Flint, iğneleyici bir ses tonuyla. "Bizim kim olduğumuzu biliyor musun?"

Tommaso hayır anlamında başını salladı.

Küçük Flint konuşmaya devam etti. "Biz Flint kuzenleriz. Kilmore Koyu bizim şehrimizdir. Bizim! Covenantlar'ın değil, o havuç saçlının değil ya da onların arkadaşlarının değil. Sen de onların arkadaşısın, öyle değil mi?"

Tommaso hareket etmeden ona bakıyordu.

"ÖYLE Mİ, DEĞİL Mİ?" diye bağırdı küçük Flint.

Bu sefer Tommaso onu başıyla onayladı.

"Çok iyi. Çünkü gördüğün gibi, şu anda sizin muhteşem planınızı mahvetmek üzereyiz. Şimdi biz kayalığın dibindeki tekneyi 'kim olduğunu bilirsin'e göstermeye gideceğiz. Sen de uslu uslu burada oturup bekleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Tommaso zorlukla onayladı.

"Kim olduğunu bilirsin derken, kimden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu küçük Flint.

Tommaso bir süre düşündü, sonra hayır anlamında başını salladı.

"Onun adı Voitek," diye araya girdi büyük Flint. "Nonnich."

"Şef. Şu siyah arabayla gelen."

İşte o zaman Tommaso başıyla adamı tanıdığını belirtti.

"Bak gördün mü, ne güzel anlaşıyoruz," dedi küçük Flint büyük bir memnuniyetle. "Neler yapabileceğimizi biliyorsun, öyle değil mi?"

Tommaso bilmiyordu. Ama gene de başıyla onayladı.

Sonra en büyük iki kuzen mahzenden dışarı çıktılar.

* * *

Ne diyebilirdi?

Bu gerçekten mümkün müydü?

Voynich bu soruların cevabını bilmiyordu. Emin olduğu bir şey varsa, o da... *eğleniyor* olduğuydu.

Üç saatten fazla bir süredir kasabanın küçük taş evlerinin arasında dolaşıyordu ve üzerinde esen bu bayram havası bir türlü kesilmemişti.

Bu kadarla da bitmiyordu. Kilmore Koyu ve sakinleri hakkında düşündüklerinde başından sonuna kadar haksızdı.

Şüphelerinin büyük kısmını gidermişti.

Hayali bir yer mi? İlahi ben!

Yampirik evleri ve içinden çiçekler taşan balkonlarıyla kasaba burada, etrafındaydı.

Ah, tabii bir de şu pastane vardı. Adı neydi...?

"Tombul Tatlıcı..." diye cevap verdi Bay Kara, tüm sakinliğiyle.

Doğru ya, Tombul Tatlıcı!

Tam bir güzide tatlar cennetiydi burası. Bir de öyle güzel bir bitki çayı yapıyorlardı ki Voynich, tadına tat katsın diye içine bir kaşık dolusu şeker bile attı.

En azından kulüpte değildi. Burada her yaptığına karışan Pires ve kız kardeşi yoklardı. Burada onu kimse tanımıyordu!

Kendini özgür hissediyordu.

Yürümekte ve etrafına bakınmakta özgürdü.

Ve bitki çayına istediği kadar şeker atabiliyordu.

Kasabaya adım atar atmaz insanlarla ahbap olmaya başlamıştı.

Hatta yoldan geçen nazik ama aklı biraz havada bir kadınla bile tanışmıştı. Kadın peşi sıra içi taze sebzeler, yeni tutulmuş balıklar ve fırından yeni çıkmış ekmeklerle dolu bir alışveriş çantası sürüklüyordu. Miyavlayan kedilerden oluşan bir kuyruk, kadını bir gölge gibi takip ediyordu.

Kendisi Bayan Biggles olur, Bay Voynich.

Voynich hemen koşup kadına alışveriş çantasını taşımakta yardım etmeyi önermişti. Bayan Biggles gözüne sevgi yumağı bir kadın gibi gözükmüştü. Kim bilir bu aldıklarıyla ne harika yemekler pişirecekti! Kim bilir kocasına ne kadar iyi bakıyordu!

Ama Voynich neler düşünüyordu böyle?

Alışveriş çantaları mı? Mutfak mı? Evlilik mi?

Şu denize nazır evler de gerçekten çok hoşuna gitmişti. Deniz tuzu yüzünden pembeleşen duvarları ne kadar da şirindi.

Bu evler kimin hoşuna gitmezdi ki?

Ya şu kayalığın tepesindeki eski eve ne demeli?

Rüya gibiydi.

Kuşkusuz bu evde gizem falan yoktu. Sadece fazlasıyla çetrefilli etnik bir dekorasyon, kontrol dışı birkaç pırıltı, o kadar. Elbette bu durum kendisi gibi bir düzen delisini hayretlere düşürüyordu.

Jason'ın odasını görür görmez, burasının kendisiyle alay eden serseriye ait olduğunu anladı.

Voynich ve şu Jason Covenant adlı çocuk, birbirlerini birçok defa konuşan kitabın sayfalarından rahatsız etmişlerdi. Ama bu sadece bir kazaydı, o kadar da önemli sayılmazdı.

Tıpkı Bay Beyaz'ın dediği gibi.

Sonra parka gitmişlerdi.

"Bay Voynich, bizim kanaatimize göre," diye açıklamıştı Bay Kara, "kasabayı ziyaret eden bir yabancı, zavallı Ulysses Moore'un adını kullanmış. Ama her şeyi kafasından uydurmuş, beni anlıyor musunuz?"

"Oh, evet, tabii ki anlıyorum!" diye bağırmıştı Bay Voynich, alışılmadık derecede anlayışlı bir tavırla. Zaten burada bulunmak onda bile yazı yazma isteği uyandırmıştı.

Sonra her şeyi kendi gözleriyle görmüştü: Moorelar'ın mezarları karşısındaydı. Ailenin son iki üyesi oraya gömülmüşlerdi. Birileri mezarlarına taze çiçekler getirmeyi sürdürüyordu.

"Siz de gördünüz mü, kasabada hala ne kadar seviliyorlar?" diye dikkatini çekmişlerdi.

"Tabii, tabii," diye cevap vermişti Voynich.

Her halükarda ölüydüler.

Moore ailesinin soyu sonunda tükenmişti.

Onlar geri dönerken Bay Beyaz mozolede kalmak istemişti. İhtiyar adam bayağı bitkin görünüyordu. Bir kez daha kasabaya inecek hali kalmamıştı.

"Sağlıcakla kalın Bay Beyaz," diyerek ona veda etmişti Voynich, tüm içtenliğiyle.

"Siz de sağlıcakla kalın Bay Voynich. Umarım yakında yeniden..." gibi bir şeyler gevelemişti Bay Beyaz ve bir gemi kaptanı gibi elini alnına götürmüştü.

"Tuhaf bir tip, ha?" demişti Bay Voynich, biraz uzaklaştıktan sonra siyah sakallı Bay Kara'ya dönerek.

"Ah, siz onu bir de bana sorun Bay Voynich. Bir de bana sorun!"

Voynich ve Kara, yeniden deniz kenarına inmişlerdi ki yanlarında iki kıvırcık saçlı oğlan bitti. Adamların dikkatini çekmek ister gibi bağrışıp zıplamaya başladılar.

"Bayım! Bayım!" diye bağırıyorlardı.

Bu durum, kundakçıların şefini rahatsız etti. Onu nereden tanıyorlardı?

Kara Volkan çocukları uzaklaştırmaya çalıştı. Ama işe yaramıyordu.

"Burası küçük bir kasaba. Burada dedikodu çabuk yayılır!" diye konuştu eski makinist, mutlu bir ifadeyle.

Bir yandan da bakışlarıyla Tommaso'yu arıyor, kendi kendine oğlanın nereye kaybolduğunu soruyordu.

Çocukların ona sandallarını göstermek istediğini fark etti. "Ah, ne tatlılar!" diye bağırdı Voynich. Belki de onu denizde gezdirmek istiyorlardı.

Cana yakın bir şekilde gülümsedi ve cevap verdi. "Bir sonraki gelişimde yavrucuklarım. Bir sonraki gelişimde!"

Ve çocuklara sırtlarını dönüp güneşli verandasına birkaç masanın atıldığı derme çatma bir lokantaya girdiler.

"Ne oldu?" diye sordu kuzenlerinin mahzene geri döndüklerini gören küçük Flint. "Nasıl gitti?"

İkisinin de omuzları düşmüştü. Avutulamayacak kadar kederli

görünüyorlardı.

"Hiç anlamıyorum kuzen..." diye yakındı ortanca Flint. "Bizi dinlemedi bile."

"Ama ona sandalı gösterdiniz, değil mi?" diye sordu kulaklarına inanamayan küçük kuzen.

"Evet, ama... şu kadar bile ilgilenmedi."

"Ama bu nasıl olur?"

Küçük haydut bakışlarını Tommaso'ya çevirdi. "Dün açık ve net olarak kayalıkların dibindeki tekneden..."

"Biliyoruz kuzen!"

"Biz de duyduk!"

"Yeter!" diye bağırdı küçük Flint, sabırsızca. "Şimdi bildiklerimizin üstünden geçelim."

Tommaso'nun önünde durdu. "Bize hemen bir cevap ver!" diye emretti. "Sen bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Venedikli oğlanın şaşkın bakışları altında küçük Flint cebinden balina şeklinde bir anahtar çıkardı.

Flint kuzenler, oğlanın yüzündeki ifadeden bir şeyler bildiğini çıkardılar.

"Çok güzel, çok güzel..." diye devam etti küçük Flint. "Çünkü artık tek bir hata daha yapamayız. Sökül bakalım! Bu ne?"

Tommaso bir şeyler geveledi.

"Ağzındaki bağı çözün."

Ağzındaki bağ çözülür çözülmez Tommaso derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. Dudakları çok acıyordu.

"Hay lanet!" diye bağırdı. Sürekli kaçırılıp bir yere kapatılmaktan

bıkıp usanmıştı artık.

"Eee?" diye baskı yaptı küçük Flint.

"O anahtar size ait değil," diye itiraz etti Tommaso. "Onu hemen aldığınız yere geri koyun!"

"Kime ait olduğunu biz de çok iyi biliyoruz!" diye bağırdı ortanca Flint. "Onu dün gece kutudan ben çaldım!"

Kimse fark etmeden mi? diye düşündü Tommaso. Buna inanmak bile istemiyordu.

"Bunu şefimize gösterdiğimizde ne tepki vereceğini biliyor musun?" diye sordu küçük Flint.

"Hiçbir tepki göstermeyecek," diye cevap verdi Tommaso.

"Hiç mi?"

"Sıradan bir anahtar işte."

"Öyleyse neden bu kadar önemli?" diye ısrar etti küçük Flint. "Onu saklamaya çalıştığınızı biliyoruz. Neden?"

"Balinalı anahtarın hiçbir önemi yok!" diye karşılık verdi Tommaso.

"Gördün mü?" diye sızlandı ortanca Flint. "Keşke bunun yerine ejderhalı anahtarı alsaymışım!"

"Bir şey fark etmezdi!" diye bağırdı Tommaso öfkeyle. "Bunlar sadece anahtar."

Ama küçük Flint bu kadar kolay pes etmezdi. "Ah, hakikaten mi?"

Mahzenin zemindeki bir ızgara kapağını kaldırdı ve anahtarı deliğe yaklaştırdı. "Bu delik lağıma açılıyor. Lağım da denize dökülüyor. Ben şimdi bu anahtarı lağıma atsam... senin

umurunda olmayacak öyle mi? Yani sonuçta bu, sıradan bir anahtar olduğuna göre..."

Tommaso terlemeye başladı.

Küçük Flint söylediği şeyi yapabilirdi. Balinalı anahtarı gerçekten lağıma atabilirdi.

"Ya-yapma," diye kekeledi.

"Öyleyse bir değeri var, ne de olsa..."

"Sadece manevi bir değeri var. Başka bir şey değil."

Küçük Flint bir kez daha anahtarı atacakmış gibi yaptı.

"HAYIR!" diye bağırdı Tommaso. "Söyledim! Söyledim işte! Atmayacağına söz vermiştin!"

Küçük haydut muzipçe gülümsedi. "Şimdi konuşmaya başlayalım."

"Haydi başlayalım," diye tekrarladı ortanca Flint.

Tommaso süklüm püklüm başını eğdi. Bir süre yüzüne ve bedenine yumruk ve tekme yedikten sonra, nihayet konuşmaya ikna oldu.

"Calypso'nun kitapçısındaki bir kapıyı mı açıyor?" diye sordu küçük Flint şaşkınlıkla. "Ne yani? Bunda bu kadar gizlenecek ne var?"

"Bize yalan söylüyorsun!" diye bağırdı ortanca Flint.

"Hayır, yemin ederim!" diye haykırdı Tommaso. "Gerçeği söylüyorum."

"Sen nasıl istersen," diye karar verdi küçük Flint. "Bize yardım etmek istemediğin ortada. Şimdi ne yapacağımızı biliyor musun?"

"Biliyor musun ne yapacağız?" diye tekrarladı ortanca.

"Dosdoğru gidip Calypso'ya soracağız," diye kısaca açıkladı küçük Flint. Sonra ötekiler Tommaso'yu işaret etti. "Şunun ağzını tıkayın ve burada bırakın. Elinizi çabuk tutun. Sizi yukarıda bekliyorum."

"Ben Calypso'ya gelmem!" diye itiraz etti büyük Flint. "Beni sürekli kitap almaya zorluyor!"

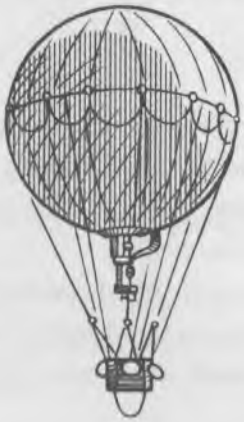

Bölüm 27

YÜZEYE DÖNÜŞ

Anita gözlerini açtığında balon durmuştu. Etrafını görebilmek için gözlerini birkaç defa kırpıştırmak zorunda kaldı çünkü mutlak bir karanlığın içinde kalmıştı. Üstüne üstlük ayağa kalkmak için kımıldadığında kolunun acıdığını fark etti.

Aradan ne kadar zaman geçmişti?

Şu anda neredeydi?

Kendine gelmeye çalıştı.

İlk düşüncesi Jason, Zefiro ve Dehşet Salonları'nda başlarına gelenler oldu. Hiçliğin içinden çıkan o şekilsiz gölgeyi, arkadaşlarını, kendinden ayıran o canavarı korkuyla aklına getirdi.

Onların sesini bile duyamamıştı.

Jason'ın sepetten aşağı düştüğü anı düşündü.

Oturduğu yerden gözleriyle sepetin içini araştırdı. Jason'ın şans getirdiğine inandığı taşlar yanında duruyorlardı. Anita, balonun ateşinde taşları ve kendinden geçmeden önce başını çarptığı tuhaf nesneyi inceledi.

Bir bacağının yardımıyla onu kendine doğru çekti. Ayakkabı kutusu büyüklüğünde metal bir kütleydi. Ortasında ne işe yaradığı belirsiz bir delik ve uzun kenarında sağlam bir kilit mandalı vardı.

Derken balonun sallandığını hissetti.

Ve bir çığlık attı.

"Anita?" diye seslendi tanıdık bir ses. "Anita bizi duyuyor musun?"

Kız sersemlemiş bir halde başını salladı.

Sonra yeniden biri veya bir şey balonu salladı.

Hayal mi görüyordu yoksa... alçalıyor muydu?

"Anita, iyi misin?"

Hayal görüyorum, diye düşündü kız. *Jason'ın sesini duyduğumu sanıyorum.*

Oysa Jason karanlığın içinde yitip gitmişti. Tozun dumanın içinde. Gölgelerden oluşan bir yaratığın pençelerinin arasında.

"Belki bayılmıştır," dedi ikinci bir ses.

Anita'nın zihnindeki bulutlar biraz daha dağılır gibi oldu.

O ses...

Olabilir miydi?

Rick?

Yan tarafa döndü. Başı çatlamak üzereydi. Uğurlu taşları

eline aldı.

Balon biraz daha alçaldı.

"Küçücük bir şey bu..." diye konuştu üçüncü bir ses. "Hepimiz birlikte asla sığamayız."

"Beş kişiyiz kardeşim. İki yüz kişi değiliz," dedi başka bir ses. "Altın adam yaralı. Ve buradan ayrılamaz."

Balon daha da alçaldı.

Ve biraz daha.

Sonra sepetin kenarında iki el belirdi.

Sonra da bir yüz. Jason'ın yüzü!

"Anita! İyi misin?"

Kız, onun yüzünü gördü. Karanlığın içinden bakıyor ve bir ışık yayıyordu.

Belki de bu ışık sadece oğlanın gülümsemesiydi.

"Sen öldün," dedi. "Öldüğünü gördüm."

Oğlan ona bir şeyler söylediyse de, Anita onu duyamadı. Yeniden bayılmıştı.

"Neredeyiz?" diye sordu, çok daha sonra kendine geldiğinde.

"Uyanıyor!" diye bağırdı Jason. Hemen kızın yanına diz çöktü.

Anita gözlerini açtı. Kafası hala allak bullaktı.

Zifiri karanlıktı.

Etrafında bir sürü insan vardı.

Bir de Jason.

Oğlan kolunu onun boynunun altına koydu.

"Hey," dedi kıza.

"Sen..."

"Şşşt... Başını çarpmışsın."

"Ama... kolun?"

"Sadece çarptım," diye cevap verdi Jason.

Sonra Rick de yanına diz çöktü. "Selam Anita. Yeniden buluştuğumuza çok sevindim."

Anita anlamıyordu. Nasıl oluyordu da Rick burada, yanlarında duruyordu?

Bir de şu iki adam vardı. Onlar kimdi?

"Rick ve Makasçı Kardeşler tam zamanında geldiler," diye açıkladı kızın kafasının iyice karıştığını gören Jason. "Ve o şeyi... bizden uzaklaştırdılar. Alevleri ve suni ateşleri görür görmez karanlığın içinde ortadan kayboldu."

"Ama..."

"Neyse ki balon tavandaki taşlara takılı kalmıştı. Onu aşağı çekmeyi başardık," diye anlattı oğlan.

"Zefiro?" diye fısıldadı Anita. Endişeyle bakıyordu.

"O çok kötü yaralandı," diye yanıtladı Jason. "Onu Labirent'te yaşayan insanlara götürdük. Onlarla kaldı."

Anita başını çevirip etrafa baktı. Jason'ın, Rick'in ve kendilerini takip eden öteki ikisinin yüzlerini görebiliyordu.

"Çok üzgünüm Anita hanım," oldu kıvırcık saçlı adamın ilk cümlesi. Utanmış gibi görünüyordu.

"Üzgün müsün? Neden?" diye sordu kız.

Doğrulup sırtını sepetin kenarına dayadı.

"Size daha önce inanmadığımız için," diye açıkladı sarışın.

"Bütün bu şeylere... rüyamızda görsek inanmazdık."

"İnanmazdık işte... ne yapalım."

Jason ve Rick'in yardımıyla ayağa kalkmayı başardı.

Balondan dışarı baktı.

"Neredeyiz?" diye sordu.

Sesi, etraflarını çevreleyen boşluğun içinde yankılandı.

Rick'in elindeki fenerden yayılan ışık huzmesi, uzaktaki taşların sivri uçlarını aydınlatıyordu.

"Bilmiyoruz," diye cevap verdi Jason. "Ama yukarı çıkıyoruz."

Hepsi yorgunluktan bitap düşmüştü.

Nöbet sırasını kararlaştırdılar ve küçük sıcak hava balonu yukarılara doğru yükselirken derin bir uykuya daldılar.

Kaç saat uyuduklarını bilmiyorlardı ama kıvırcık saçlı adamın sesiyle yeniden uyandılar.

"Durduk," diyordu adam.

Hepsi bir anda ayağa kalkınca içinde bulundukları sepet hafifçe sallandı.

Kıvırcık saçlı adam haklıydı. Balon durmuştu.

"Saat kaç?" diye sordu Rick. Hala kendine gelememişti.

"Bir," diye cevap verdi Peter Dedalus'un eseri olan saatine bakan Anita. Anlaşılan bir tek kendi saati çalışıyordu.

Jason gözlerini ovuşturup başlarının üzerindeki balona baktı. Fakat sepete doğru inen sicimler dışında hiçbir şey

göremiyordu.

Rick öteki taraftan dışarı uzandı ve elindeki fenerin ışığıyla karanlığı taradı. Önce balonu aydınlattı, hemen ardından da taş duvarları.

Bu esnada iki kardeş de yavaşça balonu sallıyor ve hareket ettirmeye çalışıyorlardı.

"Hiçbir şey anlamıyorum..." dedi Jason başını sallayarak. "Kayalara çarpmış olsak duyardık."

"Bu yeri biliyorum..." diye mırıldandı Rick.

Ve bunu der demez elindeki fenerle başlarının üzerinde bulunan bir şeyi aydınlattı. Bu, boşluğu boydan boya kesen bir köprüydü. Balon tam köprünün altında durmuştu.

"Balonu köprünün altından çıkarmalıyız!" diye bağırdı.

Sonra feneri dişlerinin arasına koydu ve balona çıkan en kalın sicimlerden ikisini tutup onları sertçe salladı. İki kundakçı ona yardım etti ve böylece Rick, balonu birkaç santim kımıldatabildi.

"Haydi, hep beraber!" diye bağırdı Rick.

"Sen şu sicimi al!"

"Üç dediğimde çekeceksiniz! Bir, iki, üç!"

Bu sefer balon köprünün hörgüç şeklindeki kemerlerinden birinin üzerine kaydı.

"Bir kez daha!" diye bağırdı Rick. "Bir, iki... üç!"

Nihayetinde balon tüm engellerden kurtuldu ve yeniden yükselmeye başladı.

"Çabuk!" diye seslendi Rick, balon tam köprünün yanından

geçerken. Ardından demir atmaya yarayan çapayı aldı.

"Biliyordum!" diye bağırdı bir dakika sonra.

Çünkü fenerinin ışığı taştan dev bir maymunun siluetini aydınlatmıştı.

"Neyi biliyordun?" diye sordu Anita.

"Argo Villası'nda olduğumuzu!" diye sevinçle haykırdı kızıl saçlı oğlan.

Köprü şimdi tamamen önlerine serilmişti. Uzun ve dardı. Kemerliydi. Hayallerden fırlamış bir görüntüsü vardı. Ve köprünün her iki tarafında, çoktan sönmüş sokak lambalarının arasında hayvan heykelleri göze çarpıyordu: Bir maymun, bir çalıkuşu, büyük bir ejderha ve kuyruğunu kaldırmış bir balina. Bir kurbağa, burnu havada bir kedi, korkutucu bir timsah, bir at. Sipsivri dikenleri olan bir kirpi. Sfenkse benzeyen bir aslan ve kavisli dişleri olan bir mamut.

Balon ilerlemeye devam ediyordu.

"Rick?"

Ama kızıl saçlı oğlan çoktan sepetten dışarı atlamıştı.

Çabucak çapayı heykellerden birine bağladı ve mutlu bir ifadeyle elini salladı.

"Arkadaşlar, eve döndük!"

Bölüm 28

SAHİLDEKİ LOKANTA

Yerin adı, Rüzgarlı Han'dı.

Sadece tek bir müşteri göze çarpıyordu. Orada, birkaç adım ötede kumsal ve ışıltılar saçan bir deniz vardı.

Kara Volkan, Voynich ve Bay Bolton (yani Bay Bloom), tahtaları gıcırdayan verandada ayakta duruyorlardı.

"Gezintimizi şöyle tadı damağımıza layık bir öğlen yemeğiyle taçlandırmaya ne dersiniz?" diye sordu Bay Bloom. "Belki bizim müze açma fikrimiz hakkında da konuşuruz?"

Gene şu müze işi... diye düşündü Voynich.

Ve gözünün önüne, sergilenmek için cam bir vitrinin ardına konmuş dört tane defter geldi. Vitrinin üzerindeki tabelada şunlar yazıyordu:

MARIUS VOYNICH'İN HEDİYESİ

Hediye. Günlük kelime dağarcığı için yeni bir kelimeydi. Ama aynı gün içinde bu kelimeyi ikidir kullanıyordu. Çünkü bugün Viviana'dan sonraki ilk günüydü.

Yeni başlayan hayatının ilk günü.

"Ah!" diye bağırdı kendi kendine. "Keşke her şeyin bu kadar kolay olduğunu daha önce fark etseydim!"

"Bir şey mi dediniz?"

Lokantanın masalarından birine oturdular. O, Kara ve Bolton.

"Oh, hayır. Sadece yüksek sesle düşünüyordum," diye cevap verdi Voynich. "Kişisel meseleler. Bugün üzerimden büyük bir yük kalktı da."

İkisi fırında balık siparişi verdi. Üçüncüsü ise her zamanki gibi bitki çayı.

"Veya boş ver!" Voynich aniden siparişini değiştirmeye karar vermişti. "Ben de balık istiyorum! Yanında da patates olsun!"

Yemeklerinin gelmesini beklerlerken önceki günleri düşündü. Eco'nun ve Makasçı Kardeşler'in telefonlarını, verdikleri raporlar aracılığıyla ilettikleri kuşku uyandıran durumları, Karaltılar Evi'yle ilgili yaptıkları karanlık bağlantıları, Morice Moreau'yu, Moorelar'ı ve bu zararsız kasabayı.

"Kitaptan bahsediyorduk Bay Voynich..." Bay Bolton boğazını temizledi. "İsterseniz ondan 'seyahat kitapçığı' diye bahsedelim."

Voynich başıyla onayladı. Ama biliyordu. Karşısında oturan Bolton adındaki neşeli beyefendi acaba kaç senesini bu kitabın gizemini çözmeye çalışarak harcamıştı? Kaç gece boyunca onun varlığına bir anlam verebilmek uğruna yatağında dönüp durmuştu? Nasıl oluyordu da ablasına başkaldırdığı andan itibaren her şeyi doğru bir şekilde görmeye başlıyordu? Belki de bu kitap öylesine önemli bir nesneydi ki... bir müzeye konulmayı hak ediyordu. Bir itirafta bulunmaya karar verdi. "Bu 'seyahat kitapçığı' yüzünden neredeyse aklımı kaçıracaktım," dedi. "Ona bir anlam verebilmek uğruna bir emlak şirketi üzerinden Venedik'teki Karaltılar Evi'ni satın aldım... ve her şeyi düzene sokması için oraya bir görevli yolladım."

Bay Bolton irkilmemek için kendini zor tuttu. "Öyle mi?" diye sordu.

"Morice Moreau denilen bu adamla ilgili elimdeki tek şey, Venedik'teki harabe evdi. İnsanlar orasının lanetli olduğunu söylüyorlardı. Geçen yüzyılda çıkan bir yangın, binanın yarısından fazlasını yakıp yok etmişti..."

"Umarım bu yangının arkasında sizin kulübünüz yoktur..." diye dalga geçti Bay Kara.

"Oh, o yıllarda biz resmi olarak ortalarda değildik," diye cevap verdi Voynich de aynı şakacılıkla. Kafasının içinde küçük bir alarm öttü ve konuyu burada kapatması gerektiğini hatırladı. "Aslına bakarsanız şanslıydık çünkü tuttuğumuz restoratör bize çok iyi bir fiyat teklif etti. Harcamak için ayırdığım paranın yarısını!"

"Ne kadar şanslıymışsınız..." gibi bir şeyler geveledi Bay Bolton. Fakat bu sırada karısıyla bir ara bu konu hakkında konuşması gerektiğini düşünüyordu.

"Bu evin beni bir sonuca götüreceğine inanıyordum. Orayı satın almak, yakalanması imkansız bir şeyleri yakalama arzusuydu sadece. Şu işe bakın ki bu ev, işlerimi kolaylaştırmak bir yana, durumu daha da karmaşık hale soktu..."

"Çünkü restorasyon sırasında bir kitapçık daha ortaya çıktı," diyerek adamın lafını tamamladı Bay Bloom. "Ve siz de benim kı- ...demek istediğim... kızı buldunuz."

"Küçük Anita Bloom. Kesinlikle."

"Ama şimdi kitaba ve bizim müze projemize geri dönelim," diye araya girdi Bay Kara. Kaygan bir yüzeyde yürümeye başladıklarını hissetmişti. "Düşüncemizi beğendiğinizi söylemiştiniz. Eğer kendi kopyanızı bize verirseniz çok hayırlı bir iş yapmış olursunuz."

Voynich gözünün önüne yeni bir tabela getirdi:

LONDRA'NIN İYİLİKSEVER SAKİNİ
MARIUS VOYNICH'İN BAĞIŞI

Ve ziyaretçilerin ismini okuduklarını hayal etti. Neredeyse seslerini duyabiliyordu: "Marius Voynich kim acaba? Önemli biri olmalı." Marius Voynich. Viviana değil. Gülümsedi.

Balık tam ağzına layıktı. Çıtır çıtırdı.

Ve patatesler tam kıvamındaydı.

"Öyleyse," diye homurdandı Bay Kara. "Bu lezzetli yemeği

paradan bahsederek mahvetmek istemem ama şimdi bir fiyat belirlesek iyi olacak..."

"Fiyat mı?" diye fısıldadı Voynich.

"Evet... Kitapçığınızı satın almak için."

Voynich'in zihnindeki *MARIUS VOYNICH'İN BAĞIŞI* yazan tabelada, aniden *MARIUS VOYNICH'TEN ZORLA ALINAN* yazmaya başladı. Böylece müzeyle ilgili tüm düşünceleri alt üst oldu. "Oh, hayır!" diye bağırdı başını sertçe sallayarak. "Paranın lafı bile olmaz."

"Bakın kenarda köşede bir miktar paramız var, yeter ki siz..." Kara Volkan bu cümleyi, "Bizi rahat bırakın!" diye tamamlamak isterdi.

"Kitaba değer biçmeme gerek yok," diye cevap verdi Voynich tersçe. "Onu satmıyorum, nokta!"

İki adam endişeli gözlerle birbirlerine baktılar.

Bunun üzerine Voynich gülümsedi ve "Onu size hediye ediyorum," dedi.

Bay Kara ve Bay Bolton aniden rahatladılar.

"Oh, ama... ama... gerçekten çok cömertsiniz Bay Voynich!" diye bağırdılar hep bir ağızdan.

"Tabii müze hazır olana kadar onu size veremem!" diye ekledi adam, bir süre düşündükten sonra.

Bunu Bay Bolton ve Bay Kara'nın, Voynich'i kitapçığı müze açılmadan kendisine teslim etmesi için ikna etmeye çalıştıkları utanç dolu anlar izledi. Fakat Voynich, isteklerini reddediyor ve müze açıldığında buraya yeniden gelebileceğini, böylece tekrar

görüşebileceklerini söylüyordu.

Derken tam tartışmanın en debdebeli anında...

"Affedersiniz?" dedi biri. O ana kadar yan masada sessizce oturmuş ve içkisini yudumlamıştı. "Hepinize iyi günler dilerim. Selam Kara. Araya girdiysem beni bağışlayın... adım Bowen. Doktor Bowen."

Kara Volkan çabucak onun selamına karşılık verdi. Sonra bakışlarıyla Tommaso'yu aradı. Nereye kaybolmuştu bu oğlan? Neden burada değildi ve Doktor Bowen'ı uzaklaştırmıyordu?

"İstemeden de olsa kulak misafiri oldum..." diye devam etti Doktor Bowen. "Ve sizin adınızı duyar duymaz, kendi kendime 'Voynich mi?' diye sordum. Bu ismi nerede duymuştum? Böyle bir isme herkes sahip olamazdı!"

Marius Voynich sandalyesinden kalkmıştı. Bu adam onu tanıyor muydu? İnsanlar onun ismini biliyor ve onun ünlü biri olduğunu mu düşünüyorlardı yoksa?

Şu sahil kasabaları ne büyüleyici yerlerdi böyle!

"İşte bu yüzden sizinle konuşmaya karar verdim," diye konuşmaya devam etti Bay Bowen açık yüreklilikle. "Viviana Voynich'in çok yakın bir arkadaşıyım. Kendisi doktordur. Bu yüzden acaba onun bir akrabası olabilir misiniz?"

Bölüm 29

DENİZDEN KURTARILMIŞ İYİ KİTAPLAR

Tommaso özgür kalabilmek için çırpınan bir deli gibi kendini bir o tarafa bir bu tarafa atıyordu. Sonunda bir şekilde ayağa kalkmayı başardı ve her ne kadar Flint denilen o üç ukala, bacaklarını bağladıklarını düşünseler de, oğlan odanın içinde koşabildiğini fark etti.

Tekmeler savurup kapıyı açtı, merdiveni çıktı ve yola fırladı. Yolunu bulma umuduyla koşmaya başladı. Bir süre sonra Guguk Kuşu Sokağı'nda olduğunu fark etti. Ve eğer yolun karşı tarafında gördüğü şey Peder Phoenix'in kilisesinin çanıysa... Öyleyse Calypso'nun kitapçısı kasabanın öteki tarafında olmalıydı.

Yeniden koşmaya başladı. Düşünecek zamanı yoktu. Sahile ulaştı, gerisin geri döndü ve taş evlerin arasından ilerleyen bir

yola saptı.

Ağzı bağlıyken nefes almak çok zordu. Ama dayanması gerekiyordu.

Gelip geçenlerin meraklı bakışlarına aldırmadan koşmaya devam etti. Nihayet ortasında bir çeşmenin bulunduğu küçük meydana ulaştı. Meydanın bir tarafında postane, öteki tarafında ise Kilmore Koyu'nun küçük kitapçısı vardı. Dışarıdaki tabelada şöyle yazıyordu:

CALYPSO
DENİZDEN KURTARILMIŞ İYİ KİTAPLAR

Uçarcasına içeri daldı. Kapının üstündeki çan, oğlanın hislerine tercüman olmak istercesine umutsuzca çınladı.

Tommi hemen etrafına bakındı. Bir tarafta yeni gelen kitap kolileri duruyordu. Tuhaf bir nedenden ötürü gözü, üzerinde *Tarkan'ın Halkı* yazan beyaz, yaldızlı bir kitaba takıldı. Ama bunun aradığı kitap olmadığından emindi.

Su gibi dupduru bir kız arkadaki kolilerin arasından başını uzattı. Önce oğlana baktı! Sonra ağzındaki bağı, gömleğindeki kanı gördü. Ve çığlığı bastı.

Oğlan elleriyle kızın ağzını kapatabilmeyi ve bağırmamasını söyleyebilmeyi isterdi. Ama ne yazık ki elleri ve ağzı bağlıydı.

"MMMMGHGGHG!" diye mırıldandı. İçinden bunun yeterli olmasını diliyordu. Bir anlığına, hem de bitmek tükenmek bilmeyen bir anlığına her şeyin bittiğini düşündü. Flint kuzenlerin

kitapçıya girmeye cesaret edemediklerini veya kim bilir nasıl korkunç bir strateji geliştirmek için sokağın ortasında tartıştıklarını düşündü.

Calypso'nun yerine bakan kız bir türlü çığlık atmayı kesmiyordu. Telefona ulaşma umuduyla geri geri yürüyordu.

Oğlan, kıza doğru bir adım attı. Tam bu sırada kasanın arkasındaki perdenin hafifçe sallandığını gördü.

Sonunda perde aralandı ve arkasından küçük Flint'in suratı belirdi. Doğum günü hediyelerini açmaya başlayan bir çocuk gibi gülümsüyordu. "Bu ne güzel sürpriz!" diye bağırdı.

Tommaso'nun düşünecek vakti yoktu. Başını öne doğru uzattı ve bir boğa gibi küçük Flint'in üzerine atladı.

Birbirlerine çarptılar, yerlerde yuvarlandılar, Cindy'nin gözleri önünde kitapları birbirine kattılar. "Çocuklar! Durun! Durun!" diye bağırıyordu kızcağız.

Küçük Flint çabucak ayağa kalktı ve geri kaçtı. İtiş kakış sırasında Tommaso'nun ağzındaki bağ da açılmıştı.

"O anahtarı kullanma sakın!" diye bağırdı Venedikli oğlan.

"Yoksa ne yaparsın?"

Tam bu sırada perdenin öteki tarafından şüphe uyandıran bir ses yükseldi.

Bir *trak* sesi. Aynı anda Tommaso'nun tüyleri diken diken oldu.

"Bu anahtar işe yaramıyor!" diye şikayet etti büyük Flint, her zamanki sersem haliyle.

"Buraya gel kuzen!" diye seslendi ortanca Flint.

Tommaso tam bu sırada tezgahın üzerinde duran makası gördü. Onu ellerinin arasına aldı ve bileklerini bağlayan ipi kesmeye çalıştı.

"Durun!" diye bağırıyordu bir yandan da. "Tehlikeli olabilir!"

"Senin için, belki!" dedi geri geri yürüyen küçük Flint.

"Bu kadarı yeter! İkiniz de kesin şunu, yoksa..." Cindy, elindeki koca kitabı gözdağı verircesine havaya kaldırıp oğlanların üzerine yürümeye başladı.

Perdenin arkasındaki kapıdan ikinci bir *trak* sesi daha duyuldu.

"Çok geç kaldın güzelim," diye fısıldadı küçük Flint.

Bir inilti duyuldu.

Uzun bir inilti.

Bunu bir gıcırtı izledi.

Sonra büyük Flint ümitsizce bağırdı. "Ama içeride hiçbir şey yok!"

Sonra ötekisinin sesi duyuldu. "Oh, lanet olsun! Bu da ne?" Ve bir an sonra dev bir dalga hepsini yuttu.

Denizin üzerindeki lokantada oturan Marius Voynich'in ağzını bıçak açmıyordu.

Gözünün ucuyla eli kolu bağlı bir oğlanın sahil yolundan geçip bir sokağa saptığını görmüştü. Ama küçük dilini yutmuş gibi oturmasının nedeni bu değildi.

Bütün suç, şu aklından geçenleri cumburlop diye söyleyen

doktor yüzündendi. Bir de üstüne üstlük masanın yanında ayakta durmuş kendisine gülücükler gönderiyordu.

Viviana Voynich'in çok yakın bir dostuymuş.

Canı cehenneme.

Doktor Bowen'ın sahneye girmesiyle buz kesen kundakçıların şefi, her an kalkacakmış gibi sandalyesinin ucunda oturuyordu. Tuzdan bir heykel gibi sessiz ve hareketsizdi.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu endişeyle durumun çok vahim olduğunu gören Bay Bowen.

"Hmm, Bowen..." diye araya girdi Kara Volkan ve doktoru masasına geçirmek için ayağa kalktı. "Ben de tam olarak anlamadım ama... galiba yanlış bir şey söyledin. Lütfen kendi masana geçebilir misin?"

"Ona sadece Viviana Voynich'i tanıyıp tanımadığını sordum, o kadar!" diye itiraz etti Doktor Bowen.

"Görünüşe göre kendisi Viviana Voynich denilen bu kadından bahsedilmesini istemiyor. Muhtemelen eski karısıdır ve bir avukat ordusu sayesinde adamı başından atmıştır. Neler olduğunu biz bilemeyiz."

Doktor Bowen kıpırdanıp duruyordu. "Anladım. Ama gene de bana böyle davranmamalıydı!"

"Çok özür dilerim, böyle olsun istemezdim," diye karşılık verdi Kara Volkan.

"Hayır, bal gibi de böyle olsun istiyordun! Beni arkadaşının yanında gülünç duruma düşürmek istedin."

Kara Volkan hayretler içinde doktora baktı. "Sen neden

bahsediyorsun?"

"Söylesene, ne zaman bana eziyet etmeyi bırakacaksın?"

Doktorun ağzından çıkan kelimeler, az önceki olayla hiçbir ilgisi olmayan bir düşmanlığı yeniden gün ışığına çıkarmıştı. Bowen sinirli sinirli güldü. "Ben defolup gidiyorum. Verdiğim rahatsızlık için özür dilerim."

Titreyen ellerinden birini cebine soktu. İçinden yırtık pırtık bir uçak bileti ve bir sterlin çıkarıp masaya attı.

"Bırak, ödemeyi ben yaparım..." demeye çalıştı Kara.

"Hadi oradan!" diye kükredi doktor. "Biliyor musun Kara? Kilmore Koyu'na dönmekle hiç iyi etmedin. Kimse seni özlemiyordu."

Sonra başıyla Bay Bloom'a ve Bay Voynich'e selam verip oradan ayrıldı.

Kara, uzaklaşan adamın arkasından baktı bir süre. Sonra başını salladı. Bu gülünç tartışma canını çok sıkmıştı.

Olanlar kimsenin suçu değildi. Ama bazı şeyler yıllar içinde büyüyerek kötüleşiyorlardı. Doktor Bowen'la olan anlaşmazlığı da bu gibi şeylerdendi.

Doktorun masanın üzerine bıraktığı kağıtları ve parayı alıp masasına doğru döndü.

Tam bu sırada tuhaf bir şey fark etti.

Bütün kuşlar susmuşlardı.

Hepsi birden.

Aynı anda.

Kara Volkan önce denize baktı.

Sonra evlere.

Etrafa gerçeküstü bir sessizlik hakimdi.

"Olanlar yüzünden çok üzgünüm Bay Voynich," diyordu bu sırada Bay Bloom.

"Üzülmenize gerek yok. Bu sizin suçunuz değildi. Ama... çok komik..."

"Komik olan nedir?"

"Birkaç dakika öncesine kadar bir dizi tesadüfün önemli bir iş için beni buralara kadar sürüklediğine inanıyordum..."

Bay Bloom yapılması gereken en doğru şeyin susmak olduğuna karar verdi.

"Hayal gücü en büyük kusurlarımızdan biridir Bay Bolton," diye konuşmaya devam etti Voynich. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sonsuz bir keder.

Devam etmeden önce ağzını birkaç kez sildi. "Bugünün öteki günlerden farklı olacağını hayal etmiştim. Bunu bütün varlığımla istemiştim. Yazmayı, iyi biri olmayı istemiştim. Havada güzel bir deniz kokusu vardı... Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Gün, henüz sona ermedi Bay Voynich..."

"Ama benim hayallerim sona erdi. Az önce masamıza gelen adam bir anda ayaklarımı yere basmama neden oldu. Bana aslında kim olduğumu ve hayatımın sonuna kadar kim olarak yaşayacağımı hatırlattı. Kız kardeşimin erkek kardeşiyim ben. Tabii bunda o zavallı adamın bir suçu yok ama..."

Kara Volkan'ın yaklaşan ayak sesleri Voynich'in lafını yarıda

bırakmasına neden oldu.

"Siz de duyuyor musunuz?" diye sordu eski makinist, endişeyle. "Şu doğal olmayan sessizliği siz de duyuyor musunuz?"

İki adam, dikkatini Kara'nın bahsettiği sessizliğe yöneltti. Sonra bir helikopterin sesini andıran bir gümbürtü duyuldu.

"Ben, sadece..." diyecek oldu Voynich.

Fakat o daha sözünü tamamlayamadan kasabanın ana caddesi, dev bir dalga tarafından yutuldu. Önüne saksıları, bankları, otomobilleri, insanları katmış var gücüyle akıyordu. Birkaç saniye içinde Voynich'in Bentley marka siyah arabası da denize doğru sürüklendi. Sonra dev dalga kaldırıma çarptı ve iskeleye doğru ilerlemeye başladı.

"Kaçalım!" diye haykırdı, sudan oluşmuş bir dağın üzerlerine doğru geldiğini gören Voynich. "Haydi! Haydi! Kaçalım!"

Ne Bay Bloom'un ne de Kara Volkan'ın bu cümleyi tekrarlatmaya niyetleri vardı.

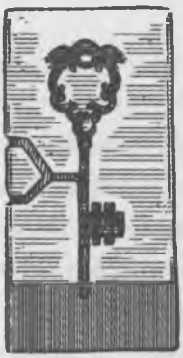

Bölüm 30

GEÇMİŞTEN SÖZCÜKLER

Saat tam birde Nestor ilk çığlığı duydu.

Uzaklardan geliyor, aralıksız devam ediyordu. Sanki birileri yardım çağrısında bulunuyordu.

Patikanın ortasına gelmişti ki durdu. Bitkilerin sapları rüzgarla birlikte huzur içinde dalgalanıyorlar, arılar çiçeklerin arasında vızıldıyorlardı.

Gökyüzündeki bulutlar yaldızlı harelerle sarmalanmışlardı. Denizden, karaya doğru uçarı bir şekilde hareket ediyorlardı. Çarşaf gibi serilmiş okyanusun üzerinde bir tane bile tekne yoktu.

Çığlık aniden kesildi. Hemen ardından yeniden başladı. Yardım isteyen kişi ya da kişiler nefes almak için bağırmaya ara vermiş olmalıydılar.

Nestor şaşkınlık için bu seslerin mozoleden geldiğini fark etti.

Zihnini karanlık düşünceler kaplarken, gerisin geri döndü. Kadife pantolonunun cebinden anahtarlığını çıkardı ve ailesinin ikamet ettiği son yer olan mozolenin kapısını açtı.

Şimdi çığlıklar daha yakından geliyordu.

"Hey! Bizi duyan yok mu? Yardım edin!"

"Bizi buradan çıkarın!"

Ama bu sesleri tanıyordu...

Rick!

Jason!

Onlara cevap vermekle zaman kaybetmedi. Yanlarına vardığında zaten konuşacaklardı. Topallayarak merdiveni indi ve mezarların durduğu koridora saptı. Kendisine ait olan boş tabutu açtı. Sonra, her gün çiçeklerle süslediği karısının tabutunun yanından geçti.

Çoktan farkına vardığı üzere oğlanların bağırışları, Moorelar'ın mozolesini, Argo Villası'nın yer altı tünellerine bağlayan koridorun dibinden geliyordu.

Nestor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken demir kapıya ulaştı. Elektrik şalterini kaldırdı ve karanlık, yerini ölümü hatırlatan mecalsiz bir ışığa bıraktı.

İşte o zaman onları gördü.

Beş kişiydiler. Mezarları, hayvanların heykellerinden ayıran kapının demir parmaklıklarına yapışmışlardı.

Jason, Rick, Anita.

Ve...

"NESTOR!" diye bağırdı, onun karanlığın içinden kendilerine doğru topallayarak geldiğini gören ilk kişi. "NESTOR! SEN ÇOK YAŞA! Bizi duyacağından adım gibi emindim!"

Nestor hala ne soracağını bilmez haldeydi. Elinde anahtarlarla demir parmaklıklı kapıya yaklaştı. Sonra gülümsemek için kendini zorladı. "Sizin orada ne işiniz var?" dedi havlar gibi bir sesle. Her zamanki gibi aksiliği üstündeydi.

"Lütfen! Kapıyı aç!" diye bağırdı çocuklar.

"Bir dakika. Bir dakika... Ama arkanızdaki beyler kim?"

Kafasında çok fazla soru vardı. Hepsi de aynı anda cevaplanmayı bekliyorlardı.

Jason ve Anita'nın ellerinin başını ve omuzlarını okşamak için demir parmaklıkların arasından kendisine doğru uzandıklarını gördü. Elinde olmadan irkildi. Sonra anahtarı kilit mandalına soktu. "Açtım. Açtım. Ama neler olduğunu bana hemen anlatacaksınız."

Daha yarım saat önce Malarius Voynich'i mozoleye getirmişlerdi. Çocuklar o buradayken ortaya çıkmış olsalardı, bu durumu açıklamak için bahane uydurmaya çalışırken her şeyi yüzlerine gözlerine bulaştırabilirlerdi.

Bahçıvanın gözü, çocukların yanındaki iki adamın yırtık pırtık kıyafetlerine takıldı.

"Bunlar Makasçı Kardeşler, Nestor," diye açıkladı Jason.

"İki kundakçı," dedi Rick.

"Evet ama artık tövbe ettik..." diye ekledi kıvırcık saçlı adam,

vakur bir havayla.

"Mutlak surette!" diye onayladı sarışın, coşkuyla.

Nestor tereddüt etti.

"Bırak çıksınlar," diye yalvardı Jason. "Benim hayatımı kurtardılar."

"Hayatını mı kurtardılar?"

Demir parmaklıklı kapının menteşeleri gıcırdadı. Kapı geçebilecekleri kadar aralanır aralanmaz çocuklar kendilerini dışarı attılar ve Nestor'a sarıldılar.

"Nestor! Seni gördüğümüz için ne kadar mutlu olduğumuzu bir bilsen!"

"Sonunda eve döndük! Eve döndük!"

İhtiyar bahçıvan, duygularını belli etmek konusunda her zaman beceriksizdi. Bu yüzden çocukların kendisini sıkıp suyunu çıkaracak gibi sarılması onda büyük bir şok etkisi yaratmıştı. Yıllardır kimse ona sarılmıyordu. Penelope uçurumdan aşağı düştüğünden beri hem de. Şimdiyse kendisini torunlarını kucaklayan bir büyük baba gibi hissediyordu. Ve bu durum şu kadarcık bile hoşuna gitmiyordu. Çünkü kendisine ne kadar yaşlı olduğunu hatırlatıyordu. Huysuz ve yorgun bir ihtiyar olduğunu.

Bu hisse daha önce bir kez daha kapılmıştı.

Ve o zaman da Argo Villası'nı satmaya karar vermişti.

Yürüyerek dışarı çıktılar.

"Artık burada ne işiniz olduğunu bana anlatsanız çok iyi olacak."

Çocuklar neşeyle ona baktılar. Nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı.

"Anita sayesinde," dedi Rick. "Jason'ın başının dertte olduğunu o söyledi."

"Ve böylece onları fildişi kapıdan geçmeye ve Labirent'e girmeye ikna ettik..." diye ekledi Jason, arkadaşına göz kırparak.

"Tam zamanında yanımıza vardılar," dedi Anita.

"Tıpkı filmlerdeki gibi bir dövüş oldu," diye araya girdi Makasçı Kardeşler'den kıvırcık saçlı olanı.

"Canavarın daha ilk alevini yer yemez tabanları yağlaması dışında..." diye ekledi sarı saçlı adam, elindeki şemsiyeyi göstererek.

"Sonra ne oldu? Buraya nasıl ulaştınız?" diye sordu Nestor bir kez daha. Hemen ardından ona hayvan heykellerinin dizildiği köprüde bıraktıkları sıcak hava balonundan bahsettiler.

Nestor derin bir nefes aldı.

"Ben o balonu hatırlıyorum..."

"Peter'ındı," diye açıkladı Jason. "Onu aşağıda bulduk."

"Aşağıda mı...?"

"Yarığın dibinde."

Nestor olumsuz bir şekilde başını salladı. "O uçurumun dibi yok."

"Aslına bakarsan, var. Labirent, uçurumun dibinde," diye karşılık verdi Anita. "Labirent bütün hayali yerlerin altında bulunuyor ve onları birbirine bağlıyor. Kapılar..."

Ama adam onu dinlemiyordu bile. "Ama biz... oraya inmiştik...

Dibine ulaşamadık. Dipsizdi."

Çocuklar birbirlerine baktılar.

"Benim biraz hava almaya ihtiyacım var," diyen Jason, bu konuşmaya son verdi.

Dışarı çıkar çıkmaz kendilerini çimenlerin üzerine attılar.

Üstleri başları çamur içindeydi, yorgun bakıyorlardı ve uykusuzluktan gözlerinin altı morarmıştı. Çocukların gözlerindeki olgun bakış, onların bir günde büyüdüklerine işaret ediyordu.

Yola çıkmadan önce üçü de hala çocuk gibi bakıyorlardı. Şimdiyse bakışları gölgelenmiş, olgunlaşmıştı.

Nestor karşısındaki bu acayip topluluğu süzdü. Tam onlara ne yapmayı planladıklarını soracaktı ki Jason'ın yanına yaklaştığını fark etti. Onu kundakçıların göremeyeceği bir tarafa çekti ve Anita'nın bayılmadan önce kafasını çarptığı metal kutuyu ortaya çıkardı.

İki tane demir kütlesinin birbirine yapıştırılmasından meydana gelmişti. Jason kutuyu açtı. İçinde bazı oymalar ve dışarı açılan küçük bir kanal vardı.

Bu, metal nesneler yapmak için kullanılan bir mühür kalıbıydı.

"Bunu nerede buldunuz?" diye sormayı başardı sonunda Nestor.

Aslında cevabı biliyordu.

"Kapıların ustalarına aitti," diye cevap verdi Jason. "Bu anahtarın tutamacını tanıdın mı?"

"Üç kaplumbağa," diye mırıldandı ihtiyar bahçıvan.

"Çok doğru Nestor. Ve bu da *İlk Anahtar*'ın basıldığı mühür kalıbı. Aynı zamanda da onun kilidi."

"Nasıl oldu da bunu bulabildin?"

"Bunu biz bulmadık," diye cevap verdi Jason. "Biz sadece atölyelerden geriye kalanları bulduk. Hepsi çoktan yıkılıp yok edilmişti..."

"Atölyeleri kim yıkmış?"

"Kapıların hayali yerlerin sonunu getireceğine inananlar: Mesela Atlantis halkı."

Nestor kederle gülümsedi. Leonard'ın yaralandığı günü düşündü ve mırıldandı. "Onların sonu da çok iyi olmamış... Ama bu mühür kalıbı... bunu siz bulmadıysanız, kim bulmuş?"

"Penelope bulmuş," diye cevap verdi Jason kısık sesle.

Nestor aniden bir elektrik akımına tutulmuş gibi irkildi.

"Labirent'e inen ilk kişi oymuş..." diye devam etti Jason. "Fakat biz oraya vardığımızda, Labirent'ten ayrılalı çok olmuştu. En azından ben öyle düşünüyorum."

Sırt çantasını açtı ve içinden bir zarf çıkardı.

"Sana bunu bırakmış," diye fısıldadı. Sonra da zarfı Ulysses Moore'a uzattı.

Tam bu sırada parktaki bütün hayvanlar sustular.

Kuşlar cıvıldamayı kesti.

Ormanın içlerinde yaşayan hayvanlar hareketsiz kaldılar.

Ölümü andıran bir sessizlik çöktü her yere.

Mutlak bir sessizlik.

Hepsini Kilmore Koyu'na bakmaya zorlayan bir sessizlik.

Bu sessizlik birkaç saniye daha sürdü. Sonra yeri göğü inleten bir gümbürtü koptu.

Bunu çığlıklar, otomobil kornaları, alarm sesleri izledi.

İki kundakçı hemen ayağa fırladılar. "Biz yapmadık!" diye bağırdılar ellerini havaya kaldırarak.

Rick ellerini saçlarının arasına soktu. Ağzından tek bir kelime dahi çıkmadı.

Bir saniye sonra hepsi koşmaya başlamışlardı.

Nestor hariç hepsi. O, sanki etrafında olan bitenler kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi Jason'ın kendisine verdiği zarfa bakmayı sürdürüyordu.

Ellerinin arasındaki, karısının son mektubuydu.

Derin bir nefes aldı ve okumaya başladı.

Sevgili Ulysses,

Eğer bu satırları okuyorsan işler tam da benim düşündüğüm gibi gitmiş demektir. Bu yüzden sana bazı açıklamalar yapmak zorundayım. Yaptığım şeyin hoşuna gitmeyeceğini ve şüphelerimin tamamen asılsız olduğunu düşüneceğini biliyorum. Ama gene de beni affetmenin bir yolunu bulacağını umut ediyorum.

Sadelik adına, anlatmaya son olaylardan başlamak istiyorum.

Her zaman o, Büyük Yaz'ı beraber geçirdiğimiz grubun içinde yanlış bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür. Kendimi ne kadar zorlarsam zorlayayım saptayamadığım bir yanlış. Sanki aramızdan biri, hem de çok yakınımızdaki biri, bizim arkamızdan bazı dolaplar

çeviriyor gibi. Bu kişinin Peter olmadığı çok açık. Onun tek suçu yanlış kişiye aşık olmak ve aşkı uğruna en anlaşılır yanlışlardan birini yapmak.

Şunu bilmeni isterim ki bahsettiğim kişi bir "hain" değil. Bu kelimeyi kullanırsam aşırıya kaçmış ve içinde bulunmak dahi istemediğim senaryolar kurmuş olurum.

Ama bu kişi senin düşüncelerini de tam olarak paylaşmıyor. Kapıların gizemini çözmeni engellemek için sana köstek oluyor. İşte onu en iyi bu şekilde tanımlayabilirim.

Bu şüpheler, kaygılı bir eşin kuruntuları gibi görünme riski taşıdıkları için düşüncelerimi seninle paylaşmak yerine, kendime saklamayı tercih ettim.

Neden gruptaki birinden şüphelenmeye başladım? Bir düşün... Kimse beni Leonard'ın başına gelenlerin bir kaza olduğuna ikna edemez. Leonard'ın bir tuzağa düştüğünden eminim.

Hepimizin başına böyle kazalar gelebilir.

Bizi ortadan kaldırmak isteyebilirler.

Böylece kendi yolumda ilerlemeye karar verdim. Peter'dan mağaralarda dolaşmak için yaptığı balonunu bana vermesini istedim. Yola çıkmadan önce Peder Phoenix'e gidip günah çıkarttım. Hiç merak etme, onlar benim planlarımdan haberdar değillerdi. Sana bir şey söylememişlerse, bunun nedeni hiçbir şey bilmemeleridir. Beni takip etme diye tüm gerçeği sakladım. Benim bir kaza sonucu öldüğümü zannetmeni istedim.

Kayalıktan aşağı inmek istiyordum. Kayalıktan aşağı düşmek değil, sevgilim. Bizim kayalığımızın derinliklerine gitmeliydim.

Öyle de yaptım. İkimiz de Zaman Kapıları'nın üzerini saran esrar perdesinin hayatımızı sürdürmeyi seçtiğimiz kasabanın altında olduğunu biliyorduk.

Bu merak beni yiyip bitiriyordu, Ulysses. Aşağıda ne vardı... derinliklerde? Bizim ulaşabildiğimiz en derin noktanın daha aşağılarında?

Sonunda aşağı inmeyi denemeye karar verdim.

Karanlığın içinde korku dolu saatler geçirdim. Galiba aşağıya uzanan yolculuğum sırasında uyuyakaldım. Bir yerden sonra nefes alamadığımı fark ettim. Soğuk ve sıcak dayanılmaz olmaya başlamıştı ama sonra... hepsi geçti. Sonunda uçurumun dibine varmıştım. Hala tam olarak nerede olduğumu bilmiyordum çünkü ayağımı yere bastığımda etrafımın molozlar ve terk edilmiş odalarla çevrili olduğunu gördüm.

Sonra bazı insanlarla karşılaştım ve bu yerin adını öğrendim: Labirent.

Muhtemelen dünyanın en eski labirentidir.

Buradaki insanlar bana karşı çok nazikler. Kilmore Koyu sakinleri ve seyahat ettiğimiz öteki yerlerin halkları gibi, tuhaf bir şekilde dünyanın geri kalan kısmından ayrılmış, kapalı ve sınırlı bir yerde yaşadıklarının farkında değiller. Unutulmuş dünyaların karanlığının üzerlerinde olduğunu bilmiyorlar.

Bu cümleler biraz yersiz kaçacak belki ama bana kalırsa insanların büyük bölümü doğdukları yerin sınırları içinde yaşamayı tercih ediyorlar. Çünkü daha fazlasını kaldıramıyorlar. Galiba gün geliyor, hepimiz sahip olabileceğimiz şeylerin bir sınırı olduğunu kabul

ediyoruz. Sonra da kendimizi, elimizdeki küçük parçanın, bütün olduğuna inandırıyoruz. Belki de şüphenin olmadığı huzurlu bir hayat sürmenin tek çaresi budur.

Elimdekinden fazlasını isteyen ve bu yüzden huzurlu bir hayatı arkamda bırakan ben, bunun kanıtı değil miyim?

Sana bu mektubu Labirent'in merkezindeki salondan yazıyorum. Hayali ülkelerin temsilcileri hayatta kalmaya devam edebilmelerini sağlayacak kararlar almak için belirli aralıklarla burada toplanıyorlar. Burada, aşağıda, bu salonlarda Zaman Kapıları'nı yapanlarla, onları durdurmaya ve yok etmeye çalışanlar arasında kadim savaşlar meydana gelmiş, kan davaları yaşanmış.

Sana bu mektubu yazıyorum çünkü bir daha Argo Villası'na dönüp keşfettiğim şeyleri sana anlatabilir miyim bilmiyorum. Ama inan bana bunun tam tersi olsun isterdim aşkım.

Bir gün sen de buraya ineceksin. Ben belki yanında olacağım, belki olmayacağım. Ama bu mektup sayesinde buraya senden önce geldiğime dair elimde somut bir kanıt olacak.

Seni seviyorum, benim yaşlı vırvırcım.

Şu anda tek hayalim sana bir kez daha sarılabilmek.

Her zaman senin,
Penelope Moore

Bayan Covenant, Argo Villası'nın bahçesinde elinde bir salata kasesiyle ayakta duruyordu. Kayalığın ucuna doğru yürüdü. Bir gaz patlamasının olduğunu düşünüyordu. Ama durum bundan

çok daha vahimdi.

Yukarıdan bakıldığında felaket tüm hatlarıyla görülebiliyordu: Kilmore Koyu'nun içlerinden fışkıran bir nehir, yol üstünde karşısına çıkan her şeyi önüne katarak denize doğru akıyordu. Tombul Tatlıcı'nın bulunduğu meydan çoktan sular altında kalmış, iskeledeki kayıkların çoğu paramparça olmuş ve Rüzgarlı Han tahtadan bir adaya dönüşmüştü.

Lokanta her seferinde biraz daha sular altında kalıyordu. Ve sonunda tamamen yıkıldı ve denizin derinliklerine gömüldü.

Denizin açıklarında otomobiller göze çarpıyordu.

Çiçek tarhları kıyıdan yüzlerce metre açığa sürüklenmişlerdi.

İnsanlar suyun içinde birbirlerine tutunmaya çalışıyorlar, suda yüzen bankların üzerine çıkıyorlardı.

Bayan Covenant'ın aklına, şu anda dükkanda olan kocası geldi. Çığlık atmamak için kendisini zor tuttu.

Hemen telefon etmek için eve doğru koşmaya başladı.

"Julia!" diye bağırdı Jason, sahil yoluna varır varmaz.

"Jason! Rick!"

Julia, gümbürtüyü duyar duymaz neler olduğunu anlamak için kendini evden dışarı atmıştı. Ve şaşkınlık içinde koşarken Jason, Rick ve Anita'yla karşılaşmıştı. Yanlarında, daha önce hiç görmediği kılıksız iki adam daha vardı.

Kardeşinin kolunu omzunda hisseden kız, "İyi misiniz?" diye sordu nefes nefese.

"Biz iyiyiz," diye cevap verdi Jason kederle. Sonra gözlerini kasabaya çevirdi.

Julia birkaç adım daha attı ve dev bir dalganın altında kalmış Kilmore Koyu'nun kıyameti andıran manzarası karşısında taş kesildi. "Baba..." diye mırıldandı.

"Aşağıda neler oldu böyle?" diye sordu Rick, afallamış bir halde.

Julia ellerini saçlarının arasına soktu. "Bilmiyorum!" diye bağırdı. "Benim tek bildiğim... Voynich'in kasabada olduğu!"

"Voynich mi? Onun burada ne işi var?"

"Galiba az önce yanıldım..." diye iç çekti kıvırcık saçlı adam.

"Galiba bu olanların sorumlusu biziz!" diye ekledi sarı saçlı kardeşi.

"Nestor'u ve ötekileri görmüş olabilir misiniz?" diye sordu Julia, panik içinde.

"Nestor parkta!" diye cevap verdi Rick. "Ötekiler dediğin kimler?"

"Kara, senin baban..." dedi Julia, Anita'ya dönüp.

"Benim... babam mı?" diye fısıldadı kız. Farkında olmadan gözlerini denize doğru akan karanlık su kütlesine çevirdi.

"...ve Tommaso."

Bölüm 31

PENCEREDEKİ ADAM

Bayan Bloom güzel bir kahvaltı yaptı.

Ardından elinde küçük bir kağıtla yayınevlerinin açılmasını bekledi, sonra da birer birer hepsini dolaşmaya başladı. Zaten pek fazla yayınevi yoktu. Verona büyük yazarların yaşadığı bir şehre benzemiyordu. İlk iki denemesi tamamen boşa gitti. Yayınevi görevlileri, Bayan Bloom'un kendilerine gösterdiği kağıtta yazan çevirmenin ismine öyle bir bakıyorlardı ki gören de Arapça bir şifreyi tercüme etmeye çalıştıklarını zannederdi. Bayan Bloom, üçüncü denemede de önceki ikisini aratmayan bir tepki alınca, stratejisini değiştirmeye karar verdi. Sessiz görünen bir bara girip oturdu, önüne bir telefon rehberi aldı ve sırayla aramaya başladı.

Bu da nafileydi: Ulysses Moore kitaplarının çevirmeni tam bir hiç kimseydi.

Tam pes edeceği sırada hiç beklenmedik bir şey oldu. Claudio adında bir adama ulaştı. Bu adam şehirdeki okulların gezilerini düzenliyordu. Bayan Bloom birkaç hoş sözün ardından adamı, çevirmenin adresini vermeye ikna etmeyi başardı.

Adamın evine doğru yürürken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Kapının önüne geldiğinde zilde yazan isme baktı. Gerçekten de oydu.

Hiç değilse öyle biri vardı.

Bayan Bloom on beş dakika boyunca gözünü dikip zilde yazan isme baktı.

Ona ne söyleyecekti? "Merhaba Bay... ben Anita'nın annesiyim. Biliyorsunuz, kızım birkaç gün önce kayboldu. Onu nerede arayacağımı bilmiyorum. Bu yüzden gelip sizinle konuşmaya karar verdim."

Bir süre endişeyle tırnaklarını yedi.

Hayır. Bu çok anlamsızdı.

Tam bu sırada arkasından gelen sesle irkildi. "Birini mi arıyordunuz?"

Bayan Bloom arkasını dönmesiyle, iki tane küçük köpeğin saldırısına uğraması bir oldu. Köpeklerden bir tanesi siyah, bir tanesi beyazdı.

"Çok affedersiniz!" diye bağırdı köpeklerin sahibi. Sonra hayvanlara döndü. "Çabuk aşağı inin!"

Kadın uzanıp köpekleri okşadı. Sonra gülümsedi. "Merak etmeyin. Ben köpeklere bayılırım. Ne yazık ki Venedik'te köpek besleyemiyoruz ve kızım Anita kedileri tercih ediyor."

Bayan Bloom başını kaldırıp köpeklerin sahibine baktı.

"Siz... Anita'nın annesi misiniz?" diye sordu adam, inanamayarak.

Bayan Bloom hemen üstünü başını düzeltti. "Neden sordunuz? Yoksa onu tanıyor musunuz?"

"Birkaç gün önce Venedik'teyken Anita'yla tanıştım. Yanında da arkadaşı Tommaso vardı."

Bayan Bloom artık daha fazla dayanamayacaktı. "Öyleyse lütfen bana neler olduğunu açıklayın!" diye bağırdı endişeli bir sesle.

Adam tüm ciddiyetini takınıp başını salladı. "Tabii. Elbette. Ama... burada olmaz. Yukarı gelin."

İkinci kata çıktılar. Adam kapıyı açıp kadını içeri buyur etti. "Dağınıklığın kusuruna bakmayın..." diye beceriksizce özür diledi. Sonra köpeklerin tasmasını çıkardı. Hayvanlar özgür kalır kalmaz toplarını bulmak için evin içinde koşturmaya başladılar.

İçeride uzun bir koridor vardı. Ve büyük bir kütüphane.

"Neden buraya geldiniz?" diye sordu çevirmen.

"Çünkü kızım ortadan kayboldu. Arkadaşı da öyle. Ayrıca birileri evimi gözetliyor!" diye bağırdı Bayan Bloom.

Adam sakalını sıvazladı. Sonra derin bir nefes aldı. "Öyleyse size bazı açıklamalarda bulunmalıyım."

"Ben de sizden bunu istiyorum..."

"Ama sizi uyarmalıyım. Bu... biraz karmaşık bir durum."

"Önemli değil. Kızıma ne olduğunu bilmek zorundayım."

"Her şey benim için..." diye başladı çevirmen anlatmaya. "...birkaç yıl önce Bayan Calypso tarafından bana gönderilen sandıklarla başladı. Sandıkların içinde bazı günlükler vardı. Günlükler alışılmadık bir hikaye anlatıyorlardı. Sonunu kimsenin tahmin edemeyeceği bir hikaye. Lütfen buyurun, şöyle geçin."

Kadını derli toplu bir salona geçirdi. İçeride bir çift elektrik mavisi divan, sırtını duvara dayamış bir piyano ve bir viyolonsel göze çarpıyordu. Sonra bir de, sırtı dönük bir adam vardı. Pencereden dışarı bakıyordu. Beyaz köpeklerden biri adamın ayaklarının arasında dolaşıyor ve adamın topuklarını ısırmaya çalışıyordu.

Onlar içeri girince adam irkildi. Yüzünü döndü ve elini kaldırıp selam verdi.

Uzun boylu, leylek gibi sıska bacaklı biriydi. Yüzünde cansız bir ifade vardı.

"Selam Fred..." diye seslendi çevirmen. "Seni Bayan Bloom'la tanıştırayım. Bayan Bloom bu, Kilmore Koyu'ndan Fred Ayaktauyur."

İsim: **Fred Drumond ama herkes Ayaktauyur diyor.**

Doğum yeri ve tarihi: Kilmore Koyu,
19 Ocak 1952.

Yaşadığı yer: Kilmore Koyu.

Ayırt edici özellikleri: Birkaç sene önce kasabadan ayrıldı. Önceleri belediyenin arşivinde çalışıyordu. Kasaba sakinlerinin doğum ve ölüm sertifikalarını basan makineyi bir tek o çalıştırabiliyor.

İÇİNDEKİLER

1. Üç Muhbir 5

2. Altın Yaldızlı Dev 13

3. Vanilyalı Çörekler 23

4. Eşiğin Ardında 37

5. Kayıp Kız 45

6. Sahte Bir Tuzak 53

7. Sırların Kökeni 67

8. Kara Vadi 77

9. Sır Küpü Bir Telefon 89

10. Rüzgarlar Ağacı 101

11. Yirmi Kural 109

12. Çalılıktaki Gölgeler 115

13. Bardaktan Boşanırcasına Yağan Yağmur 125

14. Kargaların Kızı *133*
15. Günlükteki Not *141*
16. Labirent'in İçinde *153*
17. Kağıtlar, Müsveddeler ve Bilinmeyen Mektuplar . . . *161*
18. Hayali Entrikacılar *179*
19. Dehşet Salonları *189*
20. Kayalıkta *197*
21. Kilmore Koyu'nun Büyücüsü *203*
22. Harabeler Arasında *207*
23. Uyanışlar *223*
24. Karşılama Komitesi *235*
25. Son Yolcular *247*
26. Balinalı Anahtar *251*
27. Yüzeye Dönüş *263*
28. Sahildeki Lokanta *271*
29. Denizden Kurtarılmış İyi Kitaplar *277*
30. Geçmişten Sözcükler *285*
31. Penceredeki Adam *299*

ULYSSES MOORE

Macerayı, gizemleri ve sırları seven çocuklar için bir kitap serisi

1. ZAMAN KAPISI
2. UNUTULMUŞ ESKİ HARİTALAR DÜKKANI
3. AYNALAR EVİ
4. MASKELER ADASI
5. TAŞLARIN MUHAFIZLARI
6. İLK ANAHTAR
7. SAKLI ŞEHİR
8. YILDIRIMLARIN EFENDİSİ
9. GÖLGELER LABİRENTİ

TOMBUL TATLICI
PASTANESİ
Kilmore Koyu - CORNWALL
RÜZGARLI HAN
KİLMORE KOYU

KİLİTLER

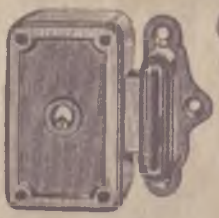

TOMBUL
PAS
Kilmore Ko
TOMBUL TATLICI
PASTANESİ
Kilmore Koyu - CORNWALL
Şahane Pastalar
1836 dan beri
Kilmore Koyu
RÜZGARLI HAN
KİLMORE KOYU

Şahane Pastalar

Şahane Pastalar

Taşlar yerinden oynadı. Neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir hareket oldu: Gölgelerin içinden hareket eden gölgeler. Sonra bir ağlayış. İnsanın tüylerini diken diken edecek kadar ürkütücü bir ağlayış. Sıcak hava balonu şimdi yerden bir metre yüksekte duruyordu.

"TIRMAN!" diye bağırdı Jason ve Anita'yı yukarı itti.

Kız hasır sepete sımsıkı tutundu. Sonra tüm gücünü toplayıp sıçradı ve sepetin içine yuvarlandı. "Jason!" diye bağırdı.

Oğlan elleriyle sepetin kenarlarına tutunmuştu. Anita sendeleyerek ayağa kalktı, oğlanı yakaladı ve sepete çıkabilmesi için var gücüyle onu kendine doğru çekti.

Bir gürültü. Giderek yaklaşıyordu.

Bir şey molozların arasından koşarak üstlerine doğru geliyordu. Hem de çok büyük bir şey.

·1836·

Çizimler: Iacopo Bruno